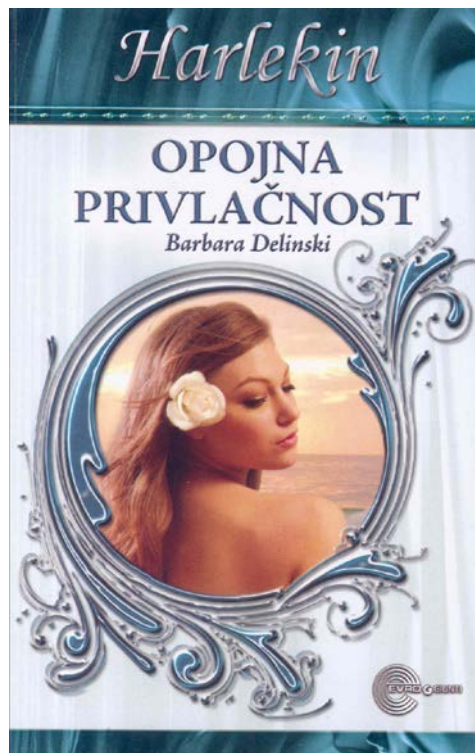

Barbara Delinski

OPOJNA PRIVLAČNOST

Barbara Delinsky: Bronze Mistique

Saša Blejk, pisac i radoholičar, odlično zarađuje od strasti i spletki – iako je njen vlastiti život lišen svake romantike. Ali kada motorom udari u auto Daga Donohjua, dizajnera muške visoke mode, Sašin uređen život nenadano postaje sličan njenim romanima.

Iskra između Saše i Daga je stvarna i neverovatno žestoka... ali sa pojavom neobičnih nesrećnih slučajeva, sve opasnijih i opasnijih, Saša shvata da se više ne bavi samo pisanjem ljubavnih romana sa dramatičnim zapletom... ona ih doživljava!

Copyright © 2008 by Barbara Delinsky

Copyright © Za Srbiju Evro-Giunti, 2009

Izdavač

EVRO-ĐUNTI, Beograd, Dimitrija Tucovića 41

Za izdavača

Novica Jevtić, generalni direktor

Urednik

Jelena Vitezović

Lektura

Redakcija Evro-Giunti

Tehnički urednik

Vesna Pijanović

Prevod s engleskog Olivera Marković

www.evro-giunti.com
redakcija@evro-giunti.com
marketing@evro-giunti.com
prodaja@evro-giunti.com

1.

Bila je to zavera tame. Kako zbog tmurnog neba, jake kiše i uskog puta, tako i zbog zaokupljenosti sopstvenim mračnim mislima, Dag Donohju nije primetio motorcicl sve dok nije izašao iz krivine i postrance proklizao u njega. Skrenuo je u blatnjav rukavac puta i snažno stisnuo kočnice, ali bilo je prekasno.

Vrlo brzo je izašao iz automobila i pretrčao je onih nekoliko metara do mesta gde je ležao vozač motorcikla. – Gospode bože! – uzviknuo je, a onda je tiše promrmljao sebi u bradu: – Prokleta glupavo derište! – kad je spazio vitku figuru ispod glomaznog motora marke suzuki. Snažnim rukama je pridigao motor. – Jesi li dobro?

Položio je oštećeni motorcicl u stranu, spustio se na kolena baš u času kad je motorciklista pomerio glavu. – Čekaj! – naredio je. – Pažljivo! Ako te boli, ne pomeraj glavu! – Kada je brzo procenio priliku koja je bila prostrta na zemlji, nije otkrio nikakav trag krvi niti groteskan položaj koji bi ukazivao na slomljenu kost. Kad je video kako se glava opet pomera i drhtav pokret rukom ka kacigi, bio je brži, skinuo kaiš koji se vezuje ispod brade i podigao kacigu, pa zastao i sasvim neočekivano ostao bez daha.

Pred njegovim pogledom se razotkrilo najnežnije i najženstvenije, da ne pominje najbleđe, lice koje je ikada video. – Bože moj! – uzviknuo je ponovo, premda je to više ličilo na šapat. Reagujući potpuno instinktivno, zagladio je guste smeđecrvne šiške na stranu kako bi nežne crte lica izložio blagodeti kiše. Uz snažno lupanje srca, posmatrao je kako na široko razmaknutim očima kapci prvo podrhtavaju a zatim se podižu.

Saša Blejk nije mogla odmah da usredsredi pogled. Omamljeno je treptala. Svet oko nje bio je mešavina svetlih i tamnih tačaka, kao što su senke drveća i živica, obližnji automobil nasuprot tmurnom nebu. Vozila je ka kući. Prednjim točkom je naletela na nešto. Od toga je proklizala pa udarila u auto. A sad je ležala na leđima nasred puta. Razrogačila je oči i okrenula glavu ka prilici koja je klečala pored nje. Pošto se pribrala, dok joj je kiša žestoko pljuštala po licu, pokušala je da sedne.

– Stani! – naredila joj je tamna prilika kraj nje, a snažna ruka joj je, držeći je za rame, čvrsto ograničavala svaki pokret. – Možda ne bi trebalo da se...

– Dobro sam! – prostenjala je, ne obraćajući pažnju na bolno probadanje, dok se oprezno pomerala tragajući za ozbiljnijom povredom. Ruke i noge nisu pretrpele nikakve povrede, mada nije uspela sasvim da priguši ječanje kad je pokušala da savije ruke u stranu da se pridigne.

– Nešto te boli? – pitao ju je duboki glas a samo delić sekunde kasnije dugački prsti su obujmili zategnute mišiće na njenim butinama pa su obazrivo i temeljno preispitali čitavu dužinu njenih farmerka. Prešli su na drugu nogu pa ponovili pretragu.

– Sve me boli – promrmljala je, dišući sve brže kako ju je sustigao sav užas onoga što se dogodilo. Zamalo nije poginula! Da je bila samo desetak centimara dalje na levoj strani došlo bi do čeonog sudara. Osetila je nalet vreline i slabosti pa je, smognuvši ono malo snage što joj je preostala, smakla kacigu s glave. Kiša, koja je do malopre bila njen neprijatelj, kad se sručila naglo i s takvom silinom da ju je vožnja iz Nort Tizberija bacila na gadne muke, sada je sasvim neočekivano delovala gotovo milostivo okrepljujuće. Jedva da je bila svesna ruku koje su je pridržale kad se zanjihala, širokih grudi na koje se istog časa oslonila glavom. Kad je konačno povratila ravnotežu, podrška je nestala.

– Čini mi se da nema nikakvih preloma – glas je sada bio grublji. – A u mojim kolima ćemo biti mnogo suvlji. Možeš li da dođeš do njih?

Omamljena ili ne, Saša je oklevala. Što pre bude krenula svojim putem, tim bolje. – Ne. Hoću da kažem, da! Mogu da dođem do njih. Dobro mi je. – Probe radi je savila napregnute mišiče vrata, praveći kružne pokrete glavom. – Ako bi samo mogao da mi pomogneš da podignem motor – teško je disala dok se podupirala rukom u pokušaju da ustane... – ja bih krenula svojim putem.

A na nogama se našla samo zahvaljujući snažnoj ruci oko njenih rebara. – Ne možeš opet da se popneš na prokleti motor. Vodim te u bolnicu.

– Bez bolnice! – viknula je, a u mislima je već videla bujicu publiciteta koji bi takva poseta izazvala. Za tri godine boravka u Vinjardu uspela je da ostane neprimećena. I nema nameru da sada to upropasti. – Nije mi potrebna bolnica. Dobro mi je!

– Dobro ti je? – odvratio je grubo. – A šta je onda ovo?

Na Sašin užas, njen spasilac joj je zavrnuo ruku tako da može da vidi oguljeni deo dlana natopljen krvlju. Boreći se protiv naleta mučnine, upinjala se da spreči klecanje kolena. Glas joj je zvučao kao udaljen, iskidan protest.

– To je malo odrana koža. Ne boli me. Stvarno. – Čak i dok je šapatom izgovarala poslednju reč, on ju je sklanjao s kiše i spuštao na sedište suvozača raskošnog sportskog automobila. – Ali... moj suzuki...

– Skloniću ga pokraj puta – progundao je. – Kasnije može neko da ga pokupi.

– Hoću ga sada! Stvarno! Dobro mi je!

Čudeći se tvrdoglavosti te žene, Dag se po kiši vratio do onesposobljenog motorcikla. Uspravio ga je i odgurao pored puta.

– Čekaj! – doviknula je, teturajući se za njim. – Je li mnogo oštećen?

– Čini mi se da sam te ostavio u kolima – odbrusio je, a njegovo mrgođenje bilo je još odbojnije usled kiše koja je obilato kapala s njegove tamne kose.

Saša je uspela da otrgne pogled s njegovog zlokobnog izraza lica da se osvrne na svoj motor. – Najgore je prošao prednji točak, čini mi se – drhtavo je govorila a onda napravila grimasu. – A vidi ostatak. Prilično je izgreban.

– Hm. – Ako joj je dovoljno dobro da može da brine za pretrpljenu štetu, ima on nekoliko stvari da joj kaže, zaključio je. – Hoćeš da vidiš ogrebotine? Pogledaj moj auto!

Užasnuta, Saša se brzo okrenula na drugu stranu. Od naglog pokreta je osetila vrtoglavicu, pa se teturala dok se vraćala da prouči iskrzane tragove što su naruživali glatko krilo njegovog *maseratija*. Stresavši kišu s prstiju, opipala je ružne brazgotine. – Žao mi je – prošaputala je pa podigla pogled ka čoveku koji joj se pridružio pored kola. Po prvi put je zapazila njegovu visinu, naglašenu širinom ramena, dok ju je zlokobno nadvisivao. Kiša mu se slivala s kose i lica, kožna pilotska jakna bila je potpuno skvašena a ruke je stiskao u pesnice na kukovima preko farmerica koje su bile gotovo jednako mokre kao i njene. Blago zastrašena, udahnula je pa rekla: – Ja ću pokriti troškove.

Oglušivši se na njenu ponudu, Dag je besno pogledao oblake iz kojih je lila kiša. – Ovo je apsurdno! – glasno je uzdahnuo. – Ulazi u kola! – Zgrabio ju je za lakat kako bi pojačao naređenje, međutim, ona je ustuknula. Tiho promrsivši psovku, pustio ju je pa je mnogo nežnije poveo položivši joj ruku na leđa.

Sa svakim korakom koji je napravila Saša je postajala svesnija koliko je povreda pretrpela pri proklizavanju motora onih nekoliko metara kad se zatekla između njega i puta. Članci na nogama su je boleli dok je hodala, a kuk i rame su bolno pulsirali. Kad se opet obrela na sedištu *maseratija*, glava joj klonu unazad i ona zatvori oči. Ruke i noge su počele da joj se tresu kad je nastupila zakasnela reakcija na šok zbog saobraćajne nesreće. Čim se Dag smestio za volan automobila, rekla je:

– Ja ću platiti troškove. Zaista to mislim.

– Imam osiguranje.
– Ali ja sam kriva. Ja sam podletela pod tvoj auto.
– Sad kad si to pomenula, zašto si, pobogu, jurila? Ako nisi primetila, napolju lije kao iz kabla.

Osećajući prvu žaoku razdraženosti, Saša se ispravila u sedištu. – Nisam jurila. I naravno da sam primetila jaku kišu. Ja sam bila *napolju* na kiši ili možda to nisi primetio!

Ogorčeno je pogledao svoju skvašenu odeću. – O, i te kako sam primetio. Svakako nisam planirao da se pokvasim. – On skrenu pogled sa svoje odeće i oči mu se suziše. – Prokletstvo. Pogledaj kakva ti je ruka. – Pružio se preko nje do pretinca za rukavice pa odatle izvukao peškirić. – Izvoli. Čist je. Pritiskaj ga o ruku dok ja vozim. – Uz gundanje je upalio motor. – A sad mi reci gde je najbliža bolnica?

Zastavši tek na tren, dovoljno da na osnovu njegovog pitanja donese zaključak da ne živi na ostrvu, ukočeno je glavom odmahнула u stranu. – Nazad istim putem kojim si došao. Moraš se vratiti do raskrsnice kod Menemša kros rouda a onda poći Saut roudom.

U tri spretna poteza je okrenuo automobil u suprotan smer. Ubrzo je Dag vozio istim putem odakle je došao. Stisnutih vilica, pitao se kako je opet uspeo da se uvali u nezgodnu situaciju. Zar nije otišao iz Njujorka da bi našao mir? Zar Martas Vinjard nije trebalo da mu pruži upravo to? Bilo je dovoljno grozno kad se nebo otvorilo, razmišljao je. Uprkos svoj njihovoj lepoti, uski ostrvski putevi su po ovakvom pljuskju predstavljali pravu opasnost, pa je bio prinuđen da bukvalno mili putem. A onda je ova žena motorom udarila u njegov auto... Mir? Ha!

– Šta si uopšte radila na putu po tom vremenu? – ljutito je pitao.

Saša je podigla bradu u odbrambenom stavu. – Išla sam u Nort Tizberi u posetu prijatelji-ma.

– I nemaš auto niti možeš da ga nabaviš?

– Kad sam jutros krenula na put, nije padala kiša. A kad smo već kod toga, nije padala ni pre dvadeset minuta! Prosto se sručila... niotkuda.

– Pa si odlučila da požuriš kući?

– Slušaj – neujednačeno je disala. – Rekla sam ti da ću platiti sve popravke koje budu neophodne. Ali molim te, bez predavanja. Možeš mi verovati da nisam namerno naletela na tvoj auto. Takođe, dajem ti reč da sam odgovorna osoba... i da ovo nisam želela niti mi je *potrebno*, baš kao ni tebi! – Polako je pomerila dugački pramen mokre kose i uhvatila ga u šnalu na vrh glave kao da time želi da ilustruje ono što je rekla. Glas joj je zvučao izmučeno. – Nešto se dogodilo. Ne znam šta je bilo. Mora da sam udarila u kamen ili nešto drugo baš kad sam izlazila iz krivine....

Glas joj se izgubio i ona se namršti, zagledana kroz vetrobransko staklo umrljano kišom. Samo da nema tako bujnu maštu. A opet, ona živi od svoje mašte. Na nesreću, mašta je samo pojačavala njen strah. Naravno da je udarila u kamen. Ili parče stakla. Ili ekser. A to što je nesrećni slučaj ličio na *Jesenju zamku*. Pa to je čista slučajnost. Samo je pukla guma, i to je sve. – Ovde skreni levo – procedila je, trudeći se da ostane prisebna. A ipak su prsti kojima je stezala peškirić u ruci pobeledi po zglobovima, a na licu je imala sumoran izraz.

Dag je vozio u tišini, a ritmično mahanje brisača predstavljalo je odjek njegovog kolebanja između zabrinutosti i razdraženosti prema svom ćutljivom saputniku. Nevoljan da skrene pogled s puta, posmatrao ju je krajičkom oka – sedela je pogureno, zalutali pramenovi kose zalepili su joj se uz vrat, jednom rukom je čvrsto stezala drugu, a pogled joj je bio upravljen pravo ispred sebe. Kišom natopljeni vodeni pacov; izgubljeno i povređeno jagnje. Predstavljala je opasnost na drumu; a ona lično je bila nevina žrtva. S koje god strane da ju je sagledavao, ona je bila poslednja stvar koja mu je trebala sada kad je započinjao novi život. Želeo je jedino da je ostavi u urgentom centru i da se ujdurma konačno završi. U stvari, ispravio se, s nestrpljenjem škiljeći ka putu pred sobom, želeo je jedino da *nađe* bolnicu.

– Ma gde je ta prokleta bolnica? – promrmljao je, više sebi u bradu nego svom saputniku, a onda se zabrinuto osvrnuo ka Saši.

– Skoro smo stigli – odvrtila je. – Malo dalje na-pred, skreni levo.

Na raskrsnici je usporio, skrenuo levo pa ubrzao. Saša je bolno jeknula zbog blagog drmanja njenog ugruvanog tela, ali se na vreme pribrala da kaže: – Videćeš put sa svoje leve strane. – Glas joj je odavao slabost i premor. Promrzla i mokra, želela je samo da potopi bolne ruke i noge u vruću kadu i nikad se ne pomeri odatle. – Ovde – navodila ga je, pokazujući nepovređenom rukom. – Ovde skreni pa malo idi pravo. Naići ćeš na račvu na putu. Skreni desno i tu smo.

Dag je malim sportskim autom sišao na još uži put od onog prethodnog. Dok su kola poskakivala preko nekoliko izbočina na putu, bacio je pogled na svoju sa-putnicu kako bi procenio njeno stanje. Lice joj je bilo bledo a vilice čvrsto stegnute. – Ne mogu da verujem! – prasnuo je od nestrpljenja. – Kakvo je to civilizovano mesto koje skriva svoju bolnicu na kraju dugog, neravnog puta?

– Nisi dugo na ostvru? – usudila se Saša da pita, odahnuvši kad je put postao ravniji i ujednačeniji pa je time i fizičko kažnjavanje počelo da jenjava.

– Ne baš – glasio je kratak odgovor. Pažnje prikovane na nejasan prizor iza vetrobranskog stakla, uspeo je da uoči račvu na putu i isključi se desno na put koji je, premda uzak, bio u dobrom stanju. Kad se uskoro obreo u kružnoj završnici puta, bio je prinuđen da stane. – Šta kog... pa ovo nije bolnica! – Odvratilo je pogled sa jednospratne seoske kuće obrasle bujnim rastinjem ka Saši, koja je krutih pokreta izlazila iz auta.

– To je moja kuća – odvrtila je tiho. – Hvala ti na vožnji. Čim budeš imao spremnu procenu štete za auto, ostavi mi poruku. Moje ime je Saša Blejk. – Nije stigao ni reči da izusti kad je zalupila vrata i pognuvši glavu zbog kiše, nejednakim korakom potrčala kamenim prilazom.

Dag je izašao iz kola i bio na pola kamenog prilaza kad su se ulazna vrata zatvorila za njom. Zaustavio se te, za trenutak nesvestan kiše, netremice zurio. Prevarila ga je. Na svoj tihi, uporan način, ona ga je prevarila! Na trenutak uvređen, pitao se da li da pođe za njom. Možda bi trebalo da insistira da ode u bolnicu na pregled. Na kraju krajeva, ako je slomila kost ili ima neku unutrašnju povredu, mogla bi da ga tuži. Samo mu još to fali. Nov grad. Nov dom. Nova tužba.

Zavrteo je glavom, iznova se diveći načinu na koji ga je ćutke nadmudrila pa se okrenuo i zaputio u auto. Sumnjao je da je ozbiljno povređena; kad ju je opipavao zbog tražeći povrede, nije naišao ni na jednu kost koja nije na svom mestu. Niti se iskreno pribojavao da će mu prozrokovati nevolje. Naprotiv. Činilo se da jedva čeka da čitav incident što pre ostavi za sobom. Bilo je nečega u vezi s njom nekako tiho, tajanstveno i nepristupačno.

Zbunjen, upalio je auto, napravio širok krug i zaputio se ka glavnom putu. Saša Blejk. Saša Blejk. Ime je zvučalo lepo. Vilinsko ime, baš kao ona. Sitna i neuhvatljiva. I prepredena. Odavno ga jedna žena nije tako preveslala. Uglovi usana su mu se izvili u osmeh divljenja. Ako su i ostale žene u Martas Vinjardu kao Saša Blejk, njegovoj reputaciji uzornog muškarca bi se uskoro lako moglo desiti da bude ukaljana. Čudno, primetio je, ta misao ga nije uznemirila kao što se to nekad dešavalo. Čudno je bilo kako se osećao poletnije nego pre. Čudno kako su Saša Blejk, saobraćajna nesreća i sve ostalo, ote-rali one mračne, ozbiljne misli iz njegove glave.

Dopadao mu se Vinjard, zamislio se kad je opet izašao na Saut roud. Zajedno sa kišom i svim ostalim, želeo je to; svež vazduh i prostor, slobodu i privatnost. Njujork mu je bio postao klaustrofobičan. Zamoran. I dosadan. Bila mu je potrebna promena. Kriza srednjih godina? Može biti. A možda je jednostavno počeo da preispituje svoje ciljeve. Nešto mu je nedostajalo u Nju-jorku, u karijeri, u životu. Pre nego što sazna šta mu to nedostaje, trebao mu je prostor da diše. Pa, uzdahnuo je, bacajući podozriv pogled prema nebu, to je dobio. Kuća koju je

sagradio gleda na zaliv; tu je kamenje, trava i silna prostranstva talasastih brda. A... i krilo mu je bilo puno ogrebotina za koje treba da se pobrine. Ili bi se to moglo reći drugačije, ima brigu kojom mora da se pozabavi. Saša Blejk je žena. Izaći će na kraj s njom.

– Joooj! – glasno je viknula Saša kad je kožna čizma konačno popustila svoj stisak oko njenog otečenog članka. Sa izrazom očajanja se osvrnula ka čizmi kad je pala preko druge, ustala je, otkopčala farmerice pa se namučila da ih tako skvašene smakne s kukova. Prostenjala je pa se spustila na malu klupu u kupatilu, pažljivo je svlačila farmerice niz noge, i bacivši ih na kraju u stranu, skljojkala se uza zid. U tom položaju je raskopčavala dugmad na bluzi pa ju je nehajno bacila na pod.

Svlačenje polo majice s kragom bilo je već sasvim druga priča. Nagnula se napred, prekrstila ruke preko grudi i povukla majicu preko rebara pa ju je, uz bolni jauk, sasvim strgla sa sebe. Posumnjala je da joj je možda napuklo neko rebro pa ih je lagano opipala. Kad se-di mirno, oseća se dobro... pa, ne baš dobro. Dlan ju je vraški pekao, bok ju je boleo a članak bolno pulsirao. Ali ništa oštro nije virilo, kao što bi bio slučaj da je u pitanju slomljena kost. I bila je srećna zbog toga.

Vrlo pažljivo je skinula sa sebe donji veš pa othramala do kupatila, zakoračila u vruću vodu s malo eteričnog ulja pa se obazrivo spustila u kadu a onda, uz uzdah olakšanja, zavalila se i prepustila vodi.

Bilo je napeto. Ona je bila napeta. Poslednja stvar koju je očekivala kad je odlazila od Džanin i Pola bila je saobraćajna nesreća na putu do kuće. Za tri godine koliko vozi *suzuki* po ostvru, nikada nije upala u nevolju. Bila je dobar vozač. Oprezan. Čak i danas po kiši nije naročito brzo vozila. Međutim, put je bio izuzetno vlažan i ona je zbog nečega proklizala.

Krhkom rukom je posegnula naviše da namesti šnalu koja joj je držala kosu na vrhu glave. Trgnuvši se kad su joj se mišići pobunili čak i protiv tako jednostavnog pokreta, stisla je zube i polako se vratila u prvobitni položaj.

Hvala bogu da je nosila kacigu. Hvala bogu da je čovek u *maseratiju* hteo da je odveze kući. Cinično se nasmejala. Možda joj ne bi ni trebala vožnja do kuće da on uopšte nije bio tamo. Da joj se prilikom proklizavanja na putu nije isprečio automobil, možda bi uspela da se izvuče. S druge strane, da joj se na putu nije našao automobil možda bi uletela pravo u drvo pokraj puta, onesvestila se od udara ili još gore. Bolovi su mala cena koju treba platiti u poređenju s drugom mogućnošću, zaključila je.

Rasejano je nakvasila frotirsku krpu koja je bila postavljena na ivicu kade pa njome prešla preko stomaka i između grudi. Ko je on, taj muškarac u *maseratiju*? Iz Bostona, Njujorka? Filadelfije? Iz grada je; u to je bila sigurna. Uprkos tome što mu je odeća bila mokra, delovala je skupo. A što se tiče njegovog auta, pa on je definitivno potvrđivao njenu pretpostavku.

Uzdahnuvši duboko, udobnije se smestila u kadu pa vrućom krpom prelazila preko jedne dojke a zatim preko druge. Glatka od ulja i vode, četvrtasta frotirska krpa je lagano i nežno klizila. Zatvorenih očiju, usred-sredila se na mišiće, snagom volje ih opuštala, prepuštajući se vrućoj vodi i njenoj čaroliji. Ruka joj je bila samo odrana. Oguljena poprilično, ali ništa baš previše strašno. I ruka i modrice će zarasti, mada će do jutra imati gomilu ljubičastih masnica koje će odavati nezgodu koja se dogodila.

Ko je on? Nije mu znala ime, ali je njegovo lice ostavilo upečatljiv utisak na nju. Zlokobno. Odbojno. A ipak... nežno ispod tog besa? Setila se ruke koja joj je pažljivo opipavala noge u potrazi za prelomima, ruke koja joj se obavila oko rebara da joj pomogne da ustane. Puštajući frotirsku krpu da potone na dno kade, stavila je ruku na bedro, pa je polako pomerala unazad duž napetog mišića sve do stomaka.

Znala je da je snažan. I osim nekoliko povremenih grubih izliva, brižno se ophodio prema njoj. Brižno. Stisla je usne. Sem nije imao ni blagu predstavu o tome šta znači ta reč. Uzimao

ju je kad bi mu se prohtelo, koristio ju je da zadovolji svoje potrebe. Ako je bio gladan, očekivao je od nje da mu kuva. Ukoliko je bio umoran, očekivao je da mu pripremi toplu kupku, spremi krevet i veče provede sama dok njegovo hrkanje odjekuje celom kućom. Ako je bio raspoložen za ljubav, očekivao je da mu se ona spremno pridruži. Ne, Sem nije imao blagu predstavu o tome šta znači biti brižan. Zna li to ijedan muškarac?

Frknuvši s gađenjem, okrenula se vedrijim mislima. Osnova romana je bila bezmalo završena. Večeras će odraditi poslednje finese. Sutra ujutro će početi. Imala je šest meseci, više nego dovoljno vremena da opuštenim tempom napiše knjigu. A taj rok od šest meseci ona je sebi sama nametnula. Što se tiče ugovora, knjiga ima još puno vremena da se nađe na radnom stolu njenog izdavača.

Šesta. Hoće li dobro ispasti? S obzirom na to da piše već osam godina bez prekida, odlično joj je bio poznat osećaj nesigurnosti koji će joj sledećih nekoliko nedelja visiti nad glavom. Stvaranje likova. Upoznavanje s njima. Bio je to izazovan, uzbudljiv posao koji ju je ispunjavao zadovoljstvom, premda i strahom. Mesto zbivanja radnje kao i njene glavne crte imala je u malom prstu a likovi već danima sazrevaju u njenoj glavi. Vreme je da počne.

U pet sati izjutra Saša je radila, svetlost njene radne sobe bleštavo je presecala tamu praskozorja. Bolelo ju je čitavo telo, baš kao što je očekivala, bok koji je pretrpeo glavni udar blago je pomodreo. Ipak, um joj je spreman i u besprekornom stanju, prsti su joj leteli preko tastature, otkucavajući na ekranu pred njom jedan red za drugim.

Do devet sati se ukočila od sedenja i bila joj je potrebna pauza. Posle još jedne tople kupke pokušala je da se obuče, ali se na kraju odlučila za svileni kućni ogrtač, jedini komad garderobe koji je njeno izubijano telo moglo da podnese. Bio je mekan i lagan, sa prorezima za rukave i noge i labavo se vezivao oko struka. Svetle nijasne boje kajsije, isticao je smeđecrvenu boju njene kose koju je karakteristično razdvajala pozadi pa je lagano vezivala na vrh glave dvema identičnim šnalama. Nanevši tek tanak sloj rumenila na obraze čije je bledilo sve dočilo o jučerašnjem događaju, krenula je u kuhinju da spremi doručak.

Šta da doručkuje? Stajala je zagledana u otvoren kuhinjski ormarić, zaokupljena mislima o onome što je napisala, i onim što planira da napiše kad se vrati u radnu sobu, kad se oglasilo zvono na vratima. Zbunjena, podigla je pogled; nikoga nije očekivala. U mislima je prešla sve mogućnosti: njeni prijatelji znaju da radi, ništa nije poručivala što bi trebalo dostaviti, a pošta stiže tek u ranim poslepodnevnim časovima. Kad se zvono oglasilo po drugi put, okrenula se pa se trgla kad je osećala bol u mišićima. Ukočenog hoda, štedeći bolnu stranu, krenula je ka ulaznim vratima kroz dnevnu sobu. Pred prozorom se ukopala u mestu, očiju prikovanih za tamnozeleni, suncem okupani *maserati* što je nepomično stajao na njenom prilazu. Iz neobjašnjih razloga, srce je počelo snažnije da joj kuca.

Treće zvono ju je ponovo pokrenulo. Poslednji put je oklevala pred samim vratima, držeći mesinganu kvaku u ruci. A onda, udahnuvši duboko da ohrabri samu sebe, otvorila je vrata.

Za trenutak su samo netremice gledali jedno drugo. Dag je bio preneražen koliko i ona. Video ju je juče dok joj se kiša slivala niz blede lice. Međutim, sada joj je lice zračilo. Osvežena posle kupanja. Lice joj je bilo toplo a kosa mokra sa ponekim odbeglim pramenom koji se tek blago kovrdžao. Ništa ga u njegovoj živopisnoj mašti nije pripremio za nežnu ženstvenost koju je ugledao pred sobom.

Što se Saše ticalo, već je bila svesna njegovog zlokobnog i odbojnog izraza lica, čak i blagosti koja je povremeno izbijala na površinu. Međutim, danas, suočena sa skoro crnom i uređno podšišanom kosom, sveže opranom i očešljanom, sa pravilnim nosom, sveže izbrijanom bradom i zapanjujućim sivim očima osenčenim vrlo gustim trepavicama, bila je zaprepašćena. Da nije zanemela od čiste muške vitalnosti koja je izbijala iz tih očiju, to bi joj se svakako

desilo zbog preplanulog sjaja njegove kože, tople i glatke i beskrajno prijatne. Nikako nije bila spremna za sirovu muževnost koja oduzima dah.

– Zdravo – progovorio je konačno, glas mu je bio malčice hrapav, senzualan.

Nespretan osmeh joj je poigravao na usnama. – Zdravo.

– Palo mi je na pamet da svratim i uverim se da su se dobro ophodili prema tebi u bolnici.

Osmeh je izgubio svoju napregnutost mada se rukom i dalje držala za kvaku kao za goli život. – Jesu.

– Izgledaš... dobro. – Eufemizam godine, razmišljao je. Jedva je uspevao da zadrži pogled na njenom licu. Ogrtač joj je prijanjao uz vitke obline koje je juče propustio da primeti. Tada je mislio da je poput vilinskog bića što zavodi ljude s puta, neuhvatljiva, čak nežna i ženstvena. Nije bio nimalo pripremljen za njen krajnje seksepilan izgled.

Nesvesnim nervoznim pokretom, vrhom jezika je lupala o uglove usana. – Dobro sam.

– Nema... nema nikakvih dodatnih posledica nesreće? – pitao je, osmelivši se da je munjevito odmeri pogledom od glave do pete kao da je celu obuhvata tim pitanjem.

Ispratila je putanju njegovog pogleda pa mu je smušeno pokazala dlan. – Rana je počela da srasta. Sigurno će se stvoriti krasta za dan ili dva.

Klimnuo je glavom. Osećao je njenu nelagodu jednako žestoko kao i svoju ličnu i to ga je prenerazilo. Gde se denuo Dag Donohju, ženskaroš? Gde se denuo plej-boj severnoistočnog dela sveta? Mogao bi da je uhvati za ruku, kažiprstom da pređe preko modrica, podigne njene prste do svojih usana i usisa svaki ponaosob dok je zavodi pogledom. Mogao bi da joj položi dlan na obraz pa poljupcima da odagna bol. Kad je već kod toga, mogao bi da preskoči uvodni deo i uhvati je u naručje sa samo jednim jedinim ciljem: da oseti njeno telo uz svoje.

Nakašljao se. – Pa, onda bih krenuo. Samo sam hteo da se uverim da si dobro. – Okrećući se na peti, zakoračio je prema kolskom prilazu, onda stao pa se napola osvrnuo ka Saši, nabranih tamnih obrva. – Usput sam stao da proverim tvoj motor ali on je nestao.

– Pobrinula sam se za njega. – Bio je dovoljan jedan poziv benzinskoj pumpi. Henk Rosi je bio više nego voljan da joj priskoči u pomoć. Jedina cena koju će morati da plati, mimo troškova za popravku i preko njih, jeste izvrđavanje još jednom udvaranju, a postajala je vrlo spretna u tome.

– Shvatam – odgovorio je Dag, zapanjen nezavisnošću žene tako krhkog izgleda. Pitao se da li negde u pozadini postoji neki muškarac. Nije nosila prsten; to je primetio još juče. Barem je nešto znao. Prokletstvo, baš ga je spopala znatiželja. – Pa, vidimo se.

Saša mu uputi osmejak i klimnu glavom, posmatrajući ga kako korača prema kolima. U elegantnim pantalonama od sivog pamuka i kariranoj košulji raskopčanoj oko vrata, izgledao je savršeno otmeno. Čovek za divljenje. Čovek za izbegavanje.

Nekom čudnom igrom sudbine, divljenje je odnelo prevagu. – Uh...! – viknula je, impulsivno dižući ruku. Kad se okrenuo, opet je porumenela i spustila ruku. Stajao je uspravno, u stavu iščekivanja. Zapanjena činjenicom da ga je sprečila da ode, pitala se šta to ona radi. Ali nije bilo dovoljno vremena da analizira svoje porive. – Tvoje ime – improvizovala je. – Nisam... nisam ga čula.

– Nisam ga rekao – odgovorio je sa iskrivljenim osmehom na licu. – Dag.

– Dag. – Izgovorila ga je jednom pa opet klimnula glavom. Kao i kad je u prvi mah otvorila vrata, bez reči su se netremice posmatrali. U vazduhu se osećala neka čudna struja koju Saša nije mogla da definiše. Nikada joj se nije desilo da istovremeno oseti privlačnost i neizvesnost u vezi sa istim muškarcem. Znala je da bi trebalo da ga pusti da ode, ali prosto nije mogla. Ovlažila je usne. – Ja sam, ovaj... – nagnula je glavu prema unutrašnjosti kuće – pravila pauzu za doručak. Da li bi, da li bi ti želeo nešto? Kafu? Jaja? Sok?

Osmeh mu se razlio licem. – Rado.

– Naravno, ako negde žuriš...

– Ne žurim.

Sklonila se u stranu u znak neizgovorenog poziva. Nekoliko sekundi kasnije, Dag je prekorao njen prag, a njegova visoka figura, dok je prolazio, ostavila je snažan utisak na nju. U naletu strepnje, oklevala je pa skoro nerado zatvorila vrata.

– Imaš lepu kuću – rekao je, upijajući otvoren prostor hodnika i dnevne sobe. Kuća je bila sagrađena u stilu kuća sa Kejp koda, kao i većina na ostrvu, zapravo je polovično bila u tom stilu, sa vratima i dimnjakom koji gledaju udesno i dva velika prednja prozora koja gledaju ulevo. Kasnije su vršene brojne promene pa je tako nastala prevelika kuhinja, dodatne spavaće sobe i radna soba, dajući kući prozračnu atmosferu u koju se Saša istog trena zaljubila. – Voliš belu boju, zar ne?

Nanovo je porumenela i ispratila njegov pogled. – Primetio si. – Zidovi su bili okrečeni u belo; nameštaj je bio bele boje. Pod od svetle hrastovine. Boje je dodala jastucima, prostirkama na podu i umetničkim delima, a sve su naginjale najblažim nijansama bež i ružičaste, dajući kući osećaj prozračnosti koji je želela da postigne.

– Teško ju je promašiti. Ali sviđa mi se. – Kad je opet skrenuo pogled ka Saši u njemu je bilo topline od koje su je podilazili trnci. Istovremeno je učinio da odjednom postane svesna svoje odeće, ili bolje rečeno, nedostatka odeće. Brzo je osmotrila svoj izgled i podigla ruku ka grlu. Ogrtač je išao uz vrat, sa mandarinskim okovratnikom i malim dugmadima. Sve u svemu, bila je dobro prekrivena, mada je to bilo sve što je imala na sebi.

– Hm, možda bi bilo najbolje da se presvučem – promucala je. – Nikoga nisam očekivala. – Oborene glave, krenula je ka stepenicama kad ju je uhvatio za ručni zglob.

– Nemoj.

Brzo je pogledala naviše, ošamućena Dagovom tihom vatrenošću. Njegove tamnosive oči potpuno su je prikovale u mestu.

– Izgledaš dobro – produžio je tihim glasom, iščekujući da čuje sebe kako izgovara mnogo sugestivniju duhovitu primedbu, kao što je uobičajeno za njega. Nešto u smislu kako način na koji joj ogrtač prijanja uz telo podstiče njegov apetit. Nešto u smislu kako voli nežne i podatne žene. Ili nešto sasvim jednostavno, kao recimo da je neverovatno seksi.

Sasvim neobično, te reči su mu sada izmicale. Nerado ju je pustio iz svog stiska. – Nisam hteo da ti remetim mir. Dovoljno je što iskorišćavam tvoju dobru volju da spremiš doručak.

– Ne iskorišćavaš moju dobru volju – izustila je rumenih obraza dok ju je telo bolelo. Zbog toga je polako krenula u kuhinju ispred njega. – Šta bi želeo? – pitala je ne osvrćući se dok je otvarala vrata frižidera i napadno se zagledala u njegovu unutrašnjost.

– Kafu. Jaja. Sok – čuo se Dagov glas u prolazu, na putu do okruglog kuhinjskog stola učaurenog u polukrugu prozora. – Šta god ti planiraš za sebe. Za mene će to svakako biti prava poslastica.

Izostanak pretvaranja u njegovom tonu naterao ju je da podigne pogled. – Obično ne doručkuješ?

Cerekao se. – Nisam baš neki kuvar. – Nikada nije morao biti. Tokom godina je upošljavao sijaset kuvara. Sve žene s kojima je izlazio kuvale su. Taj deo kućnih poslova prepuštao je njima. Međutim, otkad je stigao na Vinjard, bio je prepušten samom sebi i bez kuvara. Ako Saša Blejk želi da popuni prazninu, prepustio se sanjariji – a onda je zaustavio tok misli. – Mogao bih nešto da pomognem ako si raspoložena da daješ uputstva.

Nasmešila se. – Hvala. Mislim da ću se snaći. Sedi. Možemo da razgovaramo dok radim.

Umesto da sedne, obišao je krug oko stola pa stao pored prozora, okrenuvši joj leđa. Saša ga je za trenutak proučavala, primetila je dostajanstvenost njegovog držanja, osećaj kontrole kojim odiše njegova krupna figura. Muškarac koji voli da kontroliše – poslednja stvar na svetu koja je njoj potrebna. A kad je već kod toga, nije joj potreban muškarac i tačka. Pa zašto je onda, pitala se, pozvala muškarca kod sebe na doručak?

Čvrsto stežući prste oko vrata frižidera, skrenula je pažnju na karton s jajima, kutiju maslaca i flašu soka od narandže. Pošto ih je sve iznela na radni sto, iz zamrzivača je izvukla paket

kobasica. Možda ovom muškarcu to duguje, nakon onoga što je učinila njegovim kolima. Ovako će mu barem malo nadoknaditi. A onda može da krene svojim putem i biće kvit.

– Imaš predivan pogled odavde – prokomentarisao je Dag, kao da se obraća njenom zadnjem dvorištu. – Dugo živiš ovde?

– Tri godine.

– Toliko dugo živiš na Vinjardu?

– Aha.

Dokle god mu je pogled sezao, videla su se otvorena polja, isprekidana sa tek ponekom grupicom niskog grmlja ili drveća, a ponegde su ih presecali kameni zidovi obrasli bujnim rastinjem. – Kažu mi da je ova zemlja nekada služila za ispašu.

Zastala je da razmisli koliko jaja da razbije pa je konačno stavila šest jaja u veliku činiju. Komadić maslaca već je prštao u velikoj šerpi s drškom. – Pretpostavljam, mada danas nema ovaca. Tada je sigurno bilo lepo.

– Lepo je i sada – čuo se glas koji se odjednom kretao u njenom pravcu. – Ja imam pogled na okean. A kod tebe se ostrvo može videti na sasvim drugačiji način.

Pogled na okean. Džanin i Pol imaju pogled na okean. Upravo je u tom pogledu na okean, divalj i zapanjenih talasa, satima uživala pre saobraćajne nesreće... ili kako god to zvali. Uspevši da potisne drhtaj, promišljeno ležerno ga je pitala: – Dakle, živiš ovde?

– Od pre dve nedelje.

– Ah. Došljak. – Dohvatila je kobasice i upinjala se da skinje led da bi ih razdvojila, ali su je sprečavali mišići koji su se bunili i na najmanji napor. Izvlačeći nož iz fioke, pokušala je da ih razdvoji nožem. Pobunila su se njena rebra.

– Nešto ti zadaje muke? – pitao je.

– Tako nešto. Ovde.

Prešao je sobu. – Pusti mene. – Bez napora je razdvojio sleđene kobasice, zadovoljan što vidi slabost u ženi, premda još nije bio svestan njenog uzroka. Koristeći se izgovorom koji je imao da joj se približi, sada kad je obavio posao, prosto se naslonio na radnu površinu. – Nemoj mi reći da imaš nešto protiv došljaka? – pitao je, zajedljivo izvijajući obrvu.

Saša nije morala da ga pogleda da oseti njegovu blizinu. Bila je to topla stvarnost na pola metra od nje, linija vreline koja kao da cvrči pored nje. Uplašena, s mukom je progutala knedlu pa se okrenula da postavi sto. Nije joj palo na pamet da time što odbija da svom gostu pruži jedan izvor zadovoljstva, zapravo nudi drugi. Jer svaki put kad bi se pomerila – polako i lagano, kako je to zahtevalo njeno izubijano telo – svako zatezanje njenog ogrtača slikalo je, potez po potez, živopisnu sliku njenog tela.

– Upoznao si Starog Vilija – hladno je rekla.

– Starog Vilija?

– Krupnog tipa s licem šibanim vremenom na dokovima Menemša koji...

– Koji mrzi sve što dolazi s kopna? Upoznao sam ga. Šarmantan lik.

– Ah, pa nije on stvarno tako loš. Samo je oprezan.

– Oprezan? Ne znam. Prilično me je jako nagazio kad sam otišao tamo prošle nedelje. Prilično mi je pojasnio kako stvari više nisu onakve kao što su bile.

Nasmešila se s naklonošću. – Takav je Stari Vili. On se rodio kao ostrvljanin. Ribolovac. Turistička atrakcija sám po sebi. Mislim da uživa u svojoj improvizovanoj govornici onoliko koliko uživa u propovedima koje drži s nje.

Vratila se do šporeta, okrenula kobasice pa odmakla činiju s jajima dovoljno daleko od Daga, razbila jedno po jedno jaje i usredsredila svoju pažnju na to da ih umuti. Bilo je nemoguće obaviti posao energično; najbolje što je mogla da izvede, s obzirom na ukočenost, bilo je da malo više koristi zglob. Nadala se da on neće primetiti... preispitivati i da neće navaljivati. Ionako je sva drhtala.

– U pravu je, kad sve uzmeš u obzir – produžila je, napola u nadi da će mu ćaskanje odvratiti pažnju. – Stvari uistinu *nisu* onakve kao što su nekad bile. Svakog leta je malo gore nego prethodnog. Odjednom ima pet puta više stanovnika nego nekad. U prodavnicama, bankama i poštama čekaju se redovi. Putevi su zakrčeniiji nego ranije, plaže i restorani prepuni. Skoro da je dovoljno da nateraju čoveka da spakuje kofere.

– Skoro...

Smeteno se nasmešila. – Ali ne sasvim. – Na delić sekunde njene oči boje lešnika srele su se s njegovim. A onda je opet skrenula pogled.

– Ti nisi otišla.

– Ovo je moj dom – rekla je jednostavno. – Odabrala sam da živim ovde. Mogu ranije da odem do prodavnice, pre nego što krenu gužve. Isto važi i za banku i poštu. Leto je od vitalnog značaja za ekonomiju ostrva. Za nas koji ovde živimo tokom cele godine, to je pitanje navikavanja na porast broja stanovnika za onih nekoliko letnjih meseci. Uostalom – vratila je jaja – volim gužve. One su razdragane, bezbrižne i šarenolike. – Pogled joj se za trenutak izgubio u daljini. – Što se tiče mesta kao što je Njujork, pa, tamo je drugačije. Gužve su turobne i bezlične. Ljudi uvek negde žure. I, ukoliko ne održavaš korak s njima, može ti se desiti da te pregaze.

– Meni pričaš – razvlačio je reči Dag, odvlačeći Sašinu pažnju sa nje lično.

– Ti si iz Njujorka – kazala je.

– Ne po rođenju. Ali pošto mi je pošta stizala na adresu u Njujorku poslednjih dvadeset godina, valjda čovek bude prinuđen da sebe smatra Njujorčaninom.

Saši su Njujorčani delovali izrazito preteći. Otrgnuvši pogled od Daga, iz fioke je izvukla veliki nož. Tako naoružana, posegnula je za veknom hleba koju je sveže ispečenu kupila tog jutra – *pre* sudbonosnog odlaska do Džanin i Pola – i počela da ga seče. – Planiraš da ostaneš?

– Ukoliko sve bude funkcionisalo?

– Šta to na primer?

– Kurirska služba i međugradski pozivi. Hej, ne sečeš valjda sve te kriške hleba za mene. Ja ne jedem više od dva parčeta.

Na njeno zaprepašćenje, na dasci za sečenje ugledala je sedam kriški hleba. Odjednom, kao da se istrošilo ono što ju je podstakla na takvu aktivnost pa se smeteno smešila. – Izgleda da sam se malo zanela. – Zbog Njujorka? Ili zbog prisustva ovog stranca u njenoj kuhinji? Zbunjena, brzo je čučnula da iščeprka drugi tiganj iz donjeg kuhinjskog ormarića. Noge i ruke su joj cvilile od bolova. Stisla je zube. Preslagala je šerpe stvarajući daleko više buke nego što je neophodno u nadi da će sebi dati dovoljno vremena da se oporavi, zatim je konačno odgovarajući tiganj pustila da sklizne na radnu ploču, zatvorila je ormarić pa se polako pridigla, stežući prstima ivicu radne površine.

– Izgledaš malo ukočeno.

– Dobro mi je.

– Štedela si taj članak kad smo ulazili u kuhinju.

– Dobro sam!

– Stvarno bi trebalo da posetiš svog lekara...

– Do đavola, dobro sam! – Besna na njega zbog navaljivanja, besna na sebe što se razbesnela, besna na svoje telo što ju je uopšte dovelo u nezgodnu situaciju, impulsivno se pružila prema novom paketu filtera za kafu na visokoj polici. – Ahhh! – jeknula je bespomoćno pa prošištalala: – Do đavola! – dok je povlačila ruku i pokušavala da se povрати.

Dag je bio sumnjičavo tih. Za trenutak je samo stajala, pognute glave a onda je, nemoćna da podnese neizvesnost, bacila pogled ka njemu. Oči su mu bile tamne, preplanulo lice smrknuto a pogled usredsređen na njenu ruku. Pokretom tako laganim da ga ne bi ni osetila da nije gledala, polako je razdvojio prorez na njenom rukavu, nežno je presavio tkaninu preko pregi-ba lakta i zurio. Saša je prestala da diše, razrogačenih očiju, uz luđačko lupanje srca.

Kad je konačno progovorio, glas mu je bio jedva čujan a ton zlokoban. – Ovo je stvarno priča za sebe. Čini mi se da si rekla da si dobro.

– I jesam – uspjela je da odvrati drhtavim glasom, prestravljena još nečim pored Dagovog jednostavnog otkrića. Bio je blizu. Suviše blizu. A njegovi prsti na njenoj goljoj koži... – Samo izgleda ružno – procedila je, pometena i uzrujana.

– I bolno. – Podigao je pogled do njenih očiju. – Zašto mi nisi rekla?

– Ne tiče te se.

– Ali pitao sam te kako si. I ja sam delimično odgovoran.

– Nisi! Bila je to moja krivica! *Ja* sam proklizala i udarila u tebe! Ti si sasvim lepo išao svojom stranom puta. Ja sam kriva! Samo ja!

Prsti su mu skliznuli s njene mišice na lakat a onda su se vrlo lagano vratili nazad istim putem. A sve to vreme nije ispuštao njene oči s vidika. – Ali bio sam voljan da ti pomognem.

– Nije mi bila potrebna tvoja pomoć.

Pogled mu je pao na njene usne. – Imaš nekog drugog da se brine o tebi?

Stisla je usne kao da pokušava da otera njegov pogled. Usta su joj se osušila. Glas joj je postao krotak. – Ja se sama brinem o sebi. Nije mi potrebna ničija pomoć.

– Nikada?

– Otprilike. – Ušla bi ona u detaljnije objašnjenje da je bilo prikladno. Ali je znala da ovaj muškarac ne želi da sluša priču o njenom agentu ili stolaru niti o rmpaliji ostrvljaninu koga unajmljuje za čišćenje snega u retkim prilikama kad se desi da padne. Nije on mislio na tu vrstu pomoći. A kako joj se krv zagrevala i ona je sve manje mislila na to.

– Toliko si dovoljna sama sebi? – pitao je i krenuo u sporo proučavanja svake crte njenog lica.

– Trudim se – prošaputala je i pokušala da se izmakne njegovom prodornom pogledu, ali on je bio nepopustljiv.

Ruka mu se prikrala do njenog ramena pa preko svile skliznula do vrata. Prstima je obavio koren glave dok je palcem milovao nežnu liniju njene vilice. – Neki poseban razlog?

Osećala se kao da će se ugušiti. Nešto je narastalo u njoj. Gorela je od vrućine. Podrhtavala. Nikada nije tako reagovala na dodir muškarca. I to jednog stranca...?

– Jedan. – Samo uz krajnji napor uspevala je da misli i govori. – Volim samodovoljnost.

Glas joj je bio isprekidan, a njegov promukao. – Ali zašto?

– Zato.

Palcem je ispratio liniju njene vilice, milujući je, dok je očima pratio pokrete. – To je bedan odgovor – promrmljao je. – Moraš da imaš razloge.

Ukoliko ih ima, oni su njena lična stvar, ali je sada jedva uspevala da misli o tome. Opčinio ju je osećaj koji je stvarao Dagov prst na njenoj bradi dok se polako primicao njenim usnama, kao što ju je opčinjavao njegov pogled kojim je istraživao teren.

– Pa? – podsticao ju je vrlo muževnim šapatom.

– Valjda – odgovorila je šapatom.

– Hoćeš da ih поделиš sa mnom?

– Ne.

– Suviše su bolni?

Da je Saša bila u potpunosti svesna razgovora, bila bi zgrožena činjenicom da je toliko providna... ili koliko je neznanac neverovatno pronicljiv. Ali nije ga bila u potpunosti svesna. Daleko od toga. Bila je začarana. Opijena. Nemoćna da razmišlja ni o čemu drugom osim o vatrenim talasima u sebi, o tamnokosoj glavi što se lagano spuštala, i o palcu kojim je milovao njene usne. Nije mogla da razmišlja, nije mogla da se pobuni, mogla je samo da čeka i čeka sve dok, kako joj se činilo, nakon čitave zaustavljene večnosti, njegove usne nisu dodirule njene.

2.

Da je znala da ovo sledi, Saša bi bila prestravljena. Nije poznavala tog muškarca, njegovu narav, njegove motive. Da je bila u stanju da misli, otrgla bi se od njega. Ali nije znala šta dalje sledi i nije bila u stanju da misli. Dag joj je opčinio čula, zagrejao ih, pripremio a onda se usredsredio na njene usne.

Čvrsto ali nežno, gotovo oklevajući, spustio je svoje usne na njene. Bile su tople, isprva su je lagano kušale, tek isprobavale. Prsti su mu kliznuli prema njenom vratu, palcem joj je lagano podigao bradu, držeći joj lice tamo gde je želeo. Nije bila u stanju da se pomeri, nije mogla da diše, mogla je jedino da se prepusti doživljaju ovog novog sveta predivnih uzbuđenja.

Njeno ime bilo je dašak na njegovim usnama što se meko odbio o njene i izazvao nežno treperenje u njenim grudima. Zatvorenih očiju je čekala, dok je on oklevao, iščekivala je još nešto pored mrvice onog što joj je ponudio, jer joj je, potpuno mimo njenog znanja o tome šta se zbiva, apetit porastao.

Kad su se njene usne razdvojile, nevino ga pozivajući, spojio se s njima mnogo sigurnije, žedno ih upijajući, uživajući u njenoj slatkoći. Oživela je od zadovoljstva koje je njegov dodir pobudio, onda je osetila kad su njene usne odgovorile na njegove, isprva nesigurno a onda sve ubedljivije, dok je svaki njen i najmanji pokret udvostručavao zadovoljstvo.

Vlažnost njegovih usana i toplina, obložena vatrom – nikada nije iskusila ništa slično tome. Slušala je o tome, čitala, pisala, ali nikada nije doživela. Nesvesna svega osim blaženstva tog trenutka, nastojala je da ga produži, otvarala je usta na nežne Dagove podsticaje, upijala njegov dah, vrelinu, egzotično zamaman miris njegovog kože.

– Saša – borio se za dah kad se odmakao da se naslađuje željom ispisanom na njenom licu, omamljen izrazom nevinosti baš kao i nevičnošću njenog poljupca. Očekivao je... nije znao šta je očekivao. Svakako ne ovu vrstu neusiljenog, spontanog, krajnje bezazlenog uzvraćanja. Saša Blejk je drugačija. On se osećao drugačije pored nje. Njemu to nije bilo jasno; ozbiljnost i uvidavnost u ophođenju za njega su predstavljale novinu. Možda je imalo nešto u vazduhu na Vinjardu što natera čoveka da malo uspori, da počne da ceni plemenite stvari u životu, da se upinje da vreme razvuče do krajnjih granica i učini da divne stvari potraju. A ipak, emocije koje su ga zahvatile stigle su poput bujice. Sporo? Ma kakvi.

Ruke su mu drhtale ispod njene brade. Zagasitim sivim očima upijao je podatno rumenilo njenih obraza, vlažnost njenih rastavljenih usnica. Predivno stvorenje – to je bila ona. Dražesna, puna topline i očigledno sama.

Izgubljena bez njegovog poljupca, Saša se upinjala da otvori oči. Trepavice su joj prvo zat-reperile a onda se podigle. Desetak centimetara iznad sebe, ugledala je Dagovo lice, kosu što mu je zanosno padala preko obrve, obliven istim rumenilom kao i ona.

– Saša – prošaptao je, pa je, uz tiho ječanje, obujmio rukom oko struka te su se njihova tela po prvi put našla sasvim jedno uz drugo. Upravo je taj zapanjujući dokaz njegovog uzbuđenja bilo ono što je ostavilo pečat na nju.

Predaja. Poniženje. Bol. Svet davno potisnutih uspomena izronio je u prvi plan u Sašinom umu. Uz ječanje, ne tako tiho kao njegovo već više nalik na jauk, ona se ukrutila u njegovom naručju.

– Šta...?

– Pusti me – s mukom je izgovorila, rukama se opirući o njegove grudi. – Pusti me!

Preneražen, Dag je učinio to što je tražila. – Povredio sam te – izustio je glasom punim samooptuživanja.

– O bože, izvini! Trebalo je da znam da te još uvek sve boli. Zaneo sam se.

Oslonjena o radnu ploču, tela uzdrhtalog od nečega nimalo bliskog žudnji, Saša je oborila glavu. Disala je teško i duboko. Drhtavu ruku prinela je čelu.

– Izvini – ponovio je zabrinutim glasom. – Puno te boli?

Ne trudeći se ni da ispravi njegovu zabludu niti da slaže, klimnula je glavom.

Opsovao je sebi u bradu. – Do đavola, znao sam. – Prstima je prošao kroz kosu koja je nestašno ponovo pala napred a onda se podbočio o kukove. Tamne obrve nabrale su se od nezadovoljstva. U tonu kojim joj se obraćao osećao se prizvuk prekorevanja. – Stvarno bi morala da posetiš lekara, znaš. Možda je nešto napuklo ili kvrcnulo.

– Dobro mi je – šapnula je dok je polako pokušavala da se pribere. – Nisam bila spremna... za... – Sumnjala je da će ikada biti spremna za ono što je ovaj neznanac očito imao na umu. Deset godina. Prošlo je deset godina otkad je poslednji put osetila snagu tog naročitog muškog uda o svoja bedra. Deset godina a ipak, sećanja su preživela. Imala je sedamnaest godina kad se udala za Sema. Imala je sedamnaest godina i bila potpuno nevinašce. Tokom sledeće dve godine od njega je doživljavala grozote. A ipak... a ipak... ovaj muškarac koga ne poznaje poljubio ju je i ona je uživala. Nekoliko trenutaka bila je potpuno nesvesna svega oko sebe a to je bilo mnogo više nego što je ikada sanjala.

– Mogu li nešto da ti donesem? – začuo se zabrinut glas pokraj nje. – Neki aspirin ili nešto slično? Termofor? Možda bi trebalo da sedneš. Ili da legneš. Da li bi to pomoglo?

Njegova briga ju je dirnula. Podigavši pogled, smogla je snage da se nesigurno osmehne. – Dobro sam. Samo me je žacnulo. Već je bolje.

Nesvestan skrivenog značenja njenih reči, Dag ju je sumnjičavo posmatrao. Isto tako bio je nesvestan da je upravo ta sumnjičavost i briga koja je čučala iza nje ono što je pomoglo da ublaži Sašinu bol.

Ovo nije Sem, odlučno je rekla sebi. To je muškarac po imenu Dag Donohju, neznanac, muškarac kome ništa ne duguje, muškarac za koga ničim nije vezana. Nije imao nad njom moć kao Sem Vebster samo zato što je postojao dokument koji potvrđuje da je ona njegova žena. Sada je slobodna. Dag Donohju je ne može prisiliti ni na šta. I nekako je osećala da ne bi to ni pokušao, za razliku od onog drugog koji je to činio bezbroj puta, s velikim zadovoljstvom.

– Jesi li sigurna da ti je dobro? – nežno ju je propitivao. Još je smatrao da bi trebalo da se obrati za medicinsku pomoć, ali je nije mogao prisiliti. Odrasla je osoba.

Klimnula je glavom a svakog časa se osećala sve bolje. – Sigurna sam. – Da bi dokazala svoju tvrdnju, okrenula se prema jajima.

– Hej, ne moraš to da radiš...

– Želim. Gladna sam.

– Čuj, hajde obuci se pa ćemo u gradu pojesti nešto.

Ošinula ga je pogledom pa se prigušeno nasmejala.

– Danas nikako da budem prikladno odevena. – S još većom nelagodnom, brzo je dobacila: – Ovako će biti lakše. Uostalom, sve je već izvađeno iz frižidera i spremno. Kobasice samo što nisu gotove.

– Ti mora da si nekakav mazohista. Ma, do đavola s kobasicama!

– Ne voliš kobasice?

– Naravno da volim kobasice.

– A kajganu? I tost?

– I njih volim. Ali ne mogu da podnesem da sedim i posmatram kako se mučiš da kuvaš za mene.

– Ništa me ne boli. Više ne. Rekla sam ti – bolje mi je. – I to jeste bila istina. Pošto je ono što se među njima dogodilo gurnula u zapećak, i ostala sećanja su nestala s njima.

Dag je pružio ruke da je uhvati za ramena ali ih je smesta spustio kad je ona uzmakla od njega. Za časak je oklevao. – Teško je pogađati se s tobom, dušo. – Oborio je pogled na činiju s jajima, opet pogledao Sašu pa spustio pogled. – U redu – protrljao je dlanove – moraćes da mi govoriš šta da radim. Ne snalazim se baš najbolje u kuhinji. I ništa ne garantujem.

– Ah, pa ne moraš ti da...

– Ili ćeš sedeti u toj stolici i govoriti mi šta da radim ili odlazim. – Rekao je tiho, ali odlučno. – To ti je jedini izbor.

Zaprepašćena, Saša je netremice gledala naviše u priliku što se nadnosila nad njom. Nikada joj muškarac nije spremao obrok. Semu to ne bi palo na pamet. Prisetila se situacije kad je imala grip. Boreći se s mučninom i malaksalošću, stajala je pored peći pripremajući gozbu da okrepi njegovo gospodstvo posle radnog dana na farmi. Bilo je sasvim nebitno što ima strašnu groznicu, pulsirajuću glavobolju i što su je boleli mišići do iznemoglosti. Bitan je bio samo Sem Vebster i njegov prazan stomak.

A s druge strane, ovaj muškarac se nudio da joj spremi doručak. Bio je drugačiji, toliko drugačiji da ju je to plašilo. *Nateraj ga da pokaže da blefira*, vrištao je deo nje. *Pusti ga da ode!* To bi bio bezbedniji, daleko razboritiji potez. Preplanulog tena i slatkorečiv muškarac, kakav je Dag Donohju, nije za nju. Nijedan muškarac nije za nju. Jednom je imala jednog muškarca i on ju je opustošio. Sada ima sve junake koji će joj ikada trebati, snažne muškarce, muškarce koji umeju da vole, muškarce koji ako smetaju, bivaju osuđeni na život sa zlom ženom, bankrotiraju, bivaju proterani na mesta slična Sibiru ili prosto otpisani iz njenog romana. Ima ono što joj treba. A ipak... ipak...

Koji ju je demon opsednuo nikada neće saznati. Složivši izraz potpune bespomoćnosti, krotko se smestila u stolicu, spustila nadlaktice na sto, osećajući se neobično prijatno.

– Tako je već bolje – uzdahnuo je Dag. – A sad da vidimo. – Okrenuo se radnoj površini pretrpanoj namirnicama za doručak. – Idemo redom. Ako su kobasice gotove, pretpostavljam da je vreme za jaja.

Nije bio ni bespomoćan u kuhinji ni nesnalažljiv, Saša je utonula u misli dok ga je posmatrala kako radi. Morala je da prizna da nije neki stručnjak. Jaja su postala smeđkasta od maslaca koji je počeo da gori, na tostu su bile nejednako razmazne grudvice džema, a kafa je bila protkana zrcima koja su promašila filter i skupila se na plastičnom držaču odakle ih je sprala vrela voda. Na šporetu su ostali tragovi kapanja sirovog jajeta a na radnoj ploči je bilo obilje mrvica. Ali je zato sok sipao savršeno. I uprkos talogu u kafi, smeđkastoj boji jaja i grudvicama nerazmazanog džema, sve je imalo divan ukus.

– Nije loše. Možda si otkrio svoj skriveni talenat – šaljivo je ubacila Saša između zalogaja. Zastala je pa nabrala lice. – Kad smo kod toga, čime se ti baviš?

– Odećom.

– Ti je praviš?

– Aha.

– U Njujorku?

– Da.

Klimnula je glavom.

– A ti? – pitao ju je i viljuškom ulovio kobasicu. – Šta radiš ovde sama?

– Pišem. – Sramežljivo se osmehnula. – Ja sam jedan od brojnih pisaca na Vinjardu.

– Pisaca?

– Aha.

– Šta pišeš?

Oklevala je. – O, pripovetke, romane.

– Objavljivala si nešto? – pitao je, upitno izvijajući jednu obrvu.

– Aha.

– Jesam li pročitao nešto što si napisala?

Obraze joj je oblilo rumenilo. – Ah, sumnjam. – Nabrala je nos. Umanjivala je vrednost svojih postignuća.

– Nisi, osim ukoliko voliš da čitaš ljubavne romane.

– Ne, nikada me to nije privlačilo – razmišljao je i istog časa su ga ponele misli. Žene je uvek prihvatao zdravo za gotovo, nije tražio ništa osim opuštenog razgovora, domaće hrane i seksa. Nikada nije osećao potrebu da bude romantičan ukoliko bi pojam romantičnog podrazumevao da se istinski daje kao osoba. Bio je sebično kopile. I bio je prvi spreman da to prizna. U stvari, razmišljao je, gledajući jaja pred sobom, ovo je prvi put. Nikada pre nije učinio tako nešto za jednu ženu.

– Nema veze – rekla je Saša da prikrije svoju nelagodnost. – Većina muškaraca više voli da čita avanturističke i dokumentarne romane.

– Ili trilere. Nema ničeg bolje od knjige koja te satera u ugao usred mračne kišne noći, sa zabavljenim prozorima i vratima i upaljenim svim svetlima u kući.

– Ah, ti si jedan od *tih*.

– Ponekad. Nemoj nikome da kažeš da sam ti rekao. Škodiće mojoj reputaciji snažnog, neustrašivog muškarca. – Nije bio siguran ni zašto je to rekao *njoj*, ali šteta je već pričinjena.

Zakikotala se. – Pa zašto to radiš? Zašto čitaš knjige koje te prestravljaju? – Bila je veoma dobro upoznata sa tim žanrom, mada intrige koje je opisivala u svojim romanima nisu bile tako pogubne za živce.

Dag slegnu ramenima pa se smeteno nasmeši. – Ne znam. Radi užitka. Radi uzbuđenja. Možda da bi povremeno iskusio potpuno drugačiji pogled na svet.

Zamišljeno ga je odmeravala. – Dosadno ti je u životu?

Pogodila je. Smesta je zauzeo odbrambeni stav. Oči mu se suziše. – Jesi li ti gladna ljubavi? Da li zato pišeš ljubavne romane? – Tek što ih je izgovorio, već je zažalio zbog svojih reči. Još više od samih reči, smetao mu je ton koji je upotrebio. Cinizam je bio apsolutno neumestan tu u spokojnoj kuhinji Saše Blejk.

A spokoj je bila poslednja stvar koju je Saša osećala u tom trenutku. Pogodio ju je. Smesta je zauzela odbrambeni stav. Ali nije joj bilo u naravi da otresito uzvрати kao što je on učinio. Umesto toga, jednostavno je zaobišla njegovo prvo pitanje. – Ljubavne romane pišem zato što uživam u njima. Zabavno je. Za mene je to izazov.

– Osmotrla ga je s nemim samopouzdanjem. – Kojim plaćam račune. Omogućava mi potpunu samostalnost.

– Potpunu? Ili misliš samo na finansijsku samostalnost?

Podigla je bradu. – Potpunu. Kao što sam već rekla, sama sam sebi dovoljna. Verovao ili ne, ne bih umrla od gladi da mi nisi spremio doručak.

Znao je da je baš tako kako je rekla i ta ga je činjenica uznemiravala. Muškarci vole da njihove žene zavise od njih. Slabiji pol. – Ah – podrugljivo je izustio, mrko gledajući kroz prozor. – Emancipovana žena.

– Da, emancipovana! – uzviknula je, odjednom s vatrom u očima. – I ponosim se time. Živim kako živim zato što sam tako izabrala. I zaslužila sam pravo na takav život. Nijedan muškarac me ne može prisiliti na nešto što ne želim. Davno sam se zarekla da to sebi neću dopustiti. I – dodala je, dok su joj misli lutale u prošlost – ako misliš da ti to što si mi spremio doručak daje prava da se nađeš u mom krevetu, varaš se!

Dag je netremice gledao njene napregnute crte lica a onda oborio pogled na svoje pesnice, stisnute na stolu. – Bila si povređena – tiho je izustio.

– To si već rekao.

– Ne pričam o saobraćajnoj nezgodi. – A ona je toga bila i te kako svesna. Pogledao ju je pravo u oči. – Pričam o nekom muškarcu. Bila si povređena. Gadno.

Za časak je ostala bez reči. Nema šanse da razgovara o svojoj prošlosti sa čovekom koga poznaje tek malo više nego što poznaje nekog potpunog neznanca. Promrmljala je tihim glasom sad kad je izlila sav bes. – Zar nismo svi?

Ovaj put je Dag ostao bez reči. Da li je on povredio neku ženu? Pretpostavljao je da jeste, mada nikada nije obećavao više nego što je mogao da ispuni. Ali to je pripadalo onom drugom životu, onom koji je odlučio da napusti. Možda zbog toga što on sada pripada jednom novom životu, Saša Blejk je bila žena koju nikako nije želeo da povredi.

– Čuj – reče on, zaludno čeprkajući viljuškom po tanjiru. – Žao mi je. Nisam ovako nešto planirao.

– Šta jesi planirao? – impulsivno ga je izazvala.

Podigao je pogled. – Da proverim kako si. Da se uverim da je sve u redu. Ne dešava mi se svaki dan da imam saobraćajnu nesreću u koju je uključen motorciklista. Možeš barem da mi odaš priznanje što imam savest. – Shvatio je da previše traži. Nije bio siguran da je to zaslužilo. Bio je radoznao. Još uvek jeste. U vezi sa ovom ženom. Njenim životom. A sada je bio radoznao i u vezi sa čovekom koji ju je povredio. Ipak, osećao je da će morati da priču s pitanjima. Bilo je vrlo očigledno koliko Saša ceni svoju privatnost.

– I meni je žao – promrmljala je, oborenih očiju. – I u pravu si. Lepo od tebe što si svratio. – Podigla je pogled. – Hvala ti.

Za časak su im pogledi ostali prikovani jedan za drugi, kao odrazi u ogledalu neobično povezani. Dag je na kraju razbio čaroliju zbunjenim smehom. – Pa – isturio je bradu prema skoro praznom tanjiru. – Dobio sam više nego što sam očekivao. Bilo je ukusno. – Ustao je. – Ali, bilo bi bolje da krenem.

Saša se nije protivila. Tako je najbolje... iako joj je ostavio prljave sudove.

Nenaslovljen roman broj šest lepo je napredovao te nedelje. Saša je zavolela likove koji su se polako izgrađivali. Njen junak je bio visok, tamnokos muškarac preplanulog tena. Drzak i markantan, muškarac koji projektuje i gradi trkačke jedrilice i luksuzne jahte, muškarac koji je počeo bez ičega, naoružan samo inženjerskim talentom i smelošću, istovremeno, i izgradio malu imperiju. Njena junakinja pripada mnogo povučenijoj sorti, umetnica koja živi u malom priobalnom gradiću gde tog leta junak dolazi kako bi isprobao jedrilicu revolucionarnog dizajna. Vode potpuno različite živote, a ipak od samog početka privlače jedno drugo. Zaista, među njima struji snažna privlačnost. Ali postoji još nešto – znatiželja, intriga, koje kao da obećavaju da će ih stalno spajati.

– Dene?

– Da, Dag! Prokletstvo, pa gde si dosad? Očekivao sam da se javiš još pre dva sata!

– Bio sam napolju. – Ponovo se prošetao plažom i razmišljao. Ali to se Dena Fajfera nimalo nije ticalo i Dag nije imao nikakvu nameru da mu objašnjava. – Imaš papire na stolu ispred sebe?

– Tu su.

– U redu. Počni od početka. Slušam. – Okrećući se na velikoj radnoj stolici tako da ne mora da gleda neraspakovane kartonske kutije s knjigama što su bile nasumice nabacane u gomile po njegovoj radnoj sobi, tupo je piljio u okean. U roku od nekoliko sekundi, misli su mu se usredsredile u pravcu juga, stigle u Njujork i pravo na tekst ponuđenog ugovora koji mu je iščitavao njegov potpredsednik.

– Stani malo – naredio je pošto je nekoliko minuta ćutke slušao. – Pročitaj taj deo ponovo. – Zastao je pa slušao, a onda se ukočio. – Na to nismo pristali.

– Postaju zahtevni.

- Neka to promene.
- Ne znam da li će oni...
- Ako ne budu hteli, odustani od ugovora. Kad smo pripremali predugovor, razjasnili smo tu klauzulu. Nalazi se u svim našim ugovorima sa inostranstvom. Biće i u ovom.
- A ako oni....
- Promeni je. Znaš šta, stavi identične reči iz ugovora sa Austrijom.
- Dag, pa ta klauzula je još kruća od...
- Sviđa mi se. Ako Perkinsu ne odgovara, onda je to njegov problem. Postoje i drugi distributeri u Sidneju. U redu, čitaj dalje.
- Dag ga je još dva puta prekidao u čitanju da bi uneo neke promene. Na kraju je uzdahnuo.
- Pošalji to advokatu da proveri a onda pošalji meni brzom poštom. – Nasmehio se. – Možda mogu da smislim još neku pramenu da im poljuljam brod.
- Australijanci bi mogli da ti odgovore da se nosiš.
- Mislim da mi ne bi smetalo. Perkins i njegova ekipa su nam stvarali nevolje od samog početka. Šta ti misliš, Dene?
- Mislim da su najbolji u tom poslu. Ti to znaš. Samo je nesrećna okolnost što je taj Perkins tvrdoglav skoro koliko i ti. Vas dvojica terate mak na konac.
- Ali, da li on zna da ću ja pobediti?
- Den se cinično nasmejao. – Uskoro će saznati. Čuj, poslaću ti sve ovo do početka sledeće nedelje. Ili hoćeš da ih zadržim ovde? Ako planiraš da doletiš ovamo...
- Pošalji mi ih. Možda neću dolaziti još nekoliko nedelja.
- Dopada ti se tamo?
- Tiho je i mirno. – Uzdahnuo a misli su mu se polako vraćale ka Vinjardu. – Sviđa mi se.
- Ne dosađuješ se?
- Dosada? S gomilom papirologije koju mi vi momci šaljete ovamo svaki dan? Prokletstvo, pa cela pošta me poznaje. Sva je sreća što su navikli da ih primadone gnjave oko pošiljki. Usput, Proseru sam poslao paket preliminarnih crteža. Reci mu da počne da radi na njima.
- Svakako. Još nešto?
- Zasad ništa. Pozvaću te ako nešto iskrсне. Isto važi i za tebe. – Dag je znao da će ga Den pozvati iako je takođe znao da je njegov izvršni direktor savršeno sposoban da sam rešava probleme u Njujorku. Sjajno pripremljen za posao i pronicljiv, a to što je Denu Fajferu nedostajala žestina, nadoknađivao je čistom poslovnom oštromnošću. U Njujorku je bio savršena suprotnost Dagu; a sada mu je savršena desna ruka.
- Nagnuvši stolicu unazad, Dag se zamislio. Negde usput u životu je ogrubeo. Da li se to dogodilo kad je započinjao posao i kad se činilo da sve ide naopako? Ili se događalo godinama kao neka vrsta propratnog efekta poslovnog uspeha? Ili ti koreni sežu mnogo dublje u prošlost, sve do detinjstva ispunjenog škrtarenjem, novčanim škripcem i večnom nemaštinom?
- Zvonjava telefona trgla ga je iz misli.
- Donohju – javio se osornim glasom, iz čiste navike.
- Daglase?
- Prepoznao je razvlačenje u govoru na drugom kraju linije i od toga mu se usne izviše od nestrpljenja. – Lisa.
- Kako si, Daglase?
- Nije loše.
- Čekala sam da se javiš.
- Bio sam u gužvi.
- U gužvi? Tamo?
- U gužvi. Ovde.
- U radnoj gužvi? Ili u zabavnoj gužvi?

– Pomalo od oba – odgovorio je iskreno, iako su ga najviše zaokupljale misli o izvesnoj Saši Blejk. Bile su to ozbiljne misli, ljubopitljive misli, misli daleko od poslovnih a ipak nedovoljno bezbrižne da bi se mogle nazvati zabavnim.

– Sigurno ti nedostaje grad.

– Ne naročito. Odlazak je bila moja odluka.

– Ali vratićeš se. Dženet kaže da te očekuje sledeće nedelje.

Dženet Mejson je bila Dagova lična sekretarica, Lisina sestra, preko koje su se njih dvoje i upoznali. – Dženet nema prava to da kaže. U svakom slučaju, pogrešila je. Nemam razloga da žurim da se vratim.

– Ali mislila sam da je to deo dogovora, da ćeš stalno dolaziti u grad.

– To se strogo odnosi na posao, Lisa. Ti to znaš. Kad bude bilo neophodno da dođem zbog posla, ja ću doleteti.

– Trebaš mi.

– U to sumnjam.

– Ali stvarno mi trebaš.

– Žao mi je.

– Ti si gad, Daglase Donohju. Hladnokrvni gad. Znaš li to?

– Da, Lisa, znam. I to je upravo razlog zbog kog bi trebalo da nađeš nekog drugog, nekoga kome je stalo do tebe.

– Ali mogao bi to biti ti, kad bi se potrudio...

– Lisa... – Njegov ton upozorenja je dugo visio u vazduhu a onda je Lisa konačno opsovala i spustila slušalicu.

Jeste gad, razmišljao je Dag, vraćajući se mislima koje je prekinuo poziv njegove bivše ljubavnice. Bio je bezobziran i nadmen i nije se ponosio nijednom od te dve osobine. U stvari, nije se nešto naročito dopadao samom sebi, što je bio jedan od razloga zbog kojih je napustio Njujork. Bila mu je potrebna promena, predah od života koji je vodio poslednjih dvadeset godina. Bila mu je potrebna inspiracija.

Kao recimo... Saša Blejk. U njemu je podstakla osobine koje nije ni znao da poseduje. Strpljivost. Brižnost. Obuzdavanje samog sebe. Već je osećao kako mu se mišići opet opuštaju. Dok je razgovarao s Lisom, lice mu je bilo nepopustljivo i nepomično a smekšalo je pri samoj pomisli na Sašino ime. Osećao je toplinu. Njegov bes se topio. Predstavljala je antitezu svetu koji je poznavao. Uprkos modricama, vatrenom temperamentu i nezavisnom duhu, uzbuđivala ga je. Jedva je čekao da je vidi sutra uveče kod Slejterovih.

Znajući da će ona biti tamo, Dag je imao prednost u odnosu na Sašu koja je, pošto nije čula ni reči od njega posle zajedničkog doručka, najveći deo nedelje, kad nije bila zadubljena u posao, provela ubeđujući sebe da je nestanak tog uljeza iz njenog života najbolje što je moglo da joj se dogodi. Nije joj naročito polazilo za rukom da ubedi sebe u tu priču. Činilo se da nikako ne može iz glave da izbaciti topao izraz njegovog lica niti, na svoju ozlovoljenost, vrelinu njegovog poljupca.

Poziv Džini Slejter stigao je u času kad joj je nesumnjivo bila veoma potrebna razbibriga. Džini i Rob su u poslednji čas pozvali grupicu prijatelja na opuštenu večeru i zabavu u subotu uveče. Ništa formalno. Ležerno oblačenje. Ne, ne može doći ranije da joj pomogne u kuhinji. Da, može doneti desert ali samo ukoliko obeća da neće otići istog časa kad on bude poslužen.

Kad je tek stigla u Vinjard, Saša je prvo upoznala Džini i Roba. Upoznala ih je njihova zajednička prijateljica i Sašin agent, Dajana Dišenca. Kao izdavač mesečnog časopisa koji se prodaje širom zemlje, Robert je, poput većine ostrvljana, putovao na posao u Njujork. Džini je ostajala kod kuće gde je prevodila rukopise i naučno-istraživačke radove sa engleskog na

nemački ili španski i obrnuto, na ćudljive zahteve naučnika sa univerziteta u Bostonu i Njujorku.

Prvih nekoliko večera koje su proveli zajedno bili su mirne, samo njih troje. Iako je Saša pomalo podozrevala da je Dajana upozorila Slejterove koliko je Saša povučena osoba, nije marila jer je na samom početku prijateljstva provela tople, intimne večeri sa Slejterovima, savršen protivotrov za hladnoću koju je iskusila živeći u Njujorku. Postepeno su u te pozive uključivali i druge ostrvljane i oni su jednako spremno prihvatili Sašu kao i ona njih pa je brzo postala deo tog društva. Bila je to mala grupica, nikad ih nije bilo više od osam ili deset, ali su njeni pripadnici bili druželjubivi i svi su došli na Vinjard radi mira, bezbednosti i povučenog života koji on pruža.

U iščekivanju prijatne večeri sa prijateljima, Saša se istuširala, nanela malo šminke, pokupila kosu u lagani, visoki rep, izvlačeći poneki pramen sa strane, obukla svilenu bluzu, pantalone od vunenog gabardena i moderne kožne salonke. Vuneni sako je ponela da se zaštiti od sveže oktobarske večeri i pokupila je svoju čokoladnu tortu sa rumom i odvezla se kod Slejterovih.

Prva osoba koju je ugledala bio je Dag. Ruku na srce, bio je viši od ostalih i po Sašinom ukusu, najprivlačniji muškarac u prostoriji, ali samo njegovo prisustvo alarmiralo je njen centralni nervni sistem čim je zakoračila unutra. Na časak je ošamućena stajala u dovratku, ukočenog pogleda, nemoćna da se pokrene. Nije primetila ni prisustvo svojih prijatelja ni blagi žamor razgovora. Tek kad se njena domaćica približila, Saša je uspela da otrgne pogled zarobljen sivim očima na drugom kraju sobe.

– Saša, uđi i zatvori ta vrata. – Džini ju je zagrlila pa se odmakla. – Izgledaš fantastično, kao i obično. Čekaj, daj mi to tvoje remek-delo. – Uzela je veliku plastičnu kutiju s tortom u jednu ruku i drugom je povela Sašu do Roba. – Dušo, daj Saši piće da se malo ugrije.

– Kako si, Saša? – pitao je Robert Slejter sa osmehom na licu. Uzeo je Sašinu ruku pa ju je očinski poljubio u obraz. – Hmm, stvarno si hladna. – Stegnuo joj je prste, zatim rukom obgrlio njena ramena pa je povukao prema prvoj skupini ljudi u dnevnoj sobi.

– Saša! Drago mi je da te vidim! – Bio je to glas Tima Karlina, penzionisanog profesora ekonomije čija se žena Suzan odmah ubacila u razgovor.

– Odavno se nismo videli, Saša, kako si?

– Odlično, hvala na pitanju. A vas dvoje? Pričajte mi kako ste se proveli na putovanju. Da li je Kina stvarno nezaboravana? – Iako je brbljala, nije marila. Svejedno, samo da bude opuštena, da zaboravi muževno prisustvo u blizini.

– Šta ćeš popiti, Saša? – tiho je pitao Rob. – Belo vino?

Osmehnula se i klimnula glavom, posmatrala je kako njen domaćin odlazi do šanka pa se okrenula ka Karlinovima.

– Baš smo pričali Megi o tome – rekao je Tim i stariju ženu kucnuo po ramenu da joj odvrati pažnju od susedne grupice.

Margaret Pael je bila vajarka koja je na Vinjardu živela i radila duže od dvadeset godina. U šezdeset i osmoj, u njihovoj grupici ona je bila oličenje matrijarhata. Sašu bi uvek dirnula kako njena lična osećajnost tako i osećajnost njenih dela. Sebi svojstvenom nežnošću, Megi joj je postala nešto poput omiljene tetke. Ljubav je bila obostrana.

– Saša – gurlala ju je starija žena a osmeh joj je ozario ostarelo lice – divno što te opet vidim. – Pružila je ruku i Saša ju je smesta zagrlila.

Iako je dodirivanje i ljubljenje spontana pojava kod ovih ljudi, Saša je bila skeptična sve dok nije shvatila da su praćeni iskrenom međusobnom naklonošću. Osećajući sada tu nežnost prema ovoj ženi, široko se osmehnula. – Kako si, Megi?

– Za jednu staricu, nisam loše. Ali ti – prstom je bocnula Sašu u rebra – ti izgledaš prelepo. Jesam li ja to na Tajsmovoj listi videla *Ponoćnog zavodnika*? Ne, nije bio *Ponoćni zavodnik*. *Osveta gavrana*. Je li tako?

Saša je porumenela. – Tako je.

– I radiš na novom romanu, koliko sam shvatila.

– Uvek – priznala je Saša s mrvicom autoironije. – Ali želim da čujem o Timovom i Suzaninom putovanju. – Još uvek držeći Megi pod ruku, okrenula se ka drugom paru. – Hajde. Pričajte.

Uspevajući nekim čudom da izgleda očarana, teško da je čula išta od onoga što su pričali. Um joj je bio na potpuno drugom kraju sobe, usredsređen na priliku odevenu u uske modro-plave pantalone, u puloveru od šetlanda s visokim okovratnikom – i pogled koji, činilo joj se, sretne svaki put kad se usudi da se osvrne u njegovom pravcu.

Poskočila je kad se Rob vratio i gurnuo joj čašu rashlađenog vina u ruke, pa je uspela tek načas da se povрати kad joj je domaćin obavio ruku oko struka.

– Izvinite, društvo – obratio se ostalima. – Saša nije upoznala Daga. Videćete se kasnije.

Saša nije imala izbora osim da pristane na najgraciozniji moguć način, što se pokazalo kao strahovit izazov za njene noge koje su najednom i sasvim neobično izgubile koordinaciju. Dag je stajao sa Polom O'Harom, njenim dobrim prijateljem i kolegom piscem, i sa Džonatanom Makobrijem, mladim multimilionerom u usponu koji je pripadao njihovom društvu. Njih dvojica su se okrenuli sa osmesima dobrodošlice; Dag je samo netremice gorljivo posmatrao.

– Čao, Saša – rekao je Džonatan razvučeno, proturivši ruku oko njenog struka da je načas zagrlji. – Kako ide?

– Dobro – rekla je bez daha, a onda pružila ruku Polu i poljubila ga. – Čao, Pole. Drago mi je da ste vas dvoje uspeli da dođete – hej, a gde je Džanin? – Izbezumljeno tražeći način da skrene pažnju sa upoznavanja, pogledom je pretraživala prostoriju.

– U kuhinji je. Sad će doći.

– Možda mogu da joj pomognem – počela je da se obraća Robu koji je njen bedan pokušaj bekstva sasekao u korenu.

– Dvoje u kuhinji bilo bi previše. Uostalom, hoću da te upoznam sa Dagom. Upravo se preselio ovamo iz Njujorka. Daglas Donohju... Aleksandra Blejk.

U deliću sekunde, Saša se premišljala da li treba da prizna da su se već upoznali. Daglas Donohju... to ime, po prvi put je čula njegovo puno ime izgovoreno naglas, ime poznato koliko i njegovo lice i iznenada se pitala da li je trebalo odmah da ga prepozna. Svaki pripadnik njihove grupe bio je poznat na svoj način. Daglas Donohju... Daglas Donohju. Prigušila je sitne drthaje strepnje pa pustila Daga da napravi prvi korak.

Bez i najmanje stanke, pružio je ruku i uhvatio njenu, obujmivši je svojom toplinom. – Aleksandra. – Klimnuo je glavom, jednom. – Zadovoljstvo mi je. – A onda se, na njenu izopačeno zadovoljstvo, opravdano namrštio. – Aleksandra Blejk. Zašto mi to ime zvuči poznato?

– Sigurno si vidao Sašino ime u knjižarama, prodavnicama, apotekama itd. – ponosito se ubacio Rob. – Ona je kraljica ljubavnih romana. Napisala je pet bestselera, a najnoviji se upravo nalazi na listi bestselera *Njujork tajmsa*.

– Pet bestselera – ponovio je Dag tiho i zamišljeno. Pogled mu je ostajao prikovan za Sašin, a stisak njegove ruke na njenoj bio je sve jači. – Impresioniran sam. Ovo je istinska čast, Aleksandra.

– Saša, molim – ispravila ga je, a glas joj je bio tih dok je odgovarala na njegov gotovo neprimetan zajedljiv ton. Ili je to bilo zbog značajnog čvrstog stiska njegove ruke ili je to samo umislila? Ili ju je to samo grizla sopstvena krivica? – Ovde na Vinjardu, ja sam samo Saša Blejk. Tako mi se više sviđa.

– Nema razloga za izvinjenja niti za skromnost, Saša – produžio je Rob. – Dag je isto tako slavan. Sigurno si čula za njegovu modnu kuću. Marka *daglas donohju* ima svoj udeo u moćnim krugovima visoke mode.

Sada je Saša bila zaprepašćena. Daglas Donohju. Pa naravno! Te sive oči, taj preplanuli ten, skoro sasvim crna kosa što mu obešenjački pada preko obrve – Daglas Donohju! Kako je samo mogla biti tako glupa! Uz veliki napor je otrgla pogled s njegovih očiju i spustila ga na mali znak na grudima njegovog džempera. Dva slova *D*, „leđima“ okrenuta jedno prema drugom. Izvukavši ruku iz njegovog stiska, podigla ju je, spustila prst na inicijale pa protiv svoje volje opet pogledala naviše.

– Trebalo je odmah da prepoznam to ime – tupo je promrmljala. Možda bi i prepoznala, da on nije govorio o tome kao da to nije važno. Rekao je da se „bavi odećom“, i priznao je da je pravi. Ali dizajniranje odeće je jedna stvar, a prodavanje te odeće samo u najboljim buticima muške garderobe u zemlji i inostranstvu ipak je nešto sasvim drugo. – Ovo je pravo zadovoljstvo, gospodine Donohju – rekla je, manje vična od njega u prikriivanju zajedljivosti. Najednom je postala svesna vatre pod vrhovima prstiju pa je odmakla ruku i gurnula je u džep svojih pantalona.

– Mada mi ovde ne polažemo mnogo na to čime se ljudi bave, Dag – Pol se osećao prozvanim da objašnjava. – Više je u pitanju čime se ko bavi a onda i to zaboravimo. Poštujemo potrebu za privatnošću drugih. Uzmimo Sašu za primer. Da je želela laskanje, ostala bi u gradu. Vinjard je mesto gde ljudi ne zure u nju kada dolazi ili odlazi i ophode se prema njoj kao i prema svakom drugom.

Kao da želi da pobije ono što je Pol rekao, Džefri Brigs je izabrao baš taj momenat da stigne, bučno je dobacivao pozdrave ostalima u prostoriji ali se činilo kao da se namerio pravo ka Saši.

Na njenu ozlovoljenost, iako ništa manje nije ni očekivala, prišao joj je s leđa, rukama je objmio oko struka i zvonko je poljubio u obraz. – Kako je moj omiljeni, najprodavaniji pisac? Mmmm, odlično mirišeš.

– Džefri – branila se Saša, dok joj je rumenilo oblivalo vrat. Pokušala je da ga se oslobodi što je gracioznije mogla, ali nije uspela osim što zamalo nije prosula čašu s vinom. Ne usuđujući se da pogleda u Dagovom pravcu, bez reči je preklinjala Pola da joj pomogne. Rob je nestao još ranije kad mu je žena užurbano mahnula, a Saši je bilo potrebno spasavanje.

– Džefe – zaustio je Pol – zašto ne bi pustio Sašu i pozdravio se sa Dagom. Džefri Brigs... Daglas Donohju.

– Zadovoljan što je Saša istog časa bila slobodna, Pol se okrenuo ka Dagu. – Džefri je fotograf i živi na ostrvu. To jest, kad nije na zadatku.

Na Sašinu nevericu, Dag se, i dalje savršeno pribran, rukovao sa pridošlicom. – Džefri Brigs. *Lajfi Nešenel džiografik?*

– Tačno tako, čoveče – rekao je Džefri, sijajući od zadovoljstva. – Mislim, nije to vrsta fotografija za *tvoju* reklamu, ali prodaja ide dobro, ako razumeš šta hoću da kažem.

– Odlično se prodaju, rekao bih – uzvratio je Dag.

– Predivne su.

Džefri je klimnuo glavom u znak zahvalnosti a onda se opet okrenuo ka Saši, koja je nemo stajala pored njega, osećala se neprijatno i nesigurno. – Nekada sam pravio portfolije za fotomodele, ali ova mala dama odbija da se slika.

– Nisam model i znaš da mi ne trebaju fotografije – uporno i pometeno se branila.

– Omoti za knjige, publicitet – nešto ti sigurno treba.

– Za to se stara moj izdavač u Njujorku. Ti to znaš, Džefe. O tome smo već pričali.

– Da, da, ali zašto mi ne udovoljiš i pustiš me da slikam to tvoje lepo lice?

Saša uzdahnu. – Izgleda da nisam od sorte koja ume da udovoljava. Izvini, prijatelju.

Džefri zavrte glavom pa ostalim muškarcima zaverenički namignu. – Ponovo me je odbila. Žena je veštica. Navela me je da se napola zaljubim u nju a sad neće da me pusti ni da je slikam. Nema srca. Uopšte nema srca.

Tada se iza njih začuo dobrodošli ženski glas. – Je li ova pijavica opet navalila na tebe, Saša? Ovamo, momci, poslužite se predjelom.

– Džanin – uskliknu Džefri, uzimajući ražnjić na čačkalici s poslužavnika u Džanininim rukama – izgledaš sjajno! Hej, šta je ovo? – Poslednju rečenicu je izgovorio punim ustima. – Super je! – Kotrljajući zalogaj u ustima da se izbori sa vrelinom hrane koja tek što je izašla iz rerne, već je pružao ruku za sledećim.

– To je bio *rumaki*, ovo su – pokazivala je rukom – rolnice s pečurkama a ovo su francuske pitice od jaja.

– U jednoj ruci je pružala poslužavnik a u drugoj gomilu salveta. Dok su se muškarci posluživali, nagnula se i poljubila Sašu. – Kako si, dušice?

Saša je okrenula oči i duboko uzdahnula. Između Daglasa Donohjua i Džefrija Brigsa trenutno se osećala kao da je stešnjena između stene i tvrdog tla. – Dobro sam – promrmljala je, ali je odmahнула glavom kad je Džanin pružila poslužavnik ka njoj. – Ti si ih pravila?

– Džini. Izgleda da se bacila na kuvanje. Mislim da joj je palo na pamet da napravi zabavu da bi se pojelo sve što je napravila. Ovaj put je nadmašila samu sebe.

– Dve žene su se polako udaljavale a muškarci su započeli razgovor među sobom.

– Jesi li dobro? – prošaputala je Džanin. – Lice ti je malo upalo.

– Upalo? Ah, ne, dobro sam. – Saša se osmehivala.

– Radim na knjizi pa jedva da promolim nos napolje. Mislim da se to zove zatvorsko bledilo.

– Kako napreduje?

– Knjiga? Dobro. Početak je uvek težak. Nikada ne mogu da procenim da li će valjati.

Džanin je Sašu odvukla još dalje od muškaraca pa se nagnula bliže. – Jesi li ga dobro osmotrila?

– Koga? – Kao da nema pojma.

– Daga Donohjua. Predivan je, zar ne?

– Džanin, ti si srećno udata žena!

– I dobrih pet ili šest godina starija od njega, ali to ne znači da ne mogu da gledam. Ti si sama. I taman dovoljno mlađa od njega. *Ti* pogledaj. Pa, šta *ti* misliš?

Pošto joj je prijateljica dala dobar povod, Saša je bacila pogled preko ramena samo da bi otkrila da je Dag posmatra. Brzo je skrenula pogled. – Opanan je, to ja mislim. Izgleda mi od one sorte koja voli pa ostavi. – Prepredeni Njujorčanin, zar ne. I *Daglas Donohju* povrh svega!

– Baš tako kažu.

– Stvarno? – upita Saša u neverici.

– Aha – odvrati Džanin. Oborila je pogled, ubacila majušnu francusku pitu u usta pa predala poslužavnik Timu Karlinu u ruke. – Budi od koristi – zadirivala ga je, pa opet spustila glas kad se malo odmaknuo. – Priča se da je žestok. Nemilosrdan poslovan čovek. I još nemilosrdniji ženskaroš. Čudno. – Delovala je iskreno zbunjena. – Na prvi pogled, ne čini se kao tako loš momak.

Čudno, ni njoj se nije činio tako loš u ona dva navrata kad ga je sretala. – Možda je to zbog Vinjarda. On izvlači ono najbolje u ljudima. A možda planira da okrene novi list.

– Nadam se tebe radi. Ne skida pogled s tebe.

Saša se namrgodila. – To je sigurno zbog mog posla. Takvi muškarci pretpostavljaju da su žene koje pišu najčitanije romane, u kojima ima seksa, neobuzdano erotična stvorenja.

– A ti nisi neobuzdano erotična?

– Teško.

– Pitam se...

– Ma hajde, Džanin. Pa ti me barem dobro poznaješ.

– Mogu ti samo reći, kao žena ženi, mislim da si topla i brižna osoba. Kakva bi bila s muškarcem, ako bi ikada sebi pružila priliku, sasvim je druga priča. To je sve unutar čoveka, Saša. Čitala sam tvoje knjige. Ne bi mogla pisati ono što pišeš da nemaš takva osećanja.

Saša uzdahnu. – To su snovi, Džanin. Ne samo moji već miliona žena. Moji junaci su idealni, izmišljeni. Oni su muškarci koji istinski vole, kojima je toliko stalo do svojih žena da su u stanju da rizikuju sve samo da budu uz njih. – Izraz lica joj postade tužan. – Nisam sigurna da sam ikada upoznala takvog muškarca... niti da ću ikada.

– Nikada nisi bila zaljubljena.

– Ne. Valjda nisam.

– Nikada nisi volela Sema?

Saša odmahnu glavom. – Moj brak je pre svega bio praktičan odnos dvoje ljudi više nego što je bio išta drugo. Nikada se nije postavljalo pitanje ljubavi.

– Ali naravno da si sposobna da voliš.

– Naravno – šaljivo je otezala. – Zato i jesam autor najtiražnijih ljubavnih romana.

– Hej, kakvo tmurno lice – šaljivo je dobacio Pol O'Hara dok je prilazio ženi s leđa i obavijao joj ruku oko struka. – Ogovarate tvog poslednjeg nitkova, je li, Saša?

– Može biti – Saša se na trenutak zadubila u misli a onda osetila toplo prisustvo iza leđa. Gotovo neprimetno se ukrutila, pokušala da se pripremi za odbranu od tog prisustva, ali joj je puls već luđački tukao a nervni završeci treperili.

– Ta žena je opasna, Dag – šalio se Pol. Bolje bi ti bilo da se pripaziš nje. Zna sijaset zločestih načina da se otarasi nepoželjnih muškaraca.

– Je li? – čuo se dubok glas, s blagom primesom samozadovoljstva. Dag Donohju se očito nije uplašio. – Onda ću morati da pročitam njene knjige. Upozoren je napola naoružan.

Saša napravi grimasu. – Dok momci zbijaju šale na moj račun, mislim da ću ići da proverim da li Džini treba pomoć. – Bio je to savršen izgovor za savršeno bekstvo, koje bi bilo savršeno izvedeno da Dag, pošto je namignuo Polu i Džanin, nije krenuo za njom.

3.

Kuhinja je bila prazna. Klecavih kolena zbog zbrke sukobljenih emocija, Saša se naslonila o radnu ploču okrenuta prema velikom prozoru iznad sudopere. Udahnula je duboko a kad je ugledala Dagov odraz u ogledalu kako se pridružuje njenom, dah joj je zapeo u grlu. Nije se okrenula, samo ga je podozrivo posmatrala u ogledalu, nalazeći utehu u osećaju udaljenosti za koji je znala da je samo iluzija.

Zauzeo je odvažan stav, ruke su mu bile s obe strane njenih ruku na radnoj ploči. Premda su se jedva dodirivali telima, to je bilo dovoljno da krv počne mahnito da struji njenim venama.

– Dakle, ti si Daglas Donohju – naterala je sebe da kaže, nemoćna da podnese tišinu, nadajući se da će zvukom svog glasa uspeti da prikrije brujanje pulsa.

– A ti si Aleksandra Blejk – revanširao joj se.

– Zašto mi nisi rekao?

– Zašto *ti* nisi rekla meni?

– Imala sam svoje razloge, a oni su verovatno daleko opravdaniji od tvojih.

– Da proverimo.

– Zbog lične privatnosti, za početak. Volim svoju privatnost. Njujorška firma se brine o reklamiranju mojih knjiga. To ne radim ja. S druge strane – žurila je da kaže, sve jače stežući radnu ploču. – Volim da dođem i odem a da ljudi ne zure u mene... i ne gutaju me pogledom.

– Zašto bi to radili?

– Zure ako ih zanima najčitaniji pisac. Gutaju pogledom ako ih zanima najčitaniji pisac ljubavnih romana. Nemoj mi reći da nisi radoznao. – Oči joj se suziše u skladu sa zajedljivim tonom. – Nemoj mi reći da ti točkići u tvojoj glavi nisu počeli da se okreću. Nemoj mi reći da se nisi pitao šta pišem i koliko je sočno. Dovoljno dugo prolazim kroz to i mogu da prepoznam tipove kao što si ti. Njujork ih je prepun.

– Pa si se ti doselila ovamo.

– Da.

– I htela bi da te ja ostavim na miru?

– Da.

– Zašto, Saša? – pitao je glasom uznemirujuće nežnim dok se obraćao njenom odrazu u ogledalu. – Čega se bojiš?

– Ne bojim se ničeg – slagala je, čak i u tom času ju je mučio miris njegovog muškog tela, koji joj je bio tako blizu. – Samo ne *želim* ništa od tebe.

– To iz tebe progovara tvoj razum. A zašto onda drhtiš?

– Ovaj... uznemirena sam.

– Zbog mene? Zbog toga ko sam ja?

– Možda. Mogao si mi reći, znaš. Zašto nisi?

– Zbog istih razloga što ti nisi rekla meni. Imam razloga što sam se preselio ovamo na Vinjard.

– Zašto si se preselio ovamo?

– Da pobegnem. Da razbijem kalup koji mi se nije dopadao. Da probam da razmislim o svemu, da odlučim šta želim od svog života.

– Hmm. Zvuči mi kao da si već uspeo.

– A ti?

– Da. Imam ono što želim.

– Muškarca?

– Ne želim muškarca.

– Da li zato pišeš takve priče?

Progutala je knedlu, nemoćna da otrgne pogled s njihovih udvojenih slika u staklu. Njeno telo, sitnije građe i vitkije, savršeno skladno je stajalo ispred njegovog. Teme joj je jedva sezalo do njegove brade. – Dakle, vratili smo se na to? – promrmljala je slabašno.

– Pitanje je sasvim opravdano. – Zatim je zastao, oborio glavu, zatvarajući oči da udahne miris limuna u njenoj kosi. – Privlačiš me – muklo je izgovorio. – Znaš to.

Znala je. I nije mogla da poriče toplinu koja bi na njegov dodir prostrujala njenim telom.

Spuštajući glavu sve dok usnama nije dotakao njen obraz, poljubio ju je neverovatno nežno. – Daj nam šansu, Saša. To je sve što tražim.

Hipnotisana time, nije mogla ni da mrdne, a kamoli da diše. Kao da je nakon mnogo vremena – merenog ne satima, već danima – vazduh najednom bio pun erotskih vamica, fantazija na delu. Ne shvatajući šta radi, opustila se uz Dagovo telo, upijajući njegovu toplotu, prepuštajući se bezumnim zahtevima sopstvenog tela. Činjenica da ga jedva poznaje bila je sasvim nebitna u tom trenutku. Delovao je tako nežan, tako brižan. A njeno telo je reagovalo na načine koji su njoj bili novi i neverovatno uzbudljivi.

– Neću te povrediti – mrmljao je, njegov dah je milovao njen obraz. – Molim te, veruj u to. Bilo bi nam lepo i uživali bismo oboje.

– Ali... – Nije mogla da se seti šta je htela da kaže, jer su njegove ruke pustile radnu ploču i sada su klizile od njenih kukova do ručnih zglobova. Palčevima je osvajao malo-pomalo prostora, praveći delikatne krugove po njenoj koži ispod svilene bluze a onda dodirnuo izbočine njenih grudi. Naglo je udahnula pa je on progovorio pre nego što je stigla da se pobuni.

– Tako si meka, tako podatna i nežna. – Palčevima se kretao ka sredini. Pogledom je pratila njihovu putanju, njegovu preplanulu kožu tako izuzetno muževnu naspram bele svile njene

bluze. Osetila je izdajničko ukrućivanje bradavica a kad joj se ubrzao dah, ugrizla se za usnu. Ovaj muškarac je stranac, njoj nepoznat, a ipak ju je zavodio tako da su joj kovitlaci vreline strujali od grudi do prstiju na nogama. Bila je opčinjena uticajem koji je njegov dodir imao na nju, i kako su se prirodno uklopile njegove šake kad su obuhvatile obline njenih grudi. Kad je palčevima konačno stigao na cilj, bradavice su joj već bile ukrućene. Protrljao ih i talas zadovoljstva prostrujao je njome. Zatvorila je oči i glava joj je pala na njegovo rame. Strah je pripadao nekom drugom svetu, nekom drugom vremenu. Dag joj davao osećaj topline i erotičnosti koji je bio previše dobar da bi ga se mogla odreći.

– Tako slasna – promuklo je izgovorio. – O dušo, desilo se jako brzo, ali kad bi samo znala koliko te želim.

Osećala se željeno i, po prvi put u životu, vrlo vrlo ženstveno. Telo joj je žudelo za nečim o čemu je samo sanjala i živelo je sopstveni život dok je išlo ka tom snu.

Glasna provala smeha iz druge prostorije razbila je čaroliju, grubo je podsećajući gde je i šta radi. Ukočila se i pridigla glavu, razrogačenih očiju, i opet se naslonila na radnu ploču.

Pošto je i sam čuo taj smeh i zgrožen sobom zato što je zaboravio vreme i mesto, Dag se pomerio u stranu, okrenuo leđa prozoru i nekoliko puta duboko udahnuo.

– Prokletstvo, Saša. Ne znam šta me je spalo. Nisam bio kadar da mislim gotovo ni na šta drugom osim na to kako te opet držim u svom naručju.

– Nisi se javio – uspela je da prošapće, očajnički se trudeći da povrati dah.

Pogledao ju je postrance. – Nisam bio siguran da li želiš. – Kada nije odgovorila, već nastavila netremice da gleda u sudoperu, produžio je. – Da li se osećaš bolje?

– Klimnula je glavom. – Nemaš više bolove? – Opet je klimnula. – Nisi se valjda ponovo dovezla onim vražjim motorciklom ovamo večeras?

– Ne. Još uvek je u servisu.

– Odlično. Ja ću te odvesti kući.

Brzo je podigla pogled. – Ne! Imam svoj auto.

– Onda ću te svojim kolima pratiti do kuće. Neke stvari moramo da raspravimo.

– Ne! – Odmahivala je glavom, osećajući meke pramenove kose po licu. Kao da ih je i on osetio, Dag je pružio ruku i uvio jedan dugačak pramen oko prsta. Taman je hteo da krene u raspravu kad su se dvokrilna viseća vrata otvorila i Džini banula kroz njih.

– Hej, ovo je *moja* kuhinja – uzvignula je pa se nasmejana žurno uposlila oko šporeta. – Ovde vam nije mesto. – Navukla je ogromnu rukavicu za šporet pa pokazala prema dnevnoj sobi. – Mesto vam je tamo napolje, gde treba da jedete moje predjelo i mešate se sa ostalim gostima. – Rukavicom je napravila pokret kao da ih isteruje. – A sad, napolje!

Dag je bio dovoljno pristojan da se prvo pokunjeno nasmeši Džini, a onda Saši. – Da, madam – rekao je prvoj pa tiho promrmaljao: – Kasnije – Saši na uvo dok je prolazila kroz vrata za dlaku ispred njega.

Tu reč nije morao ni da vikne ni da ispiše na zidu jarkocrvenom farbom, jer ma koliko se trudila da je istisne iz uma, ona je odjekivala čitavim njenim bićem tokom večeri. Na njeno iznenađenje, Dag ju je ostavio na miru da razgovara sa svojim prijateljima. Držao se podalje, s lakoćom se priključivao razgovorima, ali uvek u nekoj drugoj grupi. Već je počela da se pita da on možda nema poverenja u svoju samokontrolu; svaki put kad bi uhvatila njegov pogled, u njemu bi pročitala isto obećanje koje joj je dao kraj kuhinjskih vrata. *Kasnije*. Kako su sati prolazili, reč je postala bezmalo opipljiva a Sašu je obuzimao sve jači strah.

Daglas Donohju. *Onaj* Daglas Donohju. Čovek koji brzo živi i koji, zasigurno, nije za nju. A ipak nije se mogla oteti utisku topline koja bi je obuzela na svaku pomisao kako se naginjao ka njoj, kako ju je poljubio u vrat, kako joj je držao grudi – vrlo nežno, gotovo sa obožavanjem. O da, bila je to čista strast, osećala se poželjno, i na sopstveno iznenađenje, dopadalo joj se to.

Predstavljalo je novinu, iako ju je zastrašivala iznenadna silina tog osećanja.

Dag je takodje bio uplašen, na svoj način. Nikada nije upoznao ženu kao što je Saša Blejk. Začuden njenim uspehom, bio je radoznao u vezi s njenom nevinošću. Jer upravo je nevinost osetio u načinu na koji je odgovarala, tog prvog jutra u njenoj kući, na poljubac, a ranije ove večeri, na dodir. Bezazlenost. Prostodušnost. Ali bila je u pravu; iako nije imao predstavu šta se događa u spavaćim sobama iz njenih romana, bio je krajnje znatiželjan. Da li je ta bezazlenost bila samo predstava? Da li je ona u stvari svetska žena?

Čitavu nedelju ju je zamišljao kako sama sedi u kući i piše, sastavlja kraj s krajem od oskudne zarade poput većine pisaca, i moli se da njeno poslednje remek-delo bude dobro prodavano. Do đavola, sigurno dobije milion unapred. A on je satima razmišljao o luksuznim sitnicama kojima bi je osvojio. A samo razmišljanje o davanju, jedno je potpuno novo iskustvo za njega. Da bi zatim otkrio da je verovatno malo toga što sama sebi ne može priuštiti – e, to je već vrlo frustrirajuće. Kao i to, zadubio se u misli, što bi se uzbudio svaki put kad bi je samo pogledao. Vrlo frustrirajuće! Veče kao da se nikad neće završiti.

Za Sašu je situacija bila obrnuta. Da nije obećala Džini da će ostati, odmah posle deserta bi odmaglila na zadnja vrata. Ali, obećala je. I kao da je podozrevala njene zadnje misli, Džini se nije odvajala od nje sve dok se društvanje nije polako rasulo. Pošto je propustila šansu da rano pobegne, Saša je čekala, odlažući ono što je neminovno. Jer ako se nadala da će Dag biti toliko fin da ode sa ostalima, varala se. I on je čekao. Neizbežno se, izgleda, pokazalo kao zaista neizbežno.

Kad su u dnevnoj sobi Slejterovih, ispijajući kafu, ostali da sede samo Saša, Dag, Džini i Rob, Saša je konačno ustala.

– Biće bolje da krenem – dodala je uz uzdah žaljenja pomešan s dozom rezignacije. – Sutra planiram da ustanem u pet da bih radila.

– To je danas – reče Džini – i ne možeš to da radiš. Nedelja je. Zaslužuješ jedan dan odmora.

Ostalo troje su ustali zajedno sa Sašom koja se trudila da ne obraća pažnju na to što joj se Dag primakao.

– Odmor će morati da sačeka dok ne završim ovaj rukopis. A pošto sam tek počela... – Ono što je trebalo da bude samo suptilan nagoveštaj upućen Dagu, uspeo je samo da izazove Džini i Roba da se obruše na nju.

– Previše radiš – reče Rob, mršteći se. – Knjiga može da sačeka. Zaslužuješ da uzmeš neki dan odmora s vremena na vreme.

– Planirali smo da se feribotom prebacimo do Falmuta pa odvezemo do Bostona na jedan dan – dodala je Džini. – Zašto nam se ne pridružiš?

– A ne, ne mogu...

– Zašto da ne? Biće zabavno.

– U stvari – ubacio se Dag, glasom dubokim i privlačnim, i istim takvim očima. – Nadao sam se da će mi pokazati ostrvo. Samo na nekoliko sati. Ne može da me odbije.

– Oh, Saša – Džini se oduševljeno i široko smešila – zašto ne bi? Pa na kraju krajeva, Dag je tek stigao u Vinjard. A ako uspeš da odradiš nešto izjutra...

Saša je ošinula Daga pogledom i oglušila se na njegovu ponudu. Obratila se Džini i Robu sa najljubaznijim osmehom koji je uspela da napravi. – Lepo od vas što brinete, ali nemojte. Biću dobro. Volim ono što radim, sećate se?

Rob izvi obrve pa se uputi do ormara po njen sako, koji je Dag uzeo od njega i nežno ga prebacio preko njenih ramena.

Saša se osmehivala svojim domaćinima. – Hvala vam na predivnoj večeri. Bilo je lepo videti sve na okupu.

– Trebalo bi češće to da radimo – rekla je Džini pa se nagnula napred i zagrlila je. Rob je to ponovio i povukao se unazad, pa lagodno obavio ruku od ženinog struka. Ruku je izvukao načas da se rukuje s Dagom.

– Hvala vam oboma – dodao je Dag. – Imate zaista sjajne prijatelje.
Džini se zadovoljno smeškala. – Pridružićeš nam se opet uskoro, zar ne?
– Sa zadovoljstvom. – Poslednji put je klimuo glavom u znak pozdrava, položio ruku na Sašina leđa pa ju je poveo napolje. Tek kad su se vrata zatvorila za njima, uhvatio ju je za ruku. – Kuda toliko žuriš?
– Ka kolima.
– Da krenem za tobom?
– Ne.
– Voleo bih da porazgovaramo.
– Kasno je. Kao što rekoh Džini i Robu, moram da...
– Šta ti znači jedan sat? Uostalom, ne želiš stvarno da me pošalješ u onu veliku praznu kuću s kutijama razbacanim svuda okolo.
Mrak je sakrio njegov izraz lica. Nemoćna da odredi da li se šali ili je ozbiljan, upitno ga je pogledala.
– Hoćeš da kažeš da živiš ovde već mesec dana i da se još nisi raspakovao?
– Nije baš ceo mesec i nisam se raspakovao. Nisam baš vičan u tome.
– Zar nemaš nekog potrčka ili služavku ili šta već?
– Svakako, Daglas Donohju nije bilo ko.
– Ne – odsečno je odgovorio, čitajući joj misli. – Poslugu sam ostavio u Njujorku. Mislio sam da ćeš toliko pretpostaviti nakon onog silnog oduševljenja zbog doručka kod tebe pre neko jutro.
– Siroti Dag.
– Ne baš. Lepo je posle toliko godina, po prvi put, imati prostora za disanje. – Veliki preokret, ali tako je želeo. Iako se mogao prisetiti dana kad mu je ideja o posluži na lestvici prioriteta zaostajala samo za večnim spasenjem, uživao je u slobodi.
– Stvarno to misliš? – Stigli su do njenih kola i ona iz džepa sakoa izvadi ključeve.
– Da. – Zastao je. – Je li ovo tvoj auto?
– Aha.
Zagrcnuo se od usiljenog nakašljavanja. – Značajan napredak u odnosu na *suzuki*, čini mi se.
Noć je sakrila njeno rumeno lice. – Sada shvataš zašto volim *suzuki* – rekla je jedva čujnim glasom.
– Ah, ne znam. Mnogi ljudi bi ubili za jedan ovakav auto. – Zazviždao je i napravio korak unazad da se divi kolima. – *Mercedes*. Dvosed. Nije loše.
– *Mercedes, maserati...* kakva je razlika? – promrmljala je, otvorila vrata i skliznula na sedište. Dag nije bio toliko ošamućen razmerama njenog bogatstva da bi mu tako lako umakla. Pre nego što je stigla da zatvori vrata, njegova ruka se našla na njima, držeći ih otvorena.
– Voziću iza tebe.
– Molim te. Ne moraš to da činiš. Sigurno ćemo negde opet naleteti jedno na drugo. – Tek što je izgovorila, trgla se. Dagova reakcija je bila istovetna.
– Do sto đavola, nadam se da nećemo! Moj auto se još nije „oporavio“. A kad smo kod toga, nisam ni ja.
– Čuj – zaustila je Saša, umorno uzdahnuvši – ovo stvarno neće uspeti. Molim te, moram da žurim.

Dag ju je dugo netremice posmatrao, sa odrazom mesečevog sjaja u sivim očima. A onda je, klimnuvši glavom, zatvorio njena vrata i odmakao se. Bez potrebe za daljim podstrekom, upalila je auto, okrenula se i dugačkim prilazom se zaputila ka glavnom putu. Nije prošao ni minut pre nego što su farovi *maseratija* blesnuli u njenom retrovizoru.

Opsovala je sebi u bradu i čvršće stegla volan. U svakom slučaju, uvek može da se predomisli i krene svojoj kući. Na kraju krajeva, to je glavni put duž severne obale ostrva a rekao je da ima pogled na okean. Svi prilazi na tom putu vode do privatnih kuća s pogledom na okean. Svi...

Kad je konačno skrenula na raskrsnici kod Menemša kros rouda, prestala je da se nada. Išao je za njom, baš kao što je rekao. Šta sad da radi? U životu joj najmanje treba „da porazgovara" s muškarcem koji je pobudio toliko novih i preplavljujućih osećanja. Ruku na srce, jeste bila radoznala, čak i uzbuđena dok je razmišljala o tome. Ali jednom je bila gadno povređena, mnogo gore nego što se to podrazumeva pod pukim fizičkim povređivanjem. Ne treba joj to opet. Ne treba joj Dag Donohju.

Nažalost, nije joj ostavljeno mnogo mogućnosti izbora. Dag ju je držao na oku, skretao je kad i ona, prvo na Saut roud, zatim na njen privatni put, a onda na raskrsnici. Tek što se uparkirala u garažu, *maserati* se zaustavio ispred njenih ulaznih vrata. Tamo ju je čekao.

Pokušavajući da se što bolje snađe u nezgodnoj situaciji, nije ništa rekla dok je otključavala vrata, ulazila u kuću i palila sva moguća sveta. Tek kad se okrenula, isprepletala je prste i oprezno ga osmotrila.

– Hteo si da razgovaraš?

– Da.

– Pa?

Bacio je pogled ka stolici. – Mogu li da sednem?

– Samo izvoli. – Posmatrala je kako udobno smešta svoje dugonogo telo a ona se povukla u najudaljenij ugao kauča, osećajući se nelagodnije nego ikada pre. – U redu, šta je toliko hitno da moramo da razgovaramo večeras?

– Imaš fine prijatelje, Saša. Uživao sam u njihovom društvu.

– Ono *hitno*, Dag. Ništa u vezi s mojim prijateljima nije hitno. – Zamislila se na časak. – Otkud ti uopšte tamo?

– Megi i ja imamo zajedničkog prijatelja u Njujorku. Rekao sam joj da se selim u Vinjard. Kad ju je Džini pozvala na zabavu, Megi je pomenula mene. Prirodno, savršena domaćica kakva jeste, Džini me je pozvala da dođem.

– Shvatam.

– Zanimljiva ekipa, svako slavan na svoj način. – Zastao je. – Zar je Džefri stvarno pokušavao da te slika?

– On je napast.

– Ali talentovan, to moraš priznati.

– Tu se slažem s tobom.

– I dobro izgleda.

– On je dripac.

– Zato što mu dužina kose prelazi okovratnik i što su mu farmerice iznošene do stanja raspadanja?

– Zato što je njegova zamisao fotografisanja samo prvi korak u vrlo promišljenom scenariju zavođenja. Ali hajde, Dag. Ništa u vezi s Džefom nije hitno. Šta imaš na umu?

Dag je udahnuo duboko pa izdahnuo. Nadao se da će se ona opustiti, možda ga čak i ponuditi kafom, mada je popio dovoljno da bude budan celu noć. Ali nije kafa ono što će ga držati budnim celu noć, zar ne?

– Ko je bio on, Saša?

Ukrutila se od napetosti. – Ko?

– Tip koji te je povredio?

Ispustila je iskidan dah pa zavrtela glavom i odvrtila pogled. – Ti baš ne okolišaš?

– Htela si da znaš šta je toliko hitno? Pa, kažem ti. Nešto se dešava među nama i mislim da nam on stoji na putu, ko god *on* bio.

– Šta te je, pobogu, navelo da to pomisliš? – odbrusila je u samoodbrani.

– Ti – rekao je, još zamišljeniji. – Tvoja reakcija na mene. Tvoja reakcija na tvoju reakciju na mene.

– To postaje vrlo zamršeno. – Njen pokušaj da se našali propao je. Dag nije imao nameru da dopusti da ga ona skrene s teme.

– Ne mora da bude. Samo mi reci ko je on. Ili ko je bio. Onda ću imati barem neku predstavu o tome sa čime se hvatam u koštac.

– Ne hvataš se ti u koštac ni sa čim... i ni sa kim. Ja sam ja. Ono što ja želim jeste ono što ja želim.

– Vidi ko se sad igra rečima, Saša. Oboje smo dovoljno pametni ljudi. Oboje znamo da smo proizvod čitavog niza životnih iskustava.

– Onda mi ispričaj svoje životno iskustvo, Dag – provalilo je iz nje. – Za mene predstavljaš enigmę. Hoću da kažem, ti si svetski poznat modni dizajner na čiji mig skaču najglamuroznije žene a opet, ti juriš mene. Zašto? Čime bih ja to mogla tebe da privučem?

Nije ni trepnuo. – Ovde si. Sama si. I deluješ mi neverovatno nevino i sveže.

– Nevino? Ha!

– Ko je bio on? – ovaj put je zarežao, počeo je da gubi strpljenje.

Na njegov ton, Saša je poskočila s kauča i prišla kaminu. Stežući prstima mermernu ploču kamina, zurila je u zbijen red starih kriminalističkih romana, pa podigla ruku ka knjizi što je izvađena iz gomile, ležala otvorena. Kad ju je izvadila? Nije mogla da se seti. Nestrpljivo se mršteći, zatvorila je knjigu i vratila je na svoje mesto.

– Ko je bio on? – pitao je Dag ponovo, ovaj put nežnije i neposredno iza nje.

– Moj muž – rekla je, uz prizvuk prezira u glasu. – Moj muž!

– Kada?

Uzdahnula je, pribranije. – Davno.

– Nije moglo biti tako davno. Nisi dovoljno stara da...

Okrenula se, i našla se lice u lice s njim. – Imala sam sedamnaest godina kad smo se venčali. Ali, u pravu si. Nisam bila dovoljno stara da znam bolje.

– Nisam to hteo da kažem.

– U redu je. To je istina.

– Šta se dogodilo?

Pitajući se kako to da je Daga Donohjua pustila da joj se približi više od većine ljudi, zburnila se. Nije mogla da se suoči s njegovim prodornim pogledom, pa je oborila oči. – Ah, uobičajeno. Loš spoj, to je sve.

– Pa si presekla veze s muškarcima?

– Muškarci umeju da budu podli. Mislila sam da će u Njujorku biti bolje, ali i oni su imali samo jednu stvar na umu. – Ošinula ga je pogledom. – Zar ne mislite ni o čemu drugom osim o seksu?

Šaljivo je izvio obrvu, nemoćan da se obuzda. – Može biti veoma ugodno razmišljati o seksu.

– Veoma dosadno.

– Je li ti ranije bilo dosadno? – Sva šaljivost je nestala.

– Rec mi, Saša. Moram da znam. Jesi li osećala nešto prema tim muškarcima u Njujorku? Oborila je pogled u znak krotkog priznanja. – Ne.

– Jesi li malopre osetila nešto sa mnom? – Kad nije odgovorila, savio je prst ispod njene brade i podigao njeno lice naviše. – Jesi li? Ili sam samo umislio jer sam to žarko želeo?

I u tom času je na licu imao izraz čežnje. Nikada nije videla ništa slično. Dirnuo je nešto u njoj, nešto daleko iznad fizičkog osećaja. – Ne – promrmljala je, nemoćna da slaže. – Nisi umislio.

– Znači, osetila si nešto?

– Da.

– I to te plaši?

– Da. – Glas joj je zapeo na toj jednoj reči a zatim se zagrenula na prizor krajnje zahvalnosti u njegovim očima.

– O, Saša – mrmljao je, glasom mekim poput baršuna. – Nikad te ne bih povredio. Rekao sam ti to. Mislim da si... pravi dragulj.

– Tek rođena maca je dragulj – prošaputala je, razrogačenih očiju.

– Ne onako kao što je to jedinstveno biće.

Nije znala šta da kaže. Dobijala je komplimente i ranije, ali nijedan nije bio izgovoren tako bolnim tonom kao što je to učinio ovaj čovek sa izrazom lica savršeno lišenim svake pompeznosti.

Njen puls je na trenutak zastao pa se naglo ubrzao.

– Dag...

Dugačak prst je prislonio na njene usne. – Psst. Ne govori ništa. Samo me poljubi. Celu noć čekam da to učiniš. Potrebno mi je to. Samo me poljubi. Jednom.

Ni za šta na svetu nije mogla to da mu uskrati, ne kad se nalazi blizu, tako topao, zgodan i visok, muškarac od glave do pete. Trepavice su joj zatreperile, a onda se sklopile kad su njegove usne dotakle njene, i kao i ranije, osetila je kako počinje da se topi.

Isprva su mu usne bile nežne a onda se žudno otvorile još više. A ona je pružala ono što im treba, predavala se nesebično, vođena nerazjašnjenom potrebom što je ponikla negde iz dubine njenog bića i preuzela kontrolu nad njom. Rukama je kružio po njenim leđima, dok je ona je svoje polako primicala njegovim ramenima, da bi ih obavila oko njegovog vrata. Odmakao se pa se vratio, izazivao ju je vrhom jezika sve dok ga nije željno prihvatila. U stvari, jedva ga je dočekala. Iz njenog uma isparile su misli o Semu, o muškarcima iz Njujorka koji su umeli da je šćepaju i poljube. Onda je osećala mučninu. Sada je mogla samo da se naslađuje dodirrom i osećajem Dagovog jezika dok je lagano prelazio preko njenih zuba a onda zaronio još dublje. Povukao se tek kad je ona počela da se bori za vazduh a i tada samo da bi je podigao u naručje i odneo do kauča odakle je pre samo nekoliko trenutaka frustrirano poskočila. Kad je pokušala da se pobuni, umirivao ju je.

– Psst, mala. Sve je u redu. Neću te povrediti.

– Ali ti... rekao si... jednom.

– Još uvek traje.

I trajao je. Njegove usne su poklopile njene, iskušavale njihov ukus i prožidrle je, istraživale i osvajale dok je svaka njena racionalna misao postajala prošlost. Ponesena novinom osećaja, želeći očajnički, baš kao i on, da ta slast nikad ne prestane, Saša ga je čvrsto stezala uz sebe. Prste je zarila u njegovu kosu, uživala u njenoj gustini. Njegovi prsti su bili pored njenog lica, milujući sve što je promašio usnama, a onda su počeli da se spuštaju niz vrat i krivine njenih ramena. Gde god da ju je dodirnuo, ona bi procvetala, izvijala se ka njemu, tražeći odgovor na neutoljivu potrebu za tek probuđenim čuvstvima.

Kad je rukama krenuo ka unutra, hvatajući gornje dugme njene bluže, tiho je jeknula, ali se njen protest izgubio u njegovim ustima a vlažnost njegovog jezika joj je potpuno skrenula pažnju s te pomisli. Kad je osetila dašak svežeg vazduha na grudima, ipak je uspela da smogne snage za krhki otpor.

– Ne... – šapnula je tik uz njegove usne.

– Pusti da te dodirujem. O, Saša, tako je dobro...

– Ali ja te jedva poznajem. Ti... jedva poznaješ mene.

– Prepusti se – pevušio je, i tako zaglušio njeno protivljenje a uz to se otarasio svilene bluže i spretno joj otkopčao grudnjak. Kad su se njegove ruke našle na njenoj koži postala je sve sna siline onoga čemu se opirala. – O, mala, tako si nežna. Svilena ispod svile.

A ispod toga, vatra. Telo joj je gorelo na mestima gde ju je dodirivao, plamtelo je od žudnje. Rukama je prelazio preko njenih rebara, grudi, krećući se u širokom luku, pratio linije njenih oblina kao da u svom umu urezuje sliku njenog obnaženog tela. Gorela je od želje. Načas bi joj milovao grudi, a u sledećem mazio ramena ili vrat, a grudi bi joj se napinjale u čežnji. Sve to vreme, nije prekidao omamljujući poljubac koji je prigušivao njeno tanano ječanje od zadovoljstva.

Kad je konačno podigao glavu da pogleda ono što je dotle samo dodirivao, strast ju je previše ošamutila da bi tome prigovorila. Grudi su joj bile boje slonove kosti savršeno izvajane, krunisane tvrdim, smeđkastocrvenim pupoljcima. Zatečen njihovom lepotom, Dag je zapanjeno vrteo glavom.

– Lepa si, Saša. Prelepa.

Ugrizla se za usnu, osećala se savršeno bespomoćno.

– Veruješ u to, zar ne? – pitao je tihim, hrapavim glasom.

– Nikada nisam – nekako je uspela da prošapće. – Ali ti... skoro da si učinio... da verujem....

– Veruj mi, mala. Veruj mi svaku reč. – Ne skidajući pogled s njenih očiju, rukama je krenuo prema njenim grudima, obuhvatio ih bez ostatka, milovao ih, pa ispravio prste tako da je samo dlanovima trljao njene bradavice.

– Ahh – uzviknula je, preneražena naletom vreline koji je prostrujao od njenih grudi do prepona.

– Prelepa si. Tako mekana. Ovde tvrda. – Kad je prstima uhvatio dva istovetna nabrekla pupoljka, nemoćna da podnese slatki bol, zatvorila je oči i zagnjurila glavu u jastuk. – Ne, ne, Saša, ne odvrćaj pogled. Ljubi me. Reci mi šta osećaš.

Sumnjala je da će joj se ikada vratiti moć govora, ali je očajnički želela njegov poljubac i uzvraćala je sa strašću rečitijom od svih reči na svetu. Ponesena silinom njegove strasti, vinula se visoko, uzdasima odavajući užitek izazvan neprekidnom igrom njegovih prstiju, dok je nešto u njoj vapilo za još zadovoljstva.

– Lepo ti je? – Dagov šapat joj je okrznuo usne.

– O, da – uzvratila mu je istom merom, zatvorenih očiju, ruku čvrsto obavijenih oko njegovog vrata.

– Osećaš to? – Vrteo je njene bradavice između palčeva i kažiprsta, šaljući kroz nju talase nežne erotičnosti.

– Da – u dahu je izgovorila.

– A ovde? – Šaku je položio iznad njenog srca. Njeni otkucaji su se jasno videli.

– Mmm.

– A ovde? – Ruku je spustio na njeno uzdrhtalo bedro pa lagano počeo da klizi naviše.

– O, da... da! – Glas joj je bio tek lepršav dahtaj u trenutku kad je rukom pronašao njenu toplinu i dražio je milovanjem. – Dag! – uzviknula je, raspaljenih čula.

Usnama je prekrio njene, brzo raskopčao dugme na njenim pantalonama, spustio rajsferšlus i uvukao ruku, prelazio preko toplog stomaka i zašao ispod pojasa njenih gaćica. Nepogrešivo ju je našao i dodir nežan kao svila spustio na njenu žensku suštinu.

– Dag... ne! – u trenu je zacvilela uplašeno. – Molim te, nemoj! – Stegla je noge i uspela samo da ga privije još bliže sebi. Nijedan muškarac je tu nije dotakao posle Séma a on ju je grubo hvatao šakama i mrcvario je toliko da joj je to zadavalo bol. Bol koji je sada osećala bio je potpuno drugačiji. Vreliji, slasniji, vlažniji i zahtevniji.

Slobodnom rukom, Dag joj je milovao lice. – Moram, Saša. Moram da ti pružim zadovoljstvo. Molim te, dozvoli mi. Molim te.

Još uvek zatvorenih očiju, tiho je zaječala jer je njegova ruka već započela svoj spor, ritmičan pokret koji ju je umirivao, uzbudivao i iskorenio svaku pomisao na bol, kao da se nikada nije ni desio. Milovao ju je nežno a njegovi prsti su se prikrali još dublje. Nikada u životu nije

zamišljala da je moguće postići zadovoljstvo u takvoj intimnosti. Borila se za dah, pokušavala da se izmakne, a onda se izvila u naletu duboke, duboke vreline. A ta vrelina je bila nešto sasvim novo. Sasvim novo. Nikada nije osetila...

Dagovo zadovoljstvo je na neobjašnjiv način bilo isprepletano s njenim, i osetio je njenu začuđenost kao da je njegova sopstvena. – U redu je – mrmljao je muklim glasom. – Nemoj se opirati. Opusti se, mala. To je dobro. – Sklanjajući joj kosu sa čela, primakao joj se bliže da je poljubi dok su je njegovi prsti nosili na nove visine.

Pružajući se ka njemu, bez daha je kriknula. – Dag!

– O da – hrapavim glasom joj je šaptao. – To je to. To je to, Saša.

– Oh... – Prestala je da diše i ukočila se. A onda se divlje privila uz njegova ramena dok se celo njeno biće rasprskavalo u mnoštvo vrelih grčeva koji su se veličanstveno nastavljali kao da se nikad neće završiti.

Činilo joj se da je prošla čitava večnost pre nego što je opet mogla da diše, a čak i tada su se njena pluća borila sa naizgled večnim uzdasima i iskidanim disanjem. Vrlo sporo, kako je drhtanje ruku i nogu polako jenjavalo i prelazilo u nekakvu letargičnost a izmaglica strasti počela da se raspršava, Saša je shvatila šta se dogodilo.

Zapanjena, otvorila je oči. Srela je Dagove, tople i pune iščekivanja, ali je izraz lica odavao najfiniju strepnju. – Je li ti bilo lepo? – pitao ju je jedva čujnim glasom.

Zagledala se u njega pa pokrila lice rukama i prošaputala: – O moj bože!

– Je li bilo lepo?

– O, da!

Za tren oka ju je podigao u naručje, seo na kauč i prigrlio je uz sebe. – Čemu onda stidljivost?

Zarila je lice u njegov vunen džemper. – Nikada ... nisam nikada...

– Nikada nisi doživela orgazam?

– Nikada...

– *Nikada* nisi doživela orgazam?! – Sad je bio red na njega da se zapanji, iako mu je sad kad se priseti bilo jasno otkud ta začuđenost koju je osetio u njoj. Bila je udata. Piše strastvene, ljubavne priče. A ipak, nikada nije iskusila to zadovoljstvo? Osećajući neko neobično strahopoštovanje, iskidano je udahnuo. – O, Saša, kakav je to dar.

– Dar?

– Meni. Saznanje da sam prvi koji ti je pokazao... da postoji još mnogo toga. Toliko mnogo. Prelepo je. Nije ništa bolno, ružno niti nešto čega se treba stideti. – Rukom joj je nežno pridigao lice i zaprepastio se kad je video njen sumnjičav izraz lica. – Nisi to znala, je li? – Kad nije odgovorila, tiho je opsovao. Zastao je, mršteći se.

– A šta je s drugim muškarcima, Saša? Oni su sigurno...

– Nije bilo ...

– U Njujorku?

– Ne.

– Moj bože – u dahtaju je rekao – pa ti si praktično devica. – Kad je pokušala da se odvoji od njega, privio ju je još čvršće uz sebe. – Šta je bilo, mala? Šta nije u redu?

Oborenih očiju, vukla je ivicu svoje bluze. – Osećam se blesavo.

– Ali, zašto?

Zamislila se za trenutak u nastojanju da se pribere i sačeka da joj se puls smiri. – Zato što si skoro neznanac za mene, a ovo je bilo tako... intimno. Zato što si... tako iskusan. Znao si pre mene šta mi se događa.

– O, znala si ti – prekorio ju je, tonom baršunastim i umirujućim. – A ja nisam baš stvarno neznanac, ne u svom srcu niti u tvom. Pustila si me da ti pružim zadovoljstvo jer si osećala da je dobro i ispravno. Samo te je uplašila njegova žestina. Ponekad je tako.

– Tebi? – pitala je, podigavši pogled ka njemu.

– Ponekad – odgovorio je, ali se nije mogao setiti kad je poslednji put uživao u pružanju zadovoljstva nekoj ženi kao što je upravo doživeo sa Sašom.

Obraćale su joj se njegove oči, prizivale je k njemu. A odjednom se Saša setila da, premda je ona fizički zadovoljena, Dag to sigurno nije. Bio je tako dobar prema njoj, tako nežan i nesebičan. Ona je navikla na... Bojala se, a ipak, činilo se da je to njen deo posla. – Dag? – zaustila je nesigurno. – Ti nisi... mislim... – Značajno ga je pogledala u predeo tela kao da će time dovršiti misao. – Ako ti želiš...

Na trenutak je bio vrlo ćutljiv. – Zašto?

Slegnula je ramenima, govoreći sebi da je on u pravu, da nije više stvarno neznanac. – Tako... tako je pošteno.

– Hoćeš da kažeš da bi vodila ljubav sa mnom samo da bismo oboje bili na istom? – Kad je bolno odvrtila pogled od njega, tužno ju je osmotrio. A onda vrlo polako počeo da joj popravlja odeću. – Nema šanse, Saša Blejk – rekao je nežno. – Kad budemo vodili ljubav – kad budemo *stvarno* vodili ljubav – biće zato što oboje bukvalno izgaramo od želje.

– Ali ti nisi... – Opet je oklevala. Ovaj put, Dag je ustao i povukao je za sobom pa šakama obuhvatio njeno lice.

– Verovala ili ne – rekao je, i sam bezmalo u neverici – tvoj užitak je bio i moj.

– A onda ti nemaš potrebu ...

– Potreba je i dalje tu. I kod kuće ću verovatno imati paklene bolove, to je cena plemenitog ponašanja. Ali zasad... – a onda tišim glasom – dovoljno će mi biti da znam da si se ti dobro osećala.

Dirnuta do krajnjih granica, Saša nije znala šta da kaže. Muškarac koji je spreman da na ovaj način odgodi svoje zadovoljenje sigurno je vrlo poseban. Iako ju je tronuo time što joj je otvorio magična vrata zadovoljstva, to je učinio i sada ovom demonstracijom samoobuzdavanja. Onom Daglasu Donohjuu – ili bilo kom drugom muškarcu, kad smo kod toga – njeno je zadovoljstvo preče od njegovog sopstvenog? To mora da je čista fantazija...

Uporna, daleka zvonjava naterala je Daga da skrene pogled s njenih očiju. – Šta je to? Nije telefon. Alarm?

Jednako zbunjena kao i on, krenula je prema stepenicama, pa se nekoliko trenutaka kasnije vratila, i opet je u sobi vladala tišina. – Čudno, sigurno sam ga pogrešno navila.

– Skoro je dva izjutra. To je baš velika greška. Čini mi se da si rekla da ustaješ u pet.

– Tako je. – Još časak se mrštila pa slegnula ramenima i usiljeno se osmehnula. – Sigurno sam juče bila prilično rasejana kad se upalio alarm. Sva sreća da sad nisam spavala.

– Baš tako – otezao je Dag a onda prebacio ruku preko njenog ramena i okrenuo je prema vratima. – Šta kažeš na to da te pokupim ovde, ah, recimo, za dvanaest sati?

– Da me pokupiš?

– Pa vodićeš me u obilazak ostrva.

– Pa ovde si već danima – bunila se, osećajući se više nego nelagodno. – Nemoj mi reći da već nisi upoznao ostrvo. Nije toliko veliko. Uostalom, stvarno moram da radim.

– Onda radi izjutra.

– Nisam sigurna da ću moći da ustanem.

– Doći ću u dva.

– Četiri.

– Dva i trideset.

– Četiri.

– Dva i četrdeset pet.

– Četiri.

– Ma daj, Saša! Popusti malo! Tri je moja poslednja ponuda. – Pustio ju je i krenuo ka vratima. – U tri. Uzmi ili ostavi.

Kad se okrenuo da sačeka njenu odluku, Saša je osetila svu njenu težinu. Nakon onoga što je upravo doživela, vrtelo joj se u glavi od nesigurnosti. S jedne strane, pristanak da izađe s Dagom značio bi da želi da produbi njihov odnos. Ruku na srce, večeras joj je otvorio oči na nekoliko načina. Ali, veza je mnogo više od seksa. I uprkos delirijumu koji je podstakao u njoj, nju su proganjale uspomene koje su bile previše grube da bi se mogla oglušiti o njih. A ipak, ako odbije njegovu ponudu, šta da radi s tom neobičnom i ničim prizvanom znatiželjom koju sada oseća?

Uzmi. Ostavi. Uzmi. Ostavi.

– Pa? – pitao je tiho, bez trunke zadirkivanja.

– U tri – promrmljala je jedva čujno. – Vidimo se onda.

Motor maseratija davno je utihnuo kad je ona konačno dva puta proverila vrata i ugasila svetla. Krenula je ka stepenicama, zastala pa se osvrnula ka kauču. Još uvek je bila omamljena od onoga što se tu odigralo. I uplašena. I još uvek je crvenela. Kakvu to moć on ima nad njom? Zbog čega drhti svaki put kad joj se približi, zbog čega se topi u njegovom naručju i oživi, zbog čega je prihvatila da se provoza ostrvom s njim iako zna da bi to vreme bolje potrošila radeći?

Odmahnula je glavom. To je misterija – misterija oko tog tamnokosog, preplanulog muškarca blistavih očiju i mekanog dodira. Još samo prošle nedelje joj se činilo da joj je život odlično uređen i relativno ispunjen. Najednom se sve promenilo. Dag Donohju je za nju predstavljao izazov; opčinjavao ju je. I ta njena znatiželja nakon svega što je prošla i zaklela se da će izbegavati – u tome je počivala misterija.

Nevoljna da se lomi razmišljanjima o tome, uzdahnula je, popela se uz stepenice, ušla u sobu, bez žurbe izula salonke i poslala da skinu minduše. Naglo se zaustavila, s rukama u vazduhu, očiju iskolačenih ka krevetu. Na njemu je ležala njena četka za kosu. Ali, zar je nije ostavila u kupatilu? Zbunjeno je brzo pregledala sobu i pogled joj je zapeo za noćni stočić i njen omiljeni parfem. Stakleni zatvarač je beskorisno stajao pored bočice. Otkud to da je bila tako nemarna?

Ozlovoljena, prešla je na drugi kraj sobe, vratila zapušač na bočicu i mršteći se, naslonila se o stočić. Pogled joj je gotovo smesta pao na mali budilnik koji je malopre zvonio. Budilnik, četka za kosu, parfem – zar je toliko rasejana u poslednje vreme? Setila se knjige na ploči kamina za koju bi se zaklela da je mesecima nije ni takla. Drtaj joj je prostrujao čitavim telom. Pogledom je polako prelazila preko sobe u potrazi za nepoznatom prilikom koja vreba.

A onda se ispravila i duboko udahnula. Slučajnost. To je sve. Nema čega da se boji. Bila je nemarna i zaboravna, a opet, ko bi je mogao kriviti, s obzirom na novu knjigu na kojoj radi i na muškarca poput Daga Donohjua koji remeti njen duševni mir? Savršeno je razumljivo da knjiga ili četka mogu da završe na pogrešnom mestu ili da ona slučajno navije sat da joj zvoni u gluvo doba noći. A to što opet liči na *Jesenju zamku*, pa i to je slučajnost. Život ne oponaša književnost, već obrnuto. Zar ne?

4.

Sandey tajms je ostao zaboravljen na kuhinjskom stolu, a instant kafa se pretvorila u suvi prah u njegovoj šolji. Nakon samo tri sata sna, Dag je jutro proveo šetajući se po plaži.

Iznova je proživljavao zabavu i sate koji su usledili, i osećao se ošamućeno. Saša Blejk je najintragantnija žena koju je ikada upoznao, shvatio je, i to ne prvi put. Umesto da bude zadovoljan, kako su se komadići slagalice uklapali, bio je znatiželjniji nego ikada... u vezi sa sobom jednako kao i u vezi s njom.

Samokontrola. Nikada, baš nikada nije doživeo ni nešto slično tome. Držao ju je u naručju, ljubio, doveo do vrhunca požude a onda se uzdržao... njegov um to nije mogao da shvati. Čak se ponudila da upotpune čin, ali je on odbio! A ono što joj je rekao, iskreno je mislio, iako je sada bio zapanjen sopstvenim rečima. Njeno zadovoljstvo *jeste* bilo i njegovo, više nego što je ikada mislio da je moguće. Smekšava s godinama? O ne, nije smekšao, zamislio se, gurajući ruke u džepove farmerka da ublaži pritisak na uzbuđenje koje je već sada počelo da ga obuzima. Nije bio mekan, već nežan? Uvidavan? Ili se to samo njegov ego pobunio protiv činjenice da je jedna žena ponudila svoje telo iz osećanja dužnosti?

Pitao se šta joj je to učinio njen muž. Tukao ju je? Uzimao na silu? Mora da jeste, kad mu se tako ponudila u sitnim jutarnjim časovima sa izrazom rezignacije u očima. Kao kurva koja se prodaje za novac? Ne, kao supruga koja prihvata svoju zlosrećnu sudbinu.

Tiho je opsovao i vrhom čizme šutnuo pesak pa nastavio da hoda. Imala je predivno telo. Nije mogao da zamisli muškarca koji bi poželeo da ga povredi. A njena provala strasti bila je zadivljujuća. Ali ta strast je bila novina, možda dobro skrivana godinama čak i od nje same. Prenerazila se od zadovoljstva koje je osetila, zadovoljstva koje joj je on pružio. I da, osetio je skoro jednako zadovoljstvo kao da ju je posedovao u potpunosti. Skoro... ali ne sasvim.

Želeo je da vodi ljubav s njom. Ali kako i kada? Preplašena je. Ne želi da učini nešto što će je još više uplašiti. Prema onome što mu je rekla, prošlo je verovatno blizu deset godina otkad ju je muškarac dodirnuo kako je on učinio sinoć. A sve se događa tako brzo...

Moraće da uspori, još nešto što će iskusiti po prvi put. Ali zaista je mislio ono što je rekao. Želeo je da kad budu vodili ljubav, ona izgara od želje baš koliko i on, da žudi za njim toliko da prošlost prosto nestane sama od sebe.

Moglo bi biti vrlo lako. Već mu je bilo jasno da je dovoljan samo njegov poljubac da ona potpuno izgubi razum. Ali to je previše lako i odupro se tom primamljivom izazovu. Možda je u pitanju njegova želja za savršenom pobedom. Ili možda, samo možda, od nje želi više od seksa. Možda.

Našao je zaklon na vrhu gomile stenja i pogleda uprtog u daljinu, pitao se o čemu ona sada razmišlja.

* * *

Njen posao je, zajedno sa nedeljnim novinama i ekstra doručkom koji je obećala sebi, ostao zaboravljen dok se šetkala tamo-amo po sobi. Nikako nije mogla da razume šta ju je spopalo da Dagu Donohjuu, muškarcu koga poznaje manje od nedelju dana, dozvoli tako slobodno ponašanje. To može voditi jedino ka bolu, ovakvom ili onakvom. Zar nije dovoljno toga iskusila pre mnogo godina?

Nakon što je otišao, san joj je sporo dolazio na oči a i tada, samo nakratko i bio je ispunjen nemirima. A sada, premorena i neverovatno napeta, bila je primorana da popodne provede sa Dagom. Kako to uopšte da izvede? Bila je zbunjena i uplašena i nimalo je nije tešila uspomena na ono što mu je dopustila. Prijalo joj je.

O da. I mada se opirala, nije mogla da poriče trunčicu čežnje koju je osećala da ga opet vidi. Bio je pravi muškarac, od glave do pete. Ali hoće li se obrušiti na nju kad ga obuzme strast? Veza s njim bi se mogla pokazati kao veličanstvena iluzija koja okružuje njegovu vitku, mišićavu građu, tamnu kosu i preplanulo lice, njegovu toplinu i nežnost. Iluzija stvorena... samo da bi bila razbijena? Nije bila sigurna da bi to mogla da podnese.

Sat je bezobzirno nastavljao da kuca, minuti su se pretvarali u sate dok je ona rasejano tumarala od jedne sobe do druge. Nije mogla da radi. Nije mogla da čita. Činilo se da je sposobna jedino da vadi jedan po jedan komad garderobe iz ormara, kritički ga osmotri a onda

odbaci kao sasvim neprikladan. U dva i dvadeset više se nije moglo dalje odlagati. Konačno je izabrala par izbledelih farmerka i udobnu košulju u nadi da će se neprimetno stopiti sa ostrvljanima; obukla se, podigla kosu u rep navrh glave, nanela malo maškare i rumenila pa sišla u prizemlje da ga sačeka.

Nadala se da će on zakasnuti, ali nije. Njeno zvono se oglasilo tačno u tri. Stisla je suve usne i protrljala vlažne dlanove o farmerice pa pošla da otvori vrata.

Njegove farmerice su bile izbledele baš kao njene, elegantna karirana košulja bila mu je široko razgrnuta oko vrata. Nosio je istu pilotsku jaknu u kojoj ga je prvi put videla, i jednako iznošene čizme kao njene. Izgledao je zanosno.

– Spremna? – nestrpljivo je pitao. Grčevito je klimala glavom dok je on prelazio pogledom preko nje. – Hoće li ti biti dovoljno toplo? Napolju duva vetar sa okeana. Možda bi trebalo da poneseš neku jaknu.

Letimično je pogledala travu kako se njiše na tresetištu, toliko je bila spokojnija nego što se ona osećala u tom trenutku. – Izgleda – promrmljala je, zaobilazeći elegantnu jaknu da bi iz ormara u hodniku izvukla jednostavnu jaknu od rebrastog somota koju je Dag spremno prebacio preko ruke. U tišini su otišli do njegovog automobila.

– Pa, odakle ćemo da počnemo? – pitao je. – Ti si vodič.

Skeptično ga je osmotrila pa se usredsredila na okolinu. – Bilo bi najbolje Saut roudom. Lep put do Edgartauna. – Među svetom će biti bezbednija, mislila je. Čak i sada, na izmaku sezone, sigurno će biti mnoštvo izletnika.

Osećao je njenu nelagodu pa nije progovorio sve dok nisu izašli na glavni put. – Odakle poznaješ Slejterove?

– pitao je, oprobavajući se sa manje ličnim pitanjima u nadi da će je tako umiriti.

– Moja agentkinja ih je poznavala. Upoznala me je s njima kad sam se preselila ovamo.

– Tvoja agentkinja ima kuću ovde?

Odmahnula je glavom. – U Njujorku. Njeno poznanstvo sa Robom profesionalne je prirode. Povremeno mu šalje romane nekih svojih klijenata.

– S njom radiš od početka?

– Dajana je prodala moju prvu knjigu, ali tek pošto sam napisala nekoliko manjih dela i sama ih prodala. – Stidljivo se nasmejala. – Tada nisam bila sigurna da ću *išta* prodati. Bio je to nasumičan pokušaj. U tom periodu, zamisao da imam svog agenta delovala mi je suviše drska.

– Kako si konačno došla do nje?

– Preko zajedničkog prijatelja. – Osmehnula se po prvi put. – Izgleda da je to način na koji svet funkcioniše.

– I taj prijatelj je takođe pisac?

– Aha. Objavio je jedan krimić i večno radi na drugom. – Njene oči su odavale dragu uspomenu. – Sajmon je specifičan lik. Mislim da je pogrešno usredsređivao svoje napore. Trebalo je da se bavi glumom. Vrlo je spretan sa šminkom i prerušavanjima, da ne pominjem akcente i fizičke deformitete koje on s lakoćom oponaša. Mnogo je puta pravio predstave samo da me razveseli.

– Bilo ti je potrebno da te neko razveseli?

Opet joj je bilo nelagodno i spustila je pogled na svoje ruke. – Kad sam se tek preselila na obalu, bila sam potištena.

– Na obalu?

– U Mejn. Brzo posle... posle razvoda. Bila sam vrlo usamljena i veoma nesigurna u sebe.

– On je popunio prazninu?

Brzo je podigla pogled ka njemu. – O, ne u tom smislu. Bio mi je prijatelj. To je sve. A prijatelj mi je očajnički trebao.

– Nemaš svoju porodicu?

- Imam. – Pogled je skrenula na krajolik u prolazu.
- Dag je pričekao pa se osmelio da je podstrekne. – Ne zvučiš baš oduševljeno.
- Oni nisu oduševljeni. Razočarala sam ih. Trebalo je da se udam, brinem o porodici i da budem dobra, odana, poslušna supruga. – Nije joj polazilo za rukom da sakrije gorčinu.
- A ti nisi.
- Ne. Želela sam više od toga.
- Kao...?
- Kao... – Kao ljubav. I romantičnost. I poverenje, brižnost i vernost. – Ah, ma nije to važno.
- Dag je znao da jeste. Takođe je znao da ne može previše duboko da zadire odjednom. Pričala je. Otvarala mu se. A ono što počiva duboko u njoj doći će, s vremenom.
- Tvoja porodica je sada sigurno ponosna na tebe.
- Ne baš. Oni uzgajaju krompir. Iako – požurila je da doda, brzo se osvrnuši ka njemu – nema ničeg lošeg u tome. – Udahnula je. – Sem je takođe bio uzgajivač krompira. Svi oni naporno rade. Ne saosećaju naročito s jednom sanjalicom.
- Dag je na tren skrenuo pogled s puta da osmotri njen turobni izraz lica. – Zar tako vidiš sebe? Kao sanjalicu?
- Tako me *oni* vide. S glavom u oblacima. Pogleda uprtog u zvezde. Kako ja lično sebe vidim? Jesam nekakav sanjar. A još više idealista. Ono o čemu pišem proističe iz ideala. – Uzdahnula je pa poraženo dodala:
- Oni to ne mogu da razumeju.
- Viđaš ih ponekad?
- Ne. Žive u okrugu Arustuk. Unutrašnji deo Mejna. Nisam se vraćala tamo otkad sam otišla.
- Čak ni pošto si postala slavna?
- Nisam slavna, barem ne u svojoj glavi. Ja sam pisac, koji je imao mnogo, mnogo sreće. Osećam se dobro, konačno imam samopouzdanja. Mislim da ne bih mogla da podnesem da se vratim tamo i suočim se sa *njihovim* viđenjem uspeha.
- Da li ti... nedostaju?
- Pogledala ga je pa se kratko nasmejala da bi zatim pritisla pesnicu na usta i zagledala se kroz prozor. Ima nečeg utešnog u tresetištu pod udarom vetra, u sazrevanju divljih jabuka, u blistavim bojama grmlja borovnica.
- Pa, da – priznala je tihim glasom. – Ima tu i lepih uspomena, uspomena iz detinjstva, sećanja na majku kako me drži posle košmara ili kako me otac svuda nosi na svojim ramenima. – Topao ton je izbledeo. – Ali vremena su se promenila. Ponestalo je novca. Vreme je odbijalo da saraduje. A očekivanja deteta uveliko se razlikuju od očekivanja odraslih.
- Kako su se primicali Edgartaunu, Dag je usporio vožnju da je prilagodi sve gušćem saobraćaju. Vrativši se u sadašnjost, Sašu ju je odjednom oprhvala posramljenost. Oterala je pramen kose sa obraza i namrštila se.
- Šta je? – tiho je pitao.
- Nije trebalo toliko da se raspričam. To je nebitno. – I iznenađujuće, s obzirom da je godinama tu priču potiskivala u sebi samo da bi je sada prosula pred ovim neobično zanimljivim došljakom.
- Nikako – iskreno je odgovorio neobično zanimljiv došljak. – Priča je fascinantna. – Jeste, iako ga nikada pre nije interesovalo da sluša o životu jedne žene. Sada, kao da mu ništa nije bilo dovoljno. – Oduvek si želela da pišeš?
- Ja? – Nakašljala se. – Pričaš sa ženom koja zamalo nije pala iz engleskog u srednjoj školi.
- Ti nastavnici sada sigurno šize.

– Nadam se. Davali su mi bedne ocene za svaki rad zato što su moje ideje nepraktične. To su njihove reči.

– Ah. Seoska krompirska škola.

– Baš tako.

– Dakle, kad si počela? Mislim, da pišeš?

Iz nekog razloga, i to zapanjujućeg s obzirom na to da godinama nijednoj živoj duši nije toliko otkrila o sebi, reči su same potekle. – Sajmon me je naveo da počnem s tim. Radila sam kao konobarica u jednom od restorana u kojima služe jastoge. Čitala sam sve što bi mi palo pod ruku. Predložio mi je da upišem kurs na državnom univerzitetu.

– Jesi, zar ne?

Klimnula je glavom. – Završila sam englesku književnost. A onda i kreativno pisanje.

– Jesu li profesori smatrali da su tvoji radovi... nepraktični?

Posramljeno se nasmejala. – Ne. Dopadali su im se.

– I ohrabrivali su te da pokušaš da objaviš nešto?

– Ne. To je učinio Sajmon. Prvo sam pomislila da je lud. A onda sam shvatila da nemam šta da izgubim. Obožavala sam da pišem. A ukoliko je nekoliko odbijanja cena koju treba da platim za svoju znatiželju... pa, činilo mi se da cena nije previsoka.

Zaustavio je auto na parking u blizini centra grada pa se okrenuo ka njoj. – I počela je prodaja.

– Ne baš. U početku su me odbijali.

– Bila si skrhana.

– Ne stvarno. Na kraju krajeva, bila je to samo kratka priča i ništa nisam očekivala.

– A onda?

– A onda je stiglo prvo prihvatanje...

– Ostalo je istorija.

Pocrvenela je i odvrtila pogled s tih sivih očiju što su je razoružavale. – Otprilike. – Za trenutak je nemo sedela. Blagi Dagov glas ju je naterao da konačno podigne pogled.

– Hvala ti.

– Na čemu?

– Na tome što si mi ispričala sve to. Ne govoriš to drugima, zar ne?

– Ne.

– Onda se osećam počastvovano. – Kad je opet pocrvenela, stisnuo joj je ruku. – Hajde. Idemo da se prošetamo.

Ulice Edgartauna bile su divne kao i uvek, male radnje i restorani su se smenjivali sa velikim kućama u džordžijanskom i federalnom stilu, koje su bile poravnate uz ulicu u staroengleskom stilu. Ljudi su se besposleno šetkali; izletnici i ostrvljani bili su obučeni u farmerice i džempere, u patikama i sa rančevima na leđima. Povremeno bi naišli na nekog živopisnijeg lika, na mladu ženu u modernoj seljačkoj nošnji, na nekog vremešnog napirlitanog gospodina u salonskim cipelama i mašnom, na zabrađenog, pomalo mrzovoljnog nitkova koji je netremice zurio u Sašu sve dok je Dag nije odvuкао u najbližu knjižaru. Na njenu strašnu postidjenost, Dag je krenuo da kupuje primerak njene poslednje knjige.

– Dag! – pobunila se, oblilo ju je jako rumenilo i spuštala je glavu tako da joj je brada bila na grudima.

– Šta nije u redu? – pitao ju je s bezazlenim osmehom.

– Ti ne želiš to da kupiš – prekorevala ga je prigušenim šapatom.

– Ali želim. Hoću da vidim kako si sočne stvarčice napisala. Vidiš, zagolicala si moju maštu.

Rumenilo je nije napuštalo. – Neće ti se dopasti.

– Naravno da hoće. Daćeš mi autogram, hoćeš?

– Napisaću nešto lascivno – narugala mu se.

Spustio je ton i kao nahuškan vuk rekao: – To će me još bolje grejati tokom hladnih i usamljenih večeri, draga moja.

Osećajući da će je nadmašiti u daljnjem nadmudrivanju, zaustavila se pored vrata, razgledajući časopise, i pravila se da ga ne poznaje dok je plaćao ono što je izabrao. S knjigom bezbedno ušuškanom u zadnjem džepu svojih farmerica, izašli su napolje.

Bio je predivan dan za šetnju. Toplina sunca suprotstavljala se povetarcu što je vazduhu donosilo miris sveže soli. Saši je kosa u pramenovima padala niz vrat; Dagova kosa je takođe bila razbarušena vetrom i beskrajno privlačna. Dok su tumarali gradom, prebacio je ruku preko njenih ramena. Nije mogla da se opire. Idealno su se uklapali.

Prošli su sudnicu i gradsku većnicu pa se odšetali dalje, mimo novinskog preduzeća pa zatim muzeja. – Hej, eno biblioteke – zadirktivao ju je Dag. – Hoćeš da uđemo i vidimo da li na policama imaju primerak tvoje knjige?

– Zatvorena je. I nemaju je.

– Proverila si.

– Proverila sam u Čilmarku. Tamo istražujem. Da ti kažem nešto, ta bibliotekarka bi jedva dočekala da se ja preselim nazad u Njujork. Vrlo jasno mi je stavila do znanja da ne voli takvu vrstu literature.

– Snobizam? Na Vinjardu?

– Pomalo. – Nasmešila se, zapanjena činjenicom da je toliko opuštena. – Ali ne često. Uostalom, to je pitanje ukusa.

Stisnuo joj je rame pa su nastavili šetnju. Kukovi su im se sudarali, pa opet dodirivali a laki koraci bili su usklađeni. Saša je zatekla sebe kako se pita da li se Dag često šetao ulicom grleći neku ženu, kakva je bila žena koja je poslednja podlegla njegovim čarima. Jer ona je, bez ikakve sumnje, podlegla njegovim čarima. Sva njena upozorenja postajala su ništavna pred njenim prijateljski raspoloženim, bezazlenim pratiocem.

Vraćajući se nazad, obreli su se na putu ka luci, gde su stali da bez reči posmatraju kako se poneki ribarski brodić vraća sa skraćanog nedeljnog ribarenja.

– Jesi li gladna? – pitao je. Sunce se spustilo nisko na horizontu.

– Aha. Sigurno zbog ove silne šetnje u kombinaciji sa preskočenim doručkom i ručkom.

Nasmešio se, širokim, dražesnim osmehom svetskog čoveka od koga je opet osetila žmarce. – Hajde da pojedemo nešto. Važi?

– Važi – rekla je, i na njegov osmeh uzvratila toplinom zbog koje se Dag zapitao da li je svih ovih godina bio u zabludi. Možda je put do ženinog srca preko njenog stomaka.

S rukom u ruci su se okrenuli i pošli dalje. Izgubljena u svetu trenutnog zadovoljstva, Saša jedva da je bila svesna spore potmule grmljavine. Dag ju je ipak čuo, podigao pogled i ukrutio se a onda je brzinom svetlosti privukao uz sebe i odvukao nekoliko koraka unazad. Tačno na vreme. S krova je na pločnik pao čitav kontigent velike buradi, sručivši se tačno na mesto gde bi stajali da nije imao tako brze reflekse.

Iskolačenih očiju, oboje su zaprepašćeno zurili u bačve koje su se otkotrljale i jedva zaustavile. Za dlaku su izbegli potrese mozga, frakture lobanje ili nešto još gore.

– Blagi bože! – uzviknuo je Dag, čvrsto privijajući uz sebe Sašino uzdrhtalo telo. Besno je pogledao ka krovu. – Odakle se to, pobogu, stvorilo? Bože, pa mogla si da pogineš!

– Hoćeš da kažeš da je tvoja glava tvrđa od moje? – šalila se, drhteći. Da je bila sama, uspaničila bi se. Ali Dag ju je spasao od povrede i od panike. Zarila je lice u njegovu košulju, da upije malo njegove snage.

Za trenutak su prosto ostali stisnuti jedno uz drugo pod dejstvom onog što im se moglo dogoditi. – To je bilo za dlaku – odahnuo je konačno a onda besno zarežao – Prokletstvo, kako je tako nešto moglo da se desi?

– Vrlo jednostavno – kazala je. – To je prazna burad od ulja kakvu koriste stari lovci na kitove. Verovatno su ih godinama skupljali pa su polako počele da klize. Možda ih je malo pogurao vetar ili galeb.

Dag spusti pogled na nju. – Otkud ti to znaš?

Široko se osmehnula, dopadalo joj se to što još nije smatrao umesnim da je pusti iz naručja. – Jednom sam iskoristila tu situaciju u svojoj knjizi. *Ponoćni zavodnik*. Može da deluje vrlo sablasno, naročito ako junakinja podozreva da je neko naumio da je povredi. U *Ponoćnom zavodniku* je ljubomorni polubrat gurnuo tu burad. Ali tu je u pitanju bila fikcija i vrlo ubedljiv zaplet. Takve stvari se ne dešavaju u stvarnom životu.

– Je li junakinja preživela?

– Oda.

Izvio je obrvu. – Kako?

– Njena prava ljubav ju je u poslednjem trenutku pomerila s putanje buradi – mudrijaški je odgovorila pa progutala knedlu kad je shvatila šta je rekla. – Sve je to samo izmišljotina – brzo je dodala. – Ljubavni romani se vrte oko toga.

Njen zakasneli pokušaj da to objasni potpuno je propao. Dagove sive oči su je prikovale svojom beskompromisnom vrelinom dok su mu reči odzvanjale u glavi. *Njena prava ljubav*. Pitao se da li bi ikada mogao biti Sašina prava ljubav, pitao se da li je to ono što želi da bude. Nikada nije bio zaljubljen. Da li postoji neko objašnjenje za njegovo zaštitničko držanje, za neočekivanu spremnost na samopožrtvovanje? Dok ih je sklanjao od naleta buradi, mislio je samo na nju. Je li to ljubav? Ili obično kavaljerstvo?

– Dag? – prošaputala je kad više ni časak nije mogla da izdrži napetost.

Iz transa ga je prenuo njen glas, preplašen pogled u njenim očima. Podigao je pogled ka prolaznicima koji su zaobilazili burad i radoznalo se osvrnuli ka krovu. Pratio je njihov pogled. Na krovu nije bilo ničega osim potamnelih crepova na mestu gde je, kao što je Saša rekla, burad sigurno godinama stajala.

Ugušio je jeziv osećaj u dnu stomaka pa ozbiljno promrsio: – Hajdemo odavde – ruku je čvrsto obavio oko njenih ramena i poveo je oko buradi i dalje odatle.

Koračao je žustro, pogleda uprtog pravo ispred sebe. Osećajući njegovu potrebu da fizičkim naporom rastera strah koji su doživeli, Saša se upinjala da drži korak. Skoro su stigli do mesta gde su parkirali auto kad se konačno opustio i setio onoga što su prvobitno imali u planu.

– Izvini, mala – rekao je, iznenađeno je pogledavši.

– Zaboravio sam. Gladna si...

– Dobro sam... – žurno je odgovorila, ali je Dag prenebregao njen protest tako što ju je poveo preko ulice prema omanjem restoranu.

– *Ja sam gladan* – obavestio ju je, a ugao usana mu je poigravao od podsmeha. – Herojska dela uzimaju svoj danak, znaš. Moram da sačuvam snagu kako bih te spasao od budućih nezgoda. – Bila to prava ljubav ili ne, prepoznao je svoju potrebu da to čini. Misao zbog koje se osećao zadovoljno.

Kao i Saša. – Moj vitez u sjajnom oklopu?

Otvorio je vrata restorana i propustio je da uđe. – Možda malčice zarđao – rekao je tek napola se šaleći – ništa što malo podmazivanja ne može da sredi. Vidi, eno stola koji baš nas čeka. Hajde. – Uzeo ju je za ruku, poveo je tamo i dok joj je držao stolicu da sedne, nagnuo se ka njoj. – Imaju sjajnu riblju čorbu. I svež hleb s tikvicama.

– Hej, čini mi se da si rekao da si novajlija na ostrvu – pobunila se u šali a on ju je nagradio zanosnim šeretskim osmehom.

– Nisam neki kuvar. A čovek mora da preživi – razvlačio je, i na časak je sa svojim preplanim tenom, od vetra razbarušenom kosom i razdrljenom košuljom koja je otkrivala tamne, vrlo muževne malje, bio pravi pravcati zavodnik.

Kad realno sagleda stvari, sve vreme je znala da Dag nije hteo vodiča za razgledanje ostrva kad ju je pozvao da izađe to popodne. Želeo je njeno društvo. Istini za volju, želela je i ona njegovo. Ta zajednička večera ju je ubedila da nije pogrešila kad je popustila svom hiru, ma kakve bile posledice. Vodili su lagan, opušteni razgovor usredsređen uglavnom na Vinjard i njihove doživljaje na ostrvu.

Tek kasnije, mnogo vremena pošto ju je Dag ispratio do kuće i pozdravio se poljubivši je u obraz uz obećanje da će zvati tokom nedelje, Saša je shvatila da je uglavnom ona pričala. Da, imala je nekakvu ulogu vodiča, ali vodiča kroz svoju životnu priču, kroz svoje zanimanje i svakodnevni život kao meštanke ostrva. Osim pažljivosti, duhovitosti i ponekog nagoveštaja strasti koju je strogo kontrolisao, nije ponudio ništa o sebi, o svojoj ličnosti, odakle je došao, kuda ide. Niti je ona pitala. Zapanjila ju je spoznaja da ju je njegovo privlačno prisustvo toliko zaslepilo da je samo sledila njega a on iznova i iznova navodio razgovor opet na nju.

Te noći, sama u spavaćoj sobi, oslonjena na uzdignute jastuke na krevetu, sa crvenom olovkom u ruci i najsvježijom verzijom svog teksta u krilu, pitala se da li je možda tako najbolje. Ruku na srce, uživala je u vremenu koje je tog dana provela s Dagom; nije tražio ništa osim njenog društva, uspeo je da je savršeno opusti, izvanredan podvig s obzirom na nelagodu koju je osećala kad je došao po nju. Nijednom rečju nije pomenuo malu scenu na njenom kauču. Možda je osetio da ima poteškoća da se izbori s tim. Što je tačno. Čak i sada je pocrvenela pri pomisli na to.

Ali nije mogla previše da se zadržava na toj misli. Nije previše razmišljala o tome. Činilo se da Dag to ne čini i da to nije umanjilo njegovo mišljenje o njoj. Dogodilo se i uživala je previše da bi sada kažnjavala samu sebe. Isto tako, suviše je realna da bi poricala činjenicu da uprkos naizgled bezazlenom izlasku tog dana, uzajamna privlačnost bila je jaka. Bila je izuzetno svesna njegovog prisustva od samog početka, njegovih snažnih ruku oko svojih ramena, mišićavosti njegovih bedara kad bi se oslonili o nju. Očaravao ju je način na koji izvija svoje tamne obrve, jedro micanje njegovih usana pri govoru. A njegove ruke, one su je stavljale na muke – suncem oprljena koža, tek poneka seda vlas među mekim i tamnim dlakama, spretno rukovanje priborom za jelo. A sećanje na ono što su ti prsti učinili da joj pruže tako intiman, istančan užitak... uzdahnula je i zavrtela glavom, ali nije bilo nikakve šanse da opovrgne ono što oseća. Žena je, i sada je po prvi put u životu bila svesna toga.

A Dag je muškarac. Želeo je da vodi ljubav s njom. To joj je obećao baš onda kad je odbijao njenu spremnu ponudu da zadovolji njegovu potrebu. Šta je ono rekao – da će voditi ljubav, da će *stvarno* voditi ljubav – tek kad oboje budu bukvalno izgarali od želje? Pre nedelju dana ne bi mogla ni da zamisli da će se tako nešto ikada desiti. Nikada u svom životu nije izgarala za muškarcem, a ipak, posle vrlo kratkog boravka u društvu Daga Donohjua, osećala je kako nezasićena žudnja struji njenim telom. Tinja? Prvi korak ka tome da „izgara“ kao što je Dag to predviđao? Ili je to pozivnica za katastrofu?

Zbunjena, podigla je papir i olovku. Koliko je samo bezbednije pisanje ljubavne priče od življenja u jednoj, namrštila se, uznemirena. Bez obzira na to što se događa, ona uvek ima savršenu kontrolu. Ako njen junak učini nešto što joj se ne dopada, prosto uzme crvenu olovku i to precрта. Ukoliko junakinja negde donese pogrešnu odluku pa se zatekne u nemogućoj situaciji, tu je sredstvo za rešavanje problema. A kraj je uvek srećan, garancija da će se iskušenja i nedaće u određenoj priči na kraju dobro okončati.

Da, pisanje je bezbednije, bezbednije ali ni blizu onog uzbuđenja koja je osetila u Dagovom naručju prošle noći...

Dag je nije pozvao u ponedeljak. Obuzeta poslom, Saša je govorila sebi da joj to nimalo ne smeta. Ipak, kad je u utorak ujutro pozvonio telefon, skočila je do plafona. Izbrojala je do

deset kad se drugo zvono oglasilo i utihnulo, posegnula za slušalicom, povukla se unazad a onda konačno odgovorila uvežbanim, smirenim glasom.

– Halo?

– Saša, ti si? Dajana kraj telefona.

Razočaranje se povuklo pred čistim zadovoljstvom što čuje svoju agentkinju. Za tri godine koliko je Saša provela u Njujorku, Dajana Dešenca joj je postala poput porodice. Upravo joj je Dajana, shvativši koliko je Saša nesrećna u gradu, predložila da se odseli odatle.

– Kako si, Dajana? Isuse, tako mi je drago da te čujem.

– Dobro sam. Pitam se kako si ti. Je li sve u redu?

– Sjajno. Pisanje mi dobro ide. Još nemam naslov, a opet, skoro uvek je tako do samog kraja.

– Jesi li zadovoljna likovima? U predlogu koji si mi poslala zvučali su mi zaista dobro.

– Zadovoljna sam njima naročito sada kad ulazim u njihovu suštinu. Junak je veoma poseban, mislim.

S druge strane žice se čuo raspoložen smeh. – Kao i svi tvoji junaci, ako brojke o prodaji išta govore. Čula si da je *Osveta gavrana* izbila na vrh *Tajmsove* liste?

– Aha. M.P.I. će biti zadovoljan. – *Medisonpablisng* je objavljivao sve njene knjige.

– U najmanju ruku. Zapravo, zato sam te zvala. Štampače novo izdanje romana *Opasni snovi* i *Jesenja zamka*.

– Šališ se? Pa to je sjajno.

– Aha. Ali traže još jednu turu promocija.

Sašino lice se oklembesilo. – O, Dajana. Znaš koliko to mrzim. Dvadeset gradova u isto toliko dana,

svaka dlaka mora da bude na svom mestu, a osmeh zalepljen na lice. Kad završim, imam zamućen pogled, bolna stopala i stvaralačku blokadu. I na kraju mi je potrebno mesec dana da se oporavim, a kad ću onda moći da pišem?

– Smiri se, Saša – blago je kazala Dajana. – Ovaj put neće biti tako strašno. Govore o desetodnevnoj turneji. To je sve. Samo najveći gradovi. Gostovanje na televizijama, intervjui i nekoliko potpisivanja knjiga.

– Ali samo što sam počela da radim na knjizi!

– I imaš puno vremena da je završiš. Uostalom, promocije bi trebalo da se održe tek za tričetiri meseca. A dotle će ti zatrebati odmor, ukoliko već ne završiš – laskanjem ju je ubeđivala.

– Nikada mi ne treba odmor usred knjige – tvrdoglavo je objavila Saša. – Uništava mi koncentraciju. – Neobično je koliko joj je koncentracija iznova bila narušavana ove nedelje a ipak je uspevala da radi. Dag Donohju je na nju delovao stimulatивно... na više načina.

– Pa – uz uzdah reče Dajana. – Pokušaću da ih odbijem. Ili da barem svedem to na minimum. Možda uspemo da spustimo na nedelju dana. Zvuči pošteno?

– Pošteno? – odjeknuo je Sašin rezigniran odgovor.

– Prepostavljam da jeste. Na kraju krajeva, trebalo bi da im budem zahvalna na onome što čine. Novi omoti?

– Dabome. – Dajana je spustila glas kao da oponaša krupna masna slova. – Od autora best-selera *Ponoćni zavodnik* i *Osveta gavrana*.

– Sirote *Demonske šume* – šalila se Saša, razmišljajući o jednoj svojoj knjizi koja nije pomenuta. – Potpuno su pale u zaborav.

– Možda nisu. Nju će... ovaj, ne treba da ti govorim...

– Dajana... – Na upornu tišinu s druge strane linije, Saša je podigla ton. – Dajana, reci mi!

Njena agentkinja je oklevala još časak. – Pregovaraju prodaju *Demonske šume* za snimanje filma.

– Šališ se! Kad se to desilo? Meni ni reći nisi rekla o tome!

– Nisam ni znala sve do jutros. Sad je samo u fazi pregovora, što je verovatno razlog zašto nije trebalo ni da zucnem. Ponadaćeš se a možda od toga ne ispadne ništa.

– Znam – uzdahnula je Saša u neverici. – Ali opet. Sama činjenica da su mene uzeli u razmatranje!

Tada se Dajana nasmejala. Bio je to topao, srdačan smeh. – To je ono sjajno kod tebe, ljubavi. Prostdušana i puna oduševljenja kao onog dana kad sam prodala tvoju prvu knjigu. Slava ti nije udarila u glavu, to je sigurno! I to je takvo olakšanje! Trebalo bi da čuješ neke druge moje klijente. Kad već pomenusmo one ne-pod-noš-ljive....!

Spominjanje njenih drugih klijenta u Saši je pobudilo razneženost, jer u glavi je imala jednu određenu osobu o kojoj je sasvim slučajno baš pre dva dana pričala Dagu. – Jesi li se čula sa Sajmonom, Dajana? Grize me savest. Mesecima se nisam čula s njim.

– Baš sam se čula s njim pre nekoliko nedelja. Isti stari prevarant, zabavlja me pričama o svojoj poslednjoj pustolovini. Bavi se dubinskim ronjenjem. Jesi li to znala?

– Nisam. Zar stvarno to radi?

– Ah, ko to zna. Kad je Sajmon u pitanju, izmišljanje priče već je pola zabave.

– Je li napisao nešto u poslednje vreme?

– Ako jeste, *ja* to nisam videla. Priča o tome... ali ništa od toga. Raspitivao se o tebi. Želeo je čuje kakva ti je poslednja knjiga.

– *Osveta gavrana?*

– Ne. Ova nova koju si počela. Prepričala sam mu sinopsis koji si mi poslala. Bio je uzbuđen. – Zastala je, na časak nesigurna. – Ne smeta ti što sam mu ispričala, je li?

– Naravno da mi ne smeta. Bio je uz mene kad sam radila prvih nekoliko knjiga, čitao je predloge, raspravljao sa mnom o njima. Osećam krivicu što sam izgubila kontakt s njim. Ali imam tebe kao posrednika pa nije tako strašno.

– Zašto ga ne pozoveš? Bilo bi mu drago da te čuje.

Saša je sad prvi put oklevala. – Oh, ne znam. Neprijatno mi je.

– Zbog tvog uspeha? Saša, ne bi trebalo. Od svih ljudi na svetu, Sajmonu će sigurno biti drago.

– Ali se toliko trudio jedno vreme, pisao i pisao, a ništa nije prodao.

– Možda je u sebi imao dovoljno materijala za samo jedan roman. To važi za mnogo pisaca. Možda je to shvatio pa je počeo da roni za potonulim blagom.

– Potonulo blago. – Saša se nasmejala. – To liči na Sajmona. Nedostaje mi. Stvarno mi nedostaje.

– Onda ga pozovi. Samo da se javiš. O-ho. Druga linija svetluca. Moram da idem. Čuj, razgovaraćemo sledeće nedelje. Važi?

– Naravno. Čuvaj se, Dajana.

– I ti, ljubavi.

Saša je spustila slušalicu, osećajući beskrajnu zahvalnost na tome što ima prijateljicu kao što je Dajana. Od samog početka, kad ih je Sajmon upoznao, Dajana ju je uzela pod svoje. Po objavljivanju dva bestslera, kad se činilo da je preseljenje u Njujork pravi potez, Dajana joj je pronašla stan, pokazala joj grad i upoznala je s ljudima. To što Saša nije volela Njujork nije bila Dajanina krivica. Uprkos bujnim snovima o brzom životu i glamuru, Saša je u srcu bila devojka iz malog grada.

Ohrabrena Dajaninim navaljivanjem, Saša je prelistala svoj imenik, podigla slušalicu i okrenula Sajmonov broj. Kad se ni nakon osmog zvona nije javio, spustila je slušalicu, zaključujući se da će pokušati ponovo neki drugi put.

Vratila se na posao pa je nakon dobra dva sata rada napravila pauzu za lagani ručak pre nego što se opet vratila tastaturi. Bilo je posle podne kad se opet oglasio telefon. Naglo je podigla glavu. Srce joj je preskakalo. Pribijajući ruku uz butine, udahnula je duboko da se primiri pa podigla slušalicu.

– Halo?

Tih ali jasan zvuk statičkog šuma unapred ju je upozorio da je u pitanju međugradski poziv. Nije Dag, shvatila je, ali je njeno razočaranje nestalo kada je u neverici čula sestrin glas. – Saša? Viki je.

Pošlo je nekoliko meseci otkad je poslednji put razgovarala s bilo kojim članom svoje porodice a i tada je razgovarala s Viki. Tri godine starija od Saše, bila je jedini član njene najuže porodice koji je makar tolerisao stazu kojom je ona krenula.

– Zdravo, Viki. – Sašin glas je odavao tračak zabrinutosti. Porodica ju je prečesto povredila svojim nedostatkom razumevanja i interesovanja pa je stoga retko zvala kući. – Kako si? – pitala je, a u mislima je već prešla na razlog Vikinog poziva. Utorak je i nije još ni pet. Najskuplji impulsi u toku dana. Saša je osetila nalet strepnje.

– Dobro sam – odgovorila je njena sestra ali je bilo očigledno da je nešto muči.

– Kako je Džon? Deca? – Viki je imala muža koji naporno radi i četvoro male dece. Njeni roditelji su bili zadovoljni.

– Dobro su. Ali – udahnula je duboko da se ohrabri pa požurila – u pitanju je mama.

Saša je osetila nemu žaoku bola. – Šta je bilo? – tiho je pitala.

– Bolesna je.

– Bolesna... kako?

Oklevala je kao da još uvek razmatra da li je trebalo da zove pa je naglo shvatila da je sada suviše kasno da odustane, Viki je uzdahnula. – U bolnici je. – Kad Saša nije progovorila, upustila se u detalje. – Otišla je kod lekara na redovan pregled i oni su je smestili u bolnicu da joj urade dodatne testove. Ima tumor. Uradiće joj histerektomiju. – Zastala je pa spustila glas, mrmljajući izvinjenje. – Ja... samo sam mislila da treba da znaš.

Saša se zagledala u pod, uznemirena. Tišina je bila zaglušujuća, a ipak nije znala šta da kaže. Konačno se nakašljala: – Kada? Kad je zakazana operacija?

– Početkom sledeće nedelje. Lekari žele da se ona prvo odmori. Znaš koliko naporno radi.

– Znam – rekla je Saša, trepereći od srdžbe, ali bila je to ljutina upravljena koliko ka ocu, koji je dozvoljavao da žena nosi tako stravičan fizički teret, koliko i ka majci što je to podnosila kao svoju zasluženu sudbinu. Kad vrati misli u prošlost, Saša se sećala da je majka uvek bila umorna. Taj premor je često poprimao oblik nestrpljenja prema drugima uopšte, naročito prema onima koji nisu tako skloni mučeništvu, jednom rečju, ka Saši lično. – Da li ima bolove?

– Ne. Ali se brine što nije kod kuće. Oseća se krivom. Ali sam sigurna da je iza te kamene fasade nasmrtno preplašena.

Saša je prenerazio sestrin ton koliko i njene reči. Ovo je bio prvi put, bukvalno prvi put, da je ikada čula Viki kako kritikuje majčino stoičko držanje. Ruku na srce, kao dete se žalila, poput ostalih, na beskrajn niz kućnih poslova koji im je majka neprestano zadavala, ali Viki je bila prava pripadnica porodice Blejk, udala se mlada, radi uz muža, rađa i diže decu baš kao što je njena majka činila pre nje. Saša se uvek pitala koliko je zapravo Viki slična njihovoj majci. Vikina paska predstavljala je tračak nade.

– Šta kažu lekari, Viki? Da li smatraju da ima nade... da će operacija rešiti problem?

– Ne znaju. Neće znati pre operacije. Pričaju o mogućnostima da se posle leči, ali sve je to još uvek vrlo neodređeno.

– Shvatam.

– Pa, ovaj, samo sam htela da znaš. Nisam htela da se kasnije uznemiriš. – Počela je da muca: – Znaš, mislim, šta god da se dogodi.

– Naravno, Viki. – Saša je zastala. – Da li mama zna da si me pozvala?

– Ne. Nisam želela da je uznemirim više nego što je... o, bože. To je zvučalo sasvim pogrešno. Hoću da kažem, uznemirena je i trudi se da to ne pokaže a ja nisam želela da joj budim nadu niti da pomisli da sam te zvala jer ona umire.

– Je P umire? – Saša je čula sebe kako pitanje postavlja jedva čujno i nesigurno. Drhtavu ruku podigla je do čela. – Da li umire, Viki? Reci mi istinu.

– Ne znam – glasio je tihi odgovor. – Znaćemo više sledeće nedelje. Ali čuj, nema potreba da dolaziš ovamo. Hoću da kažem, zasad je dobro. Sama operacija nije opasna.

Saša je pognula glavu, zatvorila oči na tren pa ih otvorila. Svoju odluku objavila je najnežnijim glasom koji je smogla iako nimalo nije bila ponosna na sebe. Bila je kukavica. Uprkos Vikinim rečima da situacija nije hitna, Saša je znala da bi trebalo da se popne u prvi avion i odleti u Mejn. Znala je to, a ipak nije mogla. Prosto nije mogla.

– Mogu li da te pozovom... posle operacije? – konačno je pitala, pa je oprezno iščekivala Vikinu reakciju.

– Naravno, Saša. – Osećao se tračak rezignacije... i olakšanja. Viki je učinila ono što je smatrala da je potrebno – obavestila je sestru o situaciji. Sve ostalo je na njoj.

– Pa onda, čujemo se sledeće nedelje – zaustila je Saša. Napola je priželjkivala da se Viki usprotivi, da joj vrlo odlučno kaže da dođe kući. U nedostatku tako jasnog uputstva, mogla je samo da se graciozno povuče. – U kojoj je bolnici mama? – Kad joj je rekla, Saša je klimnula glavom: – Da li im je potrebna pomoć? Finansijski, mislim. Rado ću...

– U redu je, Saša. Osiguranje će pokriti bolničke troškove.

A Džerom i Natali Blejk ionako ne bi želeli ni da taknu njen rđavo zarađeni novac, shvatila je Saša s gorčinom. – Pa – rekla je uz uzdah – ako postoji nešto što mogu da učinim...

– Obavestiću te. Čao, Saša.

Saša je čitavu večnost ostala da pilji u telefon dok se nije odgurnula od stola i počela besciljno da se šetka po sobi. Zavukla je ruke u zadnje džepove farmerica pa se zaustavila ispred prozora, gledajući napolje. Operacija nije stvarno rizična. Tako je Viki rekla. A pri tom, njena majka je žena od čelika. Uspeće. Nema razloga za brigu.

Vrativši se za sto, Saša je ponovo pročitala poslednji pasus. Ali misli su joj lutale pa je morala ponovo da ga pročita. Konačno je otkucala jednu rečenicu, pa još jednu. Pročitala ih, obrisala je prvu i zamenila je drugom koja joj se još manje dopadala pa i nju obrisala. Vratila se na početak stranice, dodala novu rečenicu na mestu one obrisane, dugo piljila u nju pa odmahнула glavom. Pogrešna je. Sve je pogrešno. Opsovala je sebi u bradu pa stisnula dugme da sačuva napisano, sačekala da računar završi svoj posao pa ga isključila i ustala.

Nije pošteno, do đavola, mislila je rasejano. Sve je lepo išlo. Odavno se pomirila sa otuđenjem od svoje porodice. Njen posao, nov život i prijatelji kao što su Dajana i ljudi na Vinjardu bili su sve što je želela. Majčina bolest je probudila hrpu nepoželjnih osećanja, od kojih krivica nije najmanja a od nje je bilo jače samo žaljenje. Ali zašto bi otrčala nazad u Mejn? Je li njena majka bila uz nju kad joj je bila potrebna? Da li je bila uz nju, puna saosećanja i razumevanja? Ne! Nije je podržala ništa više od njenog oca, braće i sestara i njenog glupavog bivšeg muža, Sema Vebstera!

Ljuta i povređena, Saša je izjurila iz sobe. U kuhinji je napunila čajnik, pa ga silovito spustila na peć i uključila gas. Prekrstila je ruke preko grudi pa se leđima naslonila na radnu ploču, namrgođeno zureći u uglancane bele keramičke pločice pod svojim nogama.

Čaj je nije umirio. Pokušala je da iz glave rastera misli o Vikinom pozivu, da se umesto toga usredsredi na kostur priče, na Dajanin poziv pre toga ili čak na izgleda da joj se Dag javi, ali sve uzalud.

Dag. Ha! A šta bi *on* mogao da joj ponudi? Vukao bi je za nos, poigrao se s njom, nagoveštavao neku sigurnost koje bi je na kraju lišio bez trunke razmišljanja. Zar to ne ide tim tokom?

Tresnula je polupraznu šolju čaja u lavabo i krenula ka ulaznim vratima. Ruka joj je bila na kvaki kad je zazvonio telefon. Odmarširala je u kuhinju pa zbunjena i razdražena, trgla slušalicu.

5.

Dag Donohju je čuo upravo to iznenađujuće nestrpljivo: – Halo!

– Saša? – oprezno je pitao. – Dag je.

Kao da ona ne zna. Prepoznala bi taj glas svuda. Njegov duboki vibrirajući ton se zauvek urezao u njen um. Da je pozvao sat vremena ranije, bila bi srećna. Ali nije pozvao sat vremena ranije, proklet bio. Izneverio ju je. Sada će morati da trpi njeno rđavo raspoloženje.

– Zdravo, Dag – hladno je kazala.

S druge strane žice je nastupila kratka tišina. – Je li sve u redu?

– Naravno. Što ne bi bilo?

– Zvučiš ljutito.

– Ja? Ljuta? Ja se ne ljutim – odbrusila je. – Ja sam samo slatkorečivi pisac u svoj svojoj nevinosti i slavi. Ništa me ne može pomesti.

– Šta se dogodilo? – Ovaj put u njegovom glasu nije bilo oklevanja. Dag je nikada nije čuo takvu i bio je iskreno zabrinut.

– Baš ništa.

– Saša... – upozorio ju je.

Drhteći celim telom, udahnula je duboko. – Čuj, Dag. Možda bi trebalo da razgovaramo drugi put. Upravo izlazim. – Ne dajući mu priliku da odgovori, spustila je slušalicu i ostvarila ono što je malopre naumila. Bio joj je potreban svež vazduh. Žustra šetnja će možda biti najbolje rešenje da se otarasi napetosti.

Bezmalobolno trčeći od kuće, zaputila se ka tresetištu. Udaljenu zvonjavu telefona uskoro je progutalo fijukanje vetra po travi. Skoro je pala noć, to bezbojno, jezivo doba dana što je stizalo sve ranije kako se približavala jesen. I bilo je hladno. Bez ičega da je zaštititi osim farmerka i patika, rolke i vunenog džempera koji je nosila u kući čitav dan, hladnoću je primila s dobrodošlicom. Sve samo da joj odvuče misli s drugih...

Ravnomernim ritmom, napola je hodala a napola trčala uz brda pa niz drugu stranu. Kad je ostala bez daha, na tren je zastala, zabacila glavu i udahnula oštar noćni vazduh a zatim nastavila umerenijim korakom.

Noć se brzo spuštala. Kad se okrenula i zaputila ka kući, tresetište je obavijao tamni pokrivač. Prolazeći pored skupine borova, zamalo se nije spotakla o izvađeni koren. Tiho je opsovala pa zabila ruke u džepove farmerka i zaputila se ka nekom otvorenom i slobodnom prostoru.

U daljini, svetio iz njene radne sobe jarko je sijalo u noći. Uz uzdah poraženosti, kukom se oslonila o trošni kameni zid i okrenula leđa prema njegovoj toploti. Još nije bila spremna da uđe unutra. Još je osećala bolne žaoke u predelu srca koje je šetnja tek malo ublažila.

Oborila je glavu, zatvorila oči i prinela ruku čelu. Nešto ju je stezalo u grlu. Mesecima nije plakala, svakako ne zbog stvari koje su odavno okončane. Grčevito je gutala, duboko udisala hladan vazduh ali time nije odagnala prizore koji su proletali kroz njenu glavu. Njena majka, njen otac, Sem, Dag – svako lice bilo je za nju jednako bolan prizor. Kad bi samo mogla da ih blokira.

Kao odgovor na njenu nemu molitvu, mračne misli prekinuo je zvuk nečijih koraka. Sveza trava je ritmično škripala. Poneki otpali list, sasušeni i u iščekivanju da ga vetar ponese na neko skrovitije mesto, pucketao je kako su se koraci približavali.

Saša se ukočila. Podigla je glavu, previše uplašena da bi se okrenula, kao zec koji sluti opasnost i računa da će mu potpuna nepomičnost pomoći da se spase. Za delić sekunde, mašta

je prevladala i ona se pitala da li neko nju traži. Umesto misli koje su je do maločas tištile, sada su je zaokupljale misli o sabotiranom motorciklu, o buradima gurnutim s krova, o baštenskoj šupi čija su se vrata zaglavila, o ličnim stvarčicama koje je neko dirao i premeštao. Činilo se da se neko nameraćio na nju. Ali zašto?

Srce joj je luđački lupalo, bila je sigurna da će je odati, sasvim se zgurila. Koraci su se približili a onda zaustavili. Tama – je li ona prijatelj ili neprijatelj? Hoće li je sakriti od progonitelja?

– Saša?

Dagov glas, kolebljiv i zabrinut, izazvao je u njoj talase samogađenja. Opet je to uradila, njena bujna mašta i sve ostalo, kreativni nagon koji je pošao rđavim putem. Kakva budala!

Začulo se još nekoliko koraka po svežoj travi. Stao je. – Saša? Šta to radiš?

Odmahnula je glavom i spustila bradu još dublje ka grudima. Sad kad su neobuzdani strahovi bili raspršeni, vratile su joj se one druge žalosne misli. Čvrsto je zatvorila oči da zaustavi suze.

– Saša? – Glas mu je bio tiši, bliži. Još nekoliko koraka i bio je sasvim blizu. – Šta nije u redu?

Da je bio ljut ili nestrpljiv, kao što je imao svako pravo da bude s obzirom na njenu osornost i činjenicu da mu je spustila slušalicu, možda bi smogla snage za neku samoodbranu. Umesto toga, samo je još dublje spustila bradu i obgrilala se rukama. Jedan po jedna, suze su joj klizile niz obraze.

– O, Saša – čuo se iskren glas iza nje. U jednom jedinom koraku, Dag je prevalio razdaljinu između njih i prebacio nogu preko niskog zida da preskoči kamen. Jedna noga bila mu je prislonjena o njena leđa a drugom je opasao njenu nogu, zagrlio ju je i pokušao da je privuče bliže sebi. Kad je počela da se opire, privijajući se čvršće u nepristupačan čvor, postao je nepokolebljiv.

– Prokletstvo, smrzavaš se. – Otkopčao je tamnozelenu jaknu pa snažno privukao njeno telo naspram topline svog, obavio je rukama i čvrsto je držao. – Gde ti je bila pamet? Navući ćeš upalu pluća!

– Neću – promucala je, iako joj je neočekivana toplina njegovog tela bila nešto najprijatnije što je iskusila.

– Mogu da se... brinem o samoj sebi.

– Mene bi prevarila – grdio ju je kao neki vladar koji je doživeo izdaju. – Uzrujaš se oko nečega a nemaš petlju da o tome razgovaraš pa izjuriš napolje u noć, bezglavo srljajući u samouništenje! Šta je s tobom, Saša? Zar ne znaš ko su ti prijatelji?

– Ne viči na mene – prošištalala je prislonjena na džemper čija se toplina prelivala na nju.

– Onda mi nemoj davati razlog za to! – gundao je. Kad je zavrteo glavom, bradom je očesao njenu kosu.

– Do đavola, kakva ti je to dobrodošlica! Proveo sam dva dana u Njujorku – protivno svojim planovima i željama – a sve vreme me je na granici uljudnosti održavala pomisao da ću te videti kad se vratim, a onda, šta se zbiva? Spuštaš mi slušalicu! Onda izvodiš ovaj luđački štos! Pretražio sam svaki pedalj vražje kuće pre nego što sam krenuo ovamo!

– Ne viči – zacvilela je, pogođena osećanjem koje nije mogla da objasni. A zatim su krenule suze, tekle su još brže i obilnije, a pratili su ih najtiši jecaji koje je Dag ikada čuo i od kojih mu se srce slamalo.

Uronio je lice u njenu kosu i privukao je bliže sebi. Rukama je obuhvatio njena leđa, privijajući je uz sebe čvrsto i posesivno, nudeći joj toplinu i zaštitu koju jednostavno nije imala snage da odbije.

– U redu je, mala – tešio ju je grlenim glasom. – Dobro je. Pusti da to izađe iz tebe. To će ti prijati.

A njoj je prijala postojana uteha njegovog zagrljaja. Rukama je obgrlila njegov vitak struk, pa se pripila uz njega kao da je jedina stabilna stvar u njenom životu. On to nije bio, bila je svesna, ali se ipak istrajno držala toga. Prošlo je tako puno, puno vremena otkad se istinski oslonila na drugo ljudsko biće. Bila je prosto nemoćna da se odupre umirujućim rečima kao i čvrstini njegovog tela koje joj je pružalo podršku u trenutku slabosti.

Vrlo sporo, suze su počele da posustaju. Zatvorenih očiju, obraza priljubljenih uz snažno lupanje njegovog srca, hvatala je duboke udisaje čistog muškog mirisa. Postepeno joj se vraćala snaga. Krajnje nerado, konačno je podigla glavu i odmakla ruke kako bi sa obraza obrisala tragove suza koje nije pokupio njegov džemper.

Isto tako nerado, on ju je pustio iz svog zagrljaja pa je odmah krupnim šakama obujmio njeno lice i podigao ga naviše. – Je li bolje? – pitao je, nežnim poljupcima otirući ostatak suza s njenog lica.

Nasmešila se, iznenada ophrvana stidom. – Da – prošaputala je i oborila pogled. – Izvini.

– Zbog čega? Zato što si ljudsko biće?

– Plakanje je traćenje osećanja.

– Nije onda kad ne postoji drugi način da ih iskažeš. I očitno je da nisi spemna da razgovaraš. Mora da si to dugo potiskivala. Je li?

– Zapravo, nisam – promrsila je. – Samo sat vremena ili tako nešto.

– Kako da ne – rekao je podrugljivo, ali izuzetno nežno. – Sigurno se dogodilo nešto što je oslobodilo lavinu, ali je tinjalo u tebi mnogo duže... Želiš da razgovaraš o tome?

Podigla je glavu pa poslednji put štucavo udahnula. – Ne znam.

– Pa, dok ti odlučiš o tome, šta kažeš da krenemo ka kući? Kad sam pristao da dođem ovamo da živim, niko me nije upozorio na novembarsku hladnoću. – Odglumio je drtanje. – Hladno je.

U tom času, Saša se osećala neobično toplo, čudno zadovoljna, kao da bi u zaštitničkom Dagovom zagrljaju mogla da zaboravi sve nesreće sveta. Ali je opasno, vrlo opasno postati zavistan o takvu vrstu podrške. Ona bi to trebalo da zna.

Dag ju je podigao na noge, pomogao joj da preskoči niski kameni zid pa je opet zaklonio svojom jaknom. Dok su u tišini hodali ka kući, uživala je u poslednjim trenucima topline. Kad su ušli unutra, pustio ju je, bacio je jaknu preko stolice i pogledao ka kaminu.

– Mogu li da upalim vatru?

– Samo izvoli. – Utonuvši u najbližu stolicu, posmatrala je kako na rešetku postavlja prvo drvca za potpalu a onda i cepanice. Kad se bez reči osvrnuo okolo, poskočila je i krenula ka kuhinji po šibice. U roku od nekoliko minuta, vatra je gorela.

– Tako. – Stajao je, trljajući ruke. – A sad, gde je konjak?

– Konjak?

– Da stresem hladnoću. – Pretražio je sobu u potrazi za barom. – Ako tebi piće ne treba, meni treba.

Bradom je pokazala prema omanjoj prostoriji koju je zvala trpezarijom. Jednostavno ali elegantno uređena. Beli sto sa četiri stolice presvučene u ružičastu i oker, a iza njih dugačak nizak kredenac. – U ormaru s desne strane. Skroz iza.

Lako ga je našao, pa čučnuo da dohvati flašu i dve čaše za konjak. Saša nije ni prstom mrdnula da mu pomogne, shvativši da uživa da ga posmatra kako se kreće. Nosio je farmerice, braonkasti džemper i kariranu braon-sivu košulju koja se odlično slagala s njegovim džemperom i bojom očiju. Hodao je gipko, s prirodnom gracioznošću. Šlag na torti bili su uski kukovi od kojih su mu ramena izgledala još šira.

– Izvoli – rekao je tiho, pružajući joj napola punu čašu konjaka. – Popij to.

– Stvarno mi je dobro.

Nije ni shvatila šta ima na umu a on je već uhvatio jednu njenu ruku u svoju. – Prsti su ti ledeni. A sad, pij.

U pokušaju da odvrati sebi pažnju sa neočekivane čulnosti njegovog dodira, ako ni zbog čega drugog, podigla je čašu do usana i pustila da joj svetlosmeđa tečnost ugreje grlo. Sedela je oboreni očiju dok se Dag smeštao na kauč, dugih nogu ispruženih ispred sebe i prekrštenih kod članaka. Potegao je dobar gutljaj pića, namršteno pogledao uskomešanu svetlosmeđu tečnost pa podigao pogled.

– Žao mi je što nisam mogao ranije da se javim. U Njujorku je iskrasao hitan problem a ja sam to saznao tek rano ujutro u ponedeljak. Imao sam tek taman vremena da se spakujem i stignem na avion a posle, pa...

– Toliko puta je razmišljao da je pozove tokom svog boravka u gradu. Ali nije znao šta da joj kaže. Nedostaješ mi. Voleo bih da si ovde. Kad se vratim, zajedno ćemo raditi neke nestasne stvari. Svaka misao je bila gora od prethodne. Uostalom, još nije bio spreman da prizna svoju opčinjenost ovom vilom smeđkastocrvene kose, dubokih očiju boje kestena. Ne još. Sve se dešavalo jako brzo. Ali uskoro. U njemu sve vri, i uskoro će prečiti. Samo kad bi znao da je i ona spremna. Čak i sada je osećao njen oprez. Video ga je u načinu na koji je sedela, kako je izbegavala njegov pogled. Sada se kajala što se malopre oslonila na njega. Očajnički je želela da bude dovoljna samoj sebi...

– Da li je... jesi li sve sredio? – promrmljala je, otpivši još gutljaj konjaka.

– O, da. Sve je sređeno. Imaju mali problem da se naviknu na to da sam odsutan. – Drugi muškarac bi to kazao nadmeno. Ne i Dag. Osetila je nalet divljenja prema njemu pa je skrenula pogled.

– Vrlo si uspešan – kazala je.

– Nisam oduvek.

Zainteresovao ju je. Pogledala ga je. – Misliš, kad si počinjao da se baviš ovim poslom?

– I tada, a i ranije. – Kad se namrštila, pojasnio joj je. – Uspeo sam ni iz čega. Moji roditelji su bili krajnje siromašni. Otac je radio u predionici tekstila. Čim sam dovoljno stasao, radio sam tamo posle škole. Kad sam počeo da se opirem i pričam o nečem boljem, pobesneo je. Neko vreme se nismo slagali.

– Nije želeo da napreduješ? – To nikako nije mogla da shvati, baš kao što ni do dan-danas nije razumela otpor koji njeni roditelji imaju prema njenom uspehu.

– O, da. Želeo je za svog sina bolje nego što je imao on. Ali ja sam govorio o mnogo grandioznijim planovima od onih koje je on ikada zamišljao. Uplašio se. Uplašio se da ću se predati snovima, a onda doživeti neuspeh i opet završiti u predionici.

Kako je Dag to opisao, imalo je smisla. Morala je da čuje još. – Šta se dogodilo? Kako si se otrgao od toga?

– Imao sam sreće. Dobio sam umetničku stipendiju. Bez nje, koledž bi bio prvi san koji bi propao.

– Jesi li počeo da se baviš dizajnom odmah nakon diplomiranja?

– Postepeno. Radio sam honorarno dok nisam diplomirao menadžment. A onda sam uzeo sve moguće pozajmice i otvorio prodavnicu. – Osmeh mu je više ličio na grimasu dok se prišćao dana kad je sam započinjao posao. – Bilo je teško. Stanarine u Njujorku su bile zapajnujuće visoke, a sve što sam zarađivao odlazilo je na otplatu pozajmica i kamata. Nekoliko puta sam bio na ivici da propadnem.

– Šta te je održalo ?

Čvrsto se zagledao u nju. – Ponos. I čista istrajnost. Bio sam rešen da uspem ako ni zbog čega drugog, a ono makar da dokažem ocu da nije bio u pravu.

– I dokazao si mu.

Dagov pogled je smekšao i tužno je oborio oči. – Da. Suviše kasno. Umro je baš kad je počelo da ide nabolje. Majka je izdržala duže, ali tada nisam mogao da učinim za nju ono što bih mogao danas. – Nije želeo da se upušta u detalje o uskraćenosti koju je osećao zbog gubi-

tka ljudi koje je voleo. Možda je zbog tog besa dobio tu čvrstinu karaktera. Nikada neće saznati.

– Žao mi je – tiho je izustila Saša. Kosnula ju je dubina osećanja koje je gajio, a sva je bila ispisana na mrkom licu. – Sigurno si bio... razočaran.

Klimnuo je glavom, ne želeći dalje da razgovara o tome. – U svakom slučaju – nastavio je s uzdahom – stvari su krenule nabolje i evo dokle sam stigao. O, bilo je povremenih neuspeha, ali posle svakog koraka unazad, pravio sam dva unapred. Nemam na šta da se požalim.

Klimala je glavom, zagledana u jarku svetlost vatre.

– Zvuči mi kao da vodiš vrlo ispunjen život. – Otkad ju je našao napolju, sada se prvi put setila uznemirenosti zbog ljudi koje je volela a koji su bili daleki. Tog trenu je osetila neobjašnjivu žaoku ljubomore pomešanu sa samosažaljenjem baš kako je i maločas osetila.

Da je bio istinski obuzet svojom pričom, Dagu bi promakao prizvuk gorčine koji Saša nije uspela da prikrije. Ali sada ju je gledao, proučavao nežne crte njenog lica, usredsređen na trenutak u kome joj se vilica blago stegla, a usnice stisle. Nije bio istinski obuzet onim što je govorio zato što je ta priča imala i drugu svrhu. Želeo je da ga ona upozna, iako je u prošlosti bio veoma škrt u davanju informacija o sebi. Želeo je da ga sasluša, stekne poverenje u njega, da mu se otvori.

– U profesionalnom smislu sam zadovoljan – bio je to odgovor koji poziva na sledeće pitanje.

A Saša je zagrizla mamac. Bila je radoznala od prvog dana kad su se upoznali. Ako već priča o sebi, ima još mnogo toga što je želela da zna. – A na ličnom planu?

Slegnuo je ramenima. – Na ličnom planu... ostaju neke neispunjene želje.

Šta je ono Džanin rekla, da ga prati reputacija opakog ženskaroša? – Ma hajde, Dag? – prekorevala ga je.

– Nemoj mi reći da se nisi provodio?

– Jedna je stvar provoditi se, pri tom, postoji više vrsta provoda. Postoji provod kad imaš osamnaest godina i voliš da eksperimentišiš, drugačije je pak kad si dvadesetosmogodišnjak i opijen uspehom. Kad napuniš trideset osmu – koliko je sada imao – provod postaje malčice neuhvatljiv. – Nije baš krenulo u pravcu u kome je mislio da će razgovor krenuti ali nije mogao da obuzda sopstvenu bujicu reči. Najednom je poželeo da Saša zna tačno o čemu razmišlja, šta mu je potrebno i šta želi. Najednom je poželeo da *on* to zna.

Saša ga je podozrivo osmotrila. – Žena još uvek ima.

– O da – priznao je sumorno. – Željnih i ispraznih.

– Ispraznih? Ne verujem u to.

– Barem je tako meni. – Pogled njegovih sjajnih očiju držao je njen na tankoj niti dubokog proživljavanja.

– Što je bio jedan od razloga zbog kojih sam napustio Njujork. Već mi je bilo preko glave ćaskanja, slušanja šala koje nisu smešne, dosade. I da me pri tom smatraju za „dobar ulov“. – Osorne reči jasno su odražavale njegov opravdan prezir. – Prošle godine me je jedna žena tužila za oćinstvo. – Kad ga je iznenađeno pogledala, nastavio je priču, pogleda uprtog u daljinu i ogrubelog glasa. – O, pa nisam ja bio otac, kao što je sud lako ustanovio. Ali ogavnost svega toga mi i dan danas prevrće stomak. Iskoristiti siroto dete... – Ljutito je odmahnuo rukom.

– Od toga mi je ostao prilično gorak ukus u ustima.

Zastao je da udahne pa opet usredsredio pogled na Sašu. – Želim više od toga. Želim dublji i dugotrajniji odnos. – Glas mu je postao preteći tih i miran. – Želim budućnost sa ženom koja je zanimljiva koliko i ljupka. Želim ženu koja će biti besprekorno odana i beskrajno puna razumevanja. Želim dom. I želim decu. – Coknuo je i žestinu pogleda usredsredio na prozor i nejasnu tamu iza sebe. – Moja... prijateljica u Njujorku se uvalila u nevolju, a onda je pokušala svoju grešku da pretvori u kapital. Mada je danas većina žena ili suviše zabrinuta za svoju

karijeru ili za obim svog struka da bi u svom životu napravile mesta za decu. – Opet je pogledao Sašu, a u očima mu se videla jasna poruka. – Bio sam jedina i želim decu. Troje, možda četvero ili petoro. – Opet je udahnuo, podstaknut njenim zaprepašćenim pogledom. Blažim glasom i nateravši mišiće da se opuste, pitao je:

– Zar nikada nisi poželeva decu?

Saša nije odmah registrovala njegovo pitanje, toliko ju je pomela silina njegove izjave. Ovo nije muškarac kakvog je očekivala da otkrije u Daglasu Donohjuu. Da li se on to šegači s njom? Zar bi mogao, s obzirom na ranjivost koju je osećala iza svake njegove reči?

– Hmm?

– Deca. Jesi li ikada želela decu?

Da li ih je ikada želela? Dah joj je zapeo u grlu pa je progutala knedlu. Ustala je iz stolice i stala pored kamina, a onda kleknula, primičući se vatri da se izbori sa iznenadnom hladnoćom što joj je naglo zahvatila čitavo telo.

– Želela sam ih – rekla je jedva čujnim glasom, dok su joj misli lutale daleko u prošlost. – I zamalo nisam rodila jedno.

Baš u tom času je iz vatre poskočila iskra, i njeno bučno praskanje sakrilo je Dagove kora-ke. Trgla se kad je čučnuo pored nje. – Šta se dogodilo?

Netremice je gledala njegovo lice, preplanulo i ljupko, a svetlost vatre je poigravala po njegovim muževnim crtama. Sem je bio zgodan na svoj način, mada nije bilo ni trunke nežnosti u njemu. Kao da biti nežan znači ne biti muževan. A ipak, Dag je bio jednako muževan, čak i više, dok je briga kuljala iz njega.

Usne su joj se osušile pa ih je ovlažila jezikom zatim spustila pogled ka vatri i prepustila se sećanju. – Izgubila sam bebu – kazala je neuvijeno. – Ili bolje rečeno, umrla je na porođaju. Bila sam u sedmom mesecu trudnoće. – Glas joj je postao nežan od sećanja na tu čežnju, nag-nula je glavu i molećivo pogledala Daga. – Želela sam tu bebu. Ah, koliko sam samo priželj-kivala da je volim. Bio je dečak. Maleni dečacić. – Teško je disala.

– Kod ranog pobačaja, to nikad ne saznaš. Ali ja sam znala. Bio je dečak. Prelep dečak... – nabrala je obrve i upinjala se, baš kao i toliko puta otada, da shvati da li je to pravedno... – koga je zadavila pupčana vrpca kad njegova majka nije znala šta da uradi.

Dag je prineo ruku da lagano dodirne njen upali obraz. Iako je tik ispred nje gorela vatra, činilo se da ju je unutrašnja hladnoća sasvim obuzela. – O bože, Saša. Ne možeš da kriviš sebe. Doktori su sigurno...

Otela se iz njegovih ruku i tupo zagledala u plamenove. – Nije bilo lekara. Sve se dogodilo suviše brzo. Beba nije trebalo da se rodi još deset nedelja. Bio je tako majušan i slab, a ja sam imala devetnaest godina, bila sam preplašena i sasvim sama kod kuće.

– Tvoj muž...

– Napolju je slavio sa svojim priljateljima. Žetva je bila dobra te godine. – Prezrivo je frk-nula. – Puno mi je dobrog to donelo. Tako trudna sam mu pomagala a onda on nije bio uz mene. Nije bio uz mene kad je trebalo. *Nikada* nije bio uz mene kad mi je trebalo.

– Ali tvoji roditelji...

– Bilo je suviše kasno – rekla je ledenim glasom. – Kad sam stigla do telefona, već je bilo prekasno. – Glas joj se pretvorio u šapat. – Nisam mogla da mu pomognem. O bože, pokušavala sam, ali nisam znala šta da uradim.

Pre nego što je stigla da se odupre, Dag se smestio na kameni pod ispred kamina, butinama ju je opasao sa obe strane, i rukama privukao uz svoje snažno telo. Ruke i noge su joj bile krute i nepokorne, ali je on bio uporan, priljublji se uz njenu napetu priliku, obavio je ruka-ma oko struka kao da štiti dete koje je tako davno izgubila.

– Nisi ti kriva, Saša. Takve stvari se dešavaju.

Kosa joj je klizila niz njegov džemper dok je vrtela glavom. – Ne tamo odakle potičem. Rođenje deteta je jednostavna stvar. Rodiš ga i tras, nastavljaš da radiš. Čak i u tome sam bila veliko razočaranje za njih.

– Onda je to *njihov* problem – rekao je, besan prema svakome ko je mogao biti tako bezosećajan, naročito prema Saši, koja je zasluživala mnogo više... – Onda ti je još bolje bez njih.

Udahnula je, trudeći se da se smiri, ali su njena osećanja bila tako zapetljana, tako napeta da je prasnula:

– A sada je bolesna i ja ne znam šta da radim! – Njen jauk je bio pun teskobe i oči su joj opet zasuzile.

Okrenuli su ceo krug. Dag je shvatio da je na svoj način i u svoje vreme i, nimalo nije sumnjao da je bilo nenamerno, Saša je odgovorila na pitanje koje joj je postavio još kad ju je našao napolju na hladnoći. – Šta se dogodilo, Saša? – blago ju je pitao. – Šta se to desilo danas?

Hrapavo je udahnula pa otvorila dušu iz puke potrebe. – Zvala me je sestra da mi kaže da je majka bolesna. Ima tumor. Operisaće je u ponedeljak.

– Želiš da odeš kod nje?

– Da. Ne! Ne mogu!

– Zašto ne? – pitao je istim blagim glasom.

– Prosto ne mogu! – Nesvesno je stezala Dagove ruke preko svog stomaka. – Bilo je previše ljutine i povrednosti, uz to nisam tamo bila veoma dugo i nikako ne želim da je vidim kako bleđa i slaba leži u nekom bolničkom krevetu.

– Zaista je voliš.

– Majka mi je! – Glas joj se pretvorio u žalostan jecaj. – I boli me...

– Znam, mala – tešio ju je, nežno je ljuljao, priželjkujući da može da odagna njen bol. – Biće sve u redu.

– Ali kako? Ako umre...

– Šta je rekla tvoja sestra? Da li je toliko ozbiljno?

Saša šmrču i obrisala nos nadlanicom. – Ne. Ne još.

Možda uošte nije ozbiljno.

– Pa eto. Onda nije tako strašno.

– Ali to pitanje i dalje ostaje. A ako se ne suočim sa tim danas, onda će biti sledeće nedelje, meseca, godine ili godinu dana posle toga. – Ponestalo joj je daha pa se borila da udahne, zatim se stišala pa je u očajanju klonula uz njega. – Zar ne shvataš? Godinama sam izbegavala da se opet vidim s njima. I želim da nastavim tako. Ali, mogu li? Ako ne zbog majke, možda će biti zbog oca. Ne znam... ne znam da li imam snage da se suočim s njima.

– Imaš snage, Saša. Verujem da imaš snage da učiniš šta god poželiš. Do vruga, vidi šta si postigla – a počela si ni iz čega, sasvim sama, izgradila si karijeru i stvorila dom. Ako to nije dom, ne znam šta jeste. Mora da te milioni žena tamo u svetu gledaju sa strahopoštovanjem.

Prezrivo je frknula. – Trava je uvek zelenija...

– Život nikada nije savršen – tiho se usprotivio. Dahom je grejao njenu slepoočnicu i blago njihao šiške.

– Poenta je naći najbolji kompromis.

– Ne želim da pravim kompromise! – viknula je iskreno. – Želim sve to. Želim mir i sreću, ljubav, uspeh i poštovanje.

– Možda je to već fikcija. Ideal. Možda je lepo pisati o tome, ali – hej, stani malo! – Saša se otrgla iz njegovog zagrljaja i već je bila na nogama, bežeći u drugu sobu.

– Saša! – Krenuo je za njom i zamalo nije naleteo pravo na viseća kuhinjska vrata koja su se zatvorila za njom. Besno ih je gurnuo pa krenuo napred. – Slušaj me, Saša, nisam kritikovao. – Zgrčeno je sedela na stolici pored prozora, a njena pogružena prilika predstavljala je bolan prizor. Prešao je sobu pa kleknuo pokraj nje. – Razumem te ideale. Zar misliš da se ja

nisam rvaao s njima? I ne kažem da sam odustao od njih. K vragu, pa i ja želim te iste stvari. Zar nisam maločas naveo nekoliko prilično čvrstih uslova? Reč je samo o tome, ovaj, da je, po mom mišljenju, biti nesrećan samo zato što nam je jedan od njih nedostižan... – Glas mu se izgubio dok je netremice gledao njeno lice. Obrazi su joj bili vlažni, a oči oborene. – Pročitao sam tvoju knjigu – tiho joj se umiljavao.

Za trenutak se uplašio da će reći nešto oštro i opet skočiti i otići od njega. Međutim, sedela je potpuno nepomično. A onda su joj kapci zaigrali i ne dižući ih sasvim, stavila mu je do znanja da ga je čula.

– Jesi? – nesigurno je ponovila.

– Od korice do korice. Predivna je.

Namrštila se pa ga ošinula kratkim skeptičnim pogledom. – Kažeš to tek tako.

– Zar bih ja učinio tako nešto? – Zbunjeno se namrštio pa naglas rekao svoje misli. – U stvari, mislim da bih... ranije. Ako bi služilo mom cilju, umeo sam da se dodvoravam kao đavo. – Ali ju je pogledao s takvom iskrenošću da nije mogla da sumnja u njegove reči. – Tebi se ne dodvoravam. Mogao sam da kažem nešto vrlo neutralno, recimo kako razumem zašto se ženama dopadaju tvoje knjige. Ali rekao sam da je predivna i to sam i mislio. Odlično je napisna, likovi su realni i pažljivo izrađeni, a sam zaplet je bio vrlo moćna nit u samoj priči. Ali osećanja su bila ključna stvar. Što se idealizma u ljubavi tiče, pa, da ti kažem iskreno, bio sam strašno ljubomoran na tvog junaka. Naći takvu ženu, ženu koja mu veruje po cenu života, koja ga obožava, koja veruje da budućnost bez njega ne postoji...

Vrlo lagano, toplina koja je Saši čitavo veče bila nedostižna, sada je počela da se preliva ka njoj. Potreba u Dagovim očima bila je opipljiva, pozivala je, vapila. Podilaženje? Nemoguće. Zar je moguće da je stvarno iskreno razumeo?

Duboko dirnuta i bilo šta kaže, pružila je ruku i pomilovala njegov obraz. Zračio je toplinom, grubi deo kože pokriven bradom predstavljao je opojan kontrast mekoći njenog dlana. Tog časa, osećala je veću bliskost s njim nego sa ijednim živim bićem u svom životu. Mora da su oči odavale njena osećanja jer se tada nasmešio, dražesno ranjivim osmehom. Kad su se njegovi dugački prsti spleli u dnu njenog vrata i privukli je napred, nije se opirala.

Poljubio ju je nežno, poljupcem koji je sadržao sve ono što ona budi u njemu. Upijao je njene usne svojim i jezikom ispunio njena usta, sve to neverovatno obazrivo, sa onom istom nežnošću koja joj je nedostajala čitavog života. I po prvi put je uzvratila istom merom, nudila je svoja vlažna usta da mu zahvali na razumevanju. Na njeno zaprepašćenje, zadovoljstvo koje je osetila u davanju vratilo joj se desetostruko. I pokrenulo želju koja ju je prenerazila. Najednom je želela da prstima prođe kroz njegovu kosu, da opipa snagu njegovih ramena, da oseti toplinu njegovog tela ispod džempera, košulje.

Kad se odmakao od nje, bila je razočarana, ali je promuklost u njegovom glasu nagoveštavala da nije samo ona bila uzbuđena. – Mislim da možda – nakašljao se – da bi trebalo nešto da pojedemo. – Pljesnuo ju je po nozi u gestu opuštenosti koji nije baš najbolje uspeo. – Hajde. Izlazimo.

– O, Dag – prošaputala je, oporavljajući se od njegovog poljupca. A onda je prinela ruke suzama umrljanom licu. – Ne znam. Biću stravičan prizor na javnom mestu. Izgledam grozno!

– Izgledaš prelepo – rekao je i to je i mislio. Izgledala je krhko i ranjivo, odavala je da joj je on veoma potreban. To mu se dopadalo.

– Zašto ne bih napravila nešto ovde? Imam šnicle u zamrzivaču. I krompire i sastojke za salatu.

– Ali to je puno posla.

– Ne smeta mi. – Pomisao da kuva za njega bila joj je čudesno privlačna.

Razmotrio je njen očigledan polet a onda joj dobacio sramežljiv pogled. – Domaći obrok. Prilično primamljivo.

– I sve ću uraditi sama – umiljavala se, sećajući se onog jutra kad je on spremao doručak za njih. Sada je bio red na nju. Radovala se tome.

– Bi? – pitao ju je s dečaćkim osmehom. – Mogu samo da se zavalim, dignem noge i posmatram?

Uzvratila mu je nežnim osmehom. – Ako želiš.

Brzo je ustao. – Može, ženo. – Zatim se lenjo protegao, zbog čega je izgledao još krupniji i privlačniji. –

Prijalo bi mi malo tetošenja. Ovaj samački način života teži je nego što sam zamišljao.

Neočekivano u svom elementu i iznenada sigurnija u sebe, Saša je ustala i telom izgurala Daga ka dnevnoj sobi. – Sedi – naredila je pa istog časa smekšala. – Da li bi, ovaj, hteo neku muziku, novine ili nešto?

– Muzika bi mi prijala. Nešto tiho i prikladno za sanjarenje pored kamina.

U svedu priče o idealima, nije mogao reći ništa što bi Sašu više opustilo. S bezbrižnim osmehom na licu, uključila je radio na svoju omiljenu stanicu – sa uvek tihom i prikladnom muzikom – pa se vratila u kuhinju da sprema večeru. Dok je mikrotalasna odmrzavala šnicle, ona je pravila salatu a onda je krompire stavila u mikrotalasnu umesto šnicli koje je grilovala na „džener“ posudi na paru. Dok je postavljala trpezarijski sto, povremeno bacajući poglede ka Dagu, koji je sedeo potpuno opušteno i zatvorenih očiju, čudila se kako ju je lako spasao od brojnih uznemirujućih misli. Nekako su sad delovale jasnije. Barem je bila odlučnija da im se ne prepusti, ne večeras kad je zaokupljena daleko prijatnijim stvarima.

Večera je bila veoma prijatna, jeli su u ostrvskom stilu, uz sveće i bocu vina koju je naterala Daga da otvori. Punih stomaka, seli su ispred kamina da dovrše vino. Razgovarali su tiho i ni o čemu posebnom, na način koji je imao umirujuće dejstvo. Bila je opuštenija nego ikada, i nije zavaravala sebe pomišlju da je to zbog punog stomaka, vina ili muzike. To je zbog Daga, koji je sedeo pored nje tako opušteno i druželjubivo.

Kad su joj, zbog toga što je tog jutra rano ustala da piše i zbog napetosti koja je kasnije u toku dana uzela svoj danak, kapci otežali a glava počela da pada, sva srećna se sklupčala uz njegovo rame i zaspala. Nekoliko sati kasnije, nežno ju je prenuo iz sna.

– Saša? – prošaputao je i poljubac lagan kao pero spustio na njen obraz. – Mala, vreme je da se ustane. – I dalje u polusnu, privila se bliže uz njega.

– Koliko je sati? – promrmljala je pospano.

– Skoro je jedan. I ja sam zaspao, ali ako te sada ne smestim u krevet i pođem kući, mislim da posle neću imati snage. – Proturio je ruke ispod nje i pažljivo je podigao s poda.

– Vatra, Dag – promumlala je, upinjući se da razmišlja jasno. – Ugasila se?

– Potpuno. – Pravio je po dva koraka pa zastajao.

– A... svetla u mojoj radnoj sobi? Mislim da još... gore.

– Proveriću pre nego što pođem. – Samo su jedna vrata bila otvorena, sasvim očito, od nje ne spavaće sobe. Skrenuo je unutra. Nije se trudio da upali svetio već se rukovodio blagom svetlošću što je iz hodnika obasjavala krevet. Oslobodio je jednu ruku, razmaknuo posteljinu pa ju je spustio na čaršav. Znajući da bi trebalo da je poljubi za laku noć i ostavi je, ali apsolutno nesposoban za tako nešto, počeo je da je svlači. Skinuo joj je džemper a zatim rolku. Od prizora njenih punih grudi pod providnim slojem svile i čipke, zadrhtale su mu ruke. Ipak, istrajno je nastavljao, otkopčao dugme na farmericama i otvorio rajsferšlus, zatim joj je okrenuo leđa dok joj je izuvao patike pa svlačio farmerice.

Kad se okrenuo, pogled su mu privukle njene oči, odjednom širom otvorene i oprezne. Nije govorila ništa, samo ga je netremice gledala, pogledom punim pitanja u polumraku sobe. Srce mu je snažno tuklo. Govorio je sebi da ode dok još može, ali su njena svetla put i vitka prilika bili suviše primamljivi.

Njeno ime je zatreperilo na njegovim usnama a ruke su nekako pronašle svoj put duž njenih nogu, klizeći preko glatke kože, prešle kukove i došle do struka. A zatim, podbočivši

ruke, na ne baš stabilnom osloncu, nagnuo se prema njenim usnama i s obožavanjem ih ljubio sitnim, požudnim poljupcima sve dok ona nije otvorila usta bespomoćno mu se predajući.

Vrlo nežno je uzimao sve što mu je pružala, istraživao njene usne i njihovu mekoću iznutra, pratio liniju njenih zuba i iskušavao dublju, tamniju toplinu. Obuzdavao je svoju strast iako je napor bio ogroman. Prosto se nje nije mogao zasititi. Želeo je da strgne te tanane providne slojeve svile s njenog tela i oseti njenu kožu uz svoju. Želeo je da odbaci svoju odeću i sav uroni u nju. Želeo ju je, njeno telo, njenu dušu, sve što njeno, ali ga je sopstvena požuda uplašila baš kao što je instiktivno znao da će uplašiti nju. Stvari su se odvijale tako brzo... prebrzo. Ali kao što joj je već rekao, sve je stvar kompromisa. Zasada će je samo poljubiti i nadati se da će vatra koju je podstakao u njoj s vremenom učiniti da mu se preda.

Saša je osećala njegove usne na svojim, tako tople i senzualne, drhtavo spuštajući trepavice i prepuštajući se njegovom dodiru. Bilo je nečeg nalik snu u načinu na koji ju je milovao, što ju je činilo slabom i podatnom na vrlo ženstven način, sputavajući je da misli o bilo čemu. Dopadalo joj se nežno milovanje njegovih usana, zamamna vlažnost njegovog jezika, tako drugačija, nežna, i tako nova. U njoj je rasla glad i ona mu se radosno otvarala. Ako brižnost izgleda ovako, sada je znala šta je propuštala.

Gotovo oklevajući, kao da se boji da će se san raspršiti, podigla je ruke prema njegovim ramenima i položila ih na žilava udubljenja. A onda je polako i radoznalo počela da ih gnječi. Kad je produbio poljubac, ona mu je uzvraćala, uživajući u njegovom dahu u svojim ustima, u njegovom jeziku, vlažnoj erotičnoj suštini njegovog bića.

Ruke je prikrala njegovom vratu pa uplela prste u gustu kosu da bi ga privukla bliže sebi. Osetila je drhtaj koji je prostrujao njime i uživala u tome što ima tako snažan uticaj na njega. Tako i treba da bude, mislila je ošamućeno. Najednom joj je telo postalo živo i snažno i imalo potrebu za nečim što njegovo telo može da ponudi. Potrebu kakvu nikada pre nije iskusila.

Želela je da ga dodiruje. Kao da ih je podstakla sopstvena snaga, ruke su joj se obrele na njegovom struku, skliznule ispod džempera, krenule naviše pa se osujećeno zaustavile na njegovoj košulji.

– Skini džemper, Dag. Želim... želim da te dodirnem. – Zar je to stvarno bio njen glas, istina tek šapat, ali šapat koji je iznosio zahteve? Ima li prava da bude tako drska? Sem bi je još više kaznio zbog toga, iako nikada nije žudela da ga dodirne kao Daga. Za trenutak je oklevala, bojeći se onoga što bi Dag mogao da učini. Kad se zavalio unazad i brzo smaknuo džemper preko glave, sela je uspravno i posmatrala ga, uzdrhtala.

Kad se opet našao kraj nje, videla je sjaj u njegovim sivim očima. – I ja to želim – hrapavo je izgovorio, njegov ton i pogled ugušili su njen strah a prizor širokih grudi je strah preobratio u želju. Imajući na umu samo da zadovolji želju da ga dodirne, posegnula je za dugmetom na njegovoj košulji, ušepRTLjalih ali revnosnih prstiju, otkopčala je jedno, pa još jedno i još jedno.

Po prvi put je pred sobom videla njegove obnažene grudi. Ni prigušeno svetlo nije uspelo da prikrije njihovu savršenost. Splet čvrstih mišića na ramenima, nabrekli mišići njegovih grudi sve do vitkog struka. Imao je čvrstu kožu, a tamne malje na grudima bile su neodoljive. Dodirnula ga je i osetila odjek potresa koji je prostrujao njime. Pod vrhovima prstiju osećala je njegovu toplinu a onda i napetost kad je otvorila dlan i počela bezazlenom spretnošću da ga pomera uz njegov snažan torzo.

Dag se primakao bliže pa razmaknuo noge da njenu klečeću priliku nasloni uz sebe. Šapnuo je njeno ime, uronio usne u njenu kosu dok je rukama prelazio njenim telom kao da se on, takođe, plašio da će ona jednostavno ispariti u okrutnom oblaku dima.

– Saša, Saša – mrmljao je, zatvorenih očiju, usplamtelog tela. Rukama je okrznula njegove bradavice, šaljući talas slatkog bola u njegove prepone. On je pak rukama klizio niz svilenkastu kožu duž njenih leđa, zatim je izvio kukove i čvrsto ju je pripio uz sebe.

Za Sašu je napetost koju je osećala bila neverovatna. Taman je pomislila da će dodirivanjem njegove kože konačno naći zadovoljenje, glad se pojačala, hraneći se sama sobom. Za

tren se pitala da li je stvarno bila predugo bez seksa. Ali ne, bilo je tokom godina muškaraca koji su joj se udvarali a u njoj nisu pobudili ni radoznalost ni želju. Džef Brigs je prilično jasno objavljivao svoju spremnost da se time pozabavi, a ipak... ništa. Uzbudivao ju je samo Dag. Jedino Dag.

Vođena ženskim instinktom, spustila je usne na njegovo rame i probala ga jezikom, prvo ga je lizala nežno a onda senzualno. Bio je čist i mirisao je sveže uz tračak soli od tananog sloja znoja koji se nakupio na koži. Bio je to afrodizijak za njena neuvežbana čula, opio joj je čula zanosom iz koga su je prizvahu tek njegovi uzdrhtali prsti na tankim bretelama njenog grudnjaka.

Odmakla se i sreća njegov pogled, svesna pomahnitalog pulsa i ubrzanog disanja. Odajući svoju potrebu gorućim pogledom u očima, oklevajući joj je skidao bretele sa ramena. Nikako nije mogao znati da je njegovo skoro stidljivo držanje raspirivalo još jaču vatru u njoj. Pamtila je samo grubosti. Ova nežnost je bila nova i čudesna.

Bretele su tiho skliznule niz njene ruke. Kad su one pale, korpe grudnjaka su se polako spustile, razgolićujući delić po delić njene kože pred njegovim vatrenim pogledom. Kad je grudnjak završio u njenom krilu, podigao joj je ruke da se otarasi bretela a zatim ih je držao pripijene uz njene bokove i, teško dišući, netremice ju je posmatrao. Ovo nije prvi put da je vidi, iako bi se tako moglo reći na osnovu žestine uzbuđenja koja je prostrujala njegovim čulima. Grudi su joj bile pune i otekle od uzbuđenja, bradavice napete i željne. Hladan vazduh u prostoriji nije se mogao takmičiti sa vrelinom koja ju je proždirala iznutra.

Pridigavši se malo više na kolenima, Dag je spustio ruke niz njena gola leđa i privlačio je napred sve dok se punoća u čijem je pogledu uživao nije našla uz njegove grudi. Iz grla mu se otelo tiho ječanje praiskopskog zadovoljstva i on je zatvorio oči da bi se u potpunosti naslađivao tim čuvstvom. Da li je ikada odvojio toliko vremena da ovako uživa u ženi? Zar je uvek bio pohlepan, previše užurban da zadovolji sopstveni primitivan nagon? Ovo lagano mučenje bilo je prelepo. I upravo je Saša prva počela da se privija o njega, ona je držala ključ do ovog slasnog raja.

Kad je podigla ruke i čvrsto ih obavila oko njegovog vrata, uzбудilo ga je dizanje njenih grudi naspram njegovih. Držeći ruke na njenim leđima, nežno je pomerio njeno telo u ritmu kojim se ono trljalo o njega s neizdrživom sigurnošću. Zaječao je i promrmljao njeno ime, pa je polako spustio nazad na čaršav. Sad kad su mu ruke bile slobodne, položio ih je na svilenkastu kožu njenih bedara, raširio ih pa legao preko nje. Uhvatio je njene ruke u svoje i čvrsto ih pribio uz njena ramena, zatim je ustima obuhvatio zategnut vršak jedne bradavice i požudno je upijao. Kad se izvila naviše i jeknula od slasti, počeo je da se kreće, vrlo lagano ali neumoljivo rečito, kazujući ono što mu je potrebno, ono što želi.

Premda ju je iz stanja omamljenosti trgao neskriven motiv njegovih pokreta, Saša se nije uplašila. Umesto toga, ovaj put ju je nabreklost njegovog uda još više uzbudila jer je na trenutak donela olakšanje njenom unutrašnjem nagonu. Krajevi njegove košulje su lepršali sa strane dok joj je ljubio telo. Gruba tkanina njegovih farmerica grebala ju je na vrlo erotičan način. Zarila je prste u njegova ramena i izvila se ka njemu.

Odjednom je želela sve. Ako će biti bola, želela je da ga oseti. Ako će biti gneva, neka ga bude. Želela je Daga. Trebao joj je. I želela je sve da spozna, ili će neizostavno umreti a da neće utažiti ovu agoniju požude.

– Vodi ljubav sa mnom, Dag – hrapavo je šaptala, vrteći glavu s jedne strane na drugu, u slatkim mukama. – Molim te, vodi ljubav sa mnom. Potreban si mi. Potrebno mi je da spoznam... Potreban mi je zaborav. Da zaboravim sve. – Kratki naleti govora bili su isprekidani ječanjem, kad se on iznenada potpuno primirio. Napetost njegovih mišića sada je bila sasvim drugačije prirode i to ju je preplašilo. Iskidano je udahnula, čekajući, napola očekujući da sada prasne i uzme je grubo onako kako ju je uzimao Sem. Muškarac je, zar ne? Kako je mogla biti toliko glupa da očekuje bilo šta drugo?

Ali on nije prasnuo. Ostao je nepomičan, zatim je klonuo postrance, zaronivši lice u njen stomak. Pogledala je naniže, tek kroz maglu registrujući da joj je koleno savijeno pod njegovom ispruženom rukom. Nekoliko puta je teško udahnuo vazduh pa ju je konačno pogledao u oči.

Saša je bila preneražena. Nikada nije videla tako otvoren izraz bola na nečijem licu. Šta je učinila? Bože, šta je *ona* učinila?

– Nisam planirao da se ovo dogodi, Saša – zaustio je muklim glasom, a tamna kosa mu se slepila po čelu. – Kunem ti se, nisam planirao. Želeo sam da ti dam vremena. Vremena da se navikneš na mene, da me upoznaš. Sve se odvijalo jako brzo, previše brzo. Čekao sam da me poželiš.

– Ali ja te želim! – viknula je kroz stegnuto grlo.

– Čekao sam da poželiš *mene* – ovaj put je naglasio, a glas mu se pretvorio u žalosno mrm-ljanje. – Ne kao način da pobegneš, Saša. Ne zato da bi izbrisala te užasavajuće uspomene koje te prate iz prošlosti. Već *mene*. Želim da želiš mene i nikog drugog. To sam mislio kad sam rekao „da izgaramo od želje“, mala. – Polako se pridigao i počeo da zakopčava košulju dok ga je ona gledala, zanemela i u neverici. Kad je podigao džemper s poda, poslednji put se osvrnuo ka njoj. – Neću da potcenjujem ni sebe – niti tebe, Saša, inače smo unapred sve izgubili. – S bremenom ideala na plećima, ostavio je Sašu da u tami sobe razmišlja o njegovim rečima.

6.

Saša je razmišljala dugo i iscrpljujuće; bojala se da poveruje, a prestravljivalo je da to ne učini. Kakav bi je muškarac ostavio tako? Nitkov? Ženskaroš? Ili muškarac kome je stalo, i to veoma stalo da njihovo spajanje bude nešto vrlo posebno?

Obuzeta bezumnom strašću, molila ga je da nastavi dalje. A ipak nije osetila ni stid ni kajanje. Jer i Dag je bio uzbuđen i iznemogao od želje i da nije bilo izvesnog dubokog ideala, sigurno bi je uzeo bez razmišljanja.

Ali on je želeo nešto drugo a ne običan seks. Želeo je da ga ona želi. Njega i samo njega. Da li ga želi? O ne, nije se tu postavljalo pitanje da li ona želi druge muškarce. Već da li ga želi kao lek protiv otrova koji je ostao od Sema ili ga želi zbog njega samog?

Kako je osujećenje počelo da popušta, u mislima se vratila na večer. Bilo je neverovatno ljupko, uprkos lošem početku. Uživala je u spremanju večere za Daga. Kad je poslednji put kuvala za nekog muškarca? To je bilo neobično jer se nakon Semovih nemilosrdnih zahteva zaklela da nikada više na sebe neće preuzeti ulogu kuvarice i peračice sudova. Ali uživala je s Dagom, u kujanju za Daga. A spokojno druženje pred kaminom bio je najbolji mogući desert.

Kad je konačno zaspala te noći, san je bio dubok i opuštajući. Ujutro se probudila obuzeta neobičnim osećanjem nade pa je sela da radi a reči su same tekle pod vrhovima njenih prstiju. Ukoliko je bila svesna da je junak koga je stvorila veoma podsećao na Daga Donohjua, nije obraćala pažnju na tu činjenicu. Ukoliko je shvatala da je u njegov lik ugradila idealizovane kvalitete koje je nazrela kod Daga, zvala je to slučajnošću ili navikom. Brzo se zaljubila u svog junaka baš kao i njena junakinja, a to što se možda sve odvijalo brže nego uobičajeno pripisivala je poetskoj slobodi.

S druge strane, Dag nije mogao da radi. Nije mogao da čita. Nije mogao da skicira. Nije mogao da radi ništa osim da razmišlja o Saši i tome kako je divno imati je uz sebe. Dopadalo mu se kakav je kad je pored nje. Jednom je to već pomislio, ali je to onda manje-više pripisao

slučajnosti. Sada je već u kontinuitetu bio zadovoljan, zadovoljan svojim strpljenjem i uvidavnosti, zadovoljan pristojnim i odanim čovekom koji je postao kad god je s njom.

Bio je zadovoljan i njenom reakcijom. Žena koja je od prvog susreta bila vrlo oprezna prema svakom njegovom pokretu, sada je delovala samopouzdanije, opuštenije. I strastvenije. Još nije mogao da veruje kako se migoljila pod njim. Nije mogao da veruje da je uspeo da se zaustavi u poslednjem trenutku! Poneo se razborito, iako okrutno, s obzirom na to do koje su mere oboje bili uzbuđeni. Prokletstvo, da se neka žena usudila da njemu učini tako nešto, verovatno bi je uzeo na silu.

Ali Saša nije on. Ne bi ni mogla tako nešto s obzirom na svoju krhku građu. Setio se njenog vitkog tela i osetio potrebu da je štiti. Tako je sitna, tako ranjiva. Da je nastavio i vodio ljubav s njom, nesumnjivo bi zažalila sledećeg jutra. Nije želeo da se to desi. Hvala nebesima da se povukao. Sad je to već drugi put. Neverovatno!

Nije mogao da poveruje, a možda ni ona, da joj je to rekao s takvom žestinom. Ali je to bila istina. Želeo je dom. Želeo je decu. I želeo je ženu koju će čuvati i voleti. Želeo je Sašu. Sve je bilo tako jednostavno.

Sada je preostalo samo da je uveri da i ona isto toliko želi njega. Ne samo u krevetu, već zauvek. Treba samo da probije tu poslednju prepreku. Ruku na srce, jedan po jedan delić zida se odranjao kako je njena prošlost izbijala na površinu. Znao je da nije doživela razumevanje ni u porodici niti od svog muža, da se osećala neželjeno i nevoljeno. Znao je da je izgubila bebu koju je očajnički želela, delimično zato što joj muž nije pritekao u pomoć, zato što nije bilo nikoga da joj pomogne. Bila je prepuštena sama sebi. Možda je sada navikla na samoću pa se bojala da se preda drugoj osobi. Možda se bojala da će opet biti povređena.

Ne bi je povredio nikada. Da je bila njegova žena, trudna s njegovim detetom, sumnjao je da bi je uopšte ostavljao samu. K vragu, nije mu ni žena niti očekuje njegovo dete, a ipak s mukom se rastavlja od nje! Frknuo je podsmešljivo pa bacio pogled na papire na svom stolu koji su čekali da im posveti pažnju. Kako da se usredsredi? Kako da zarađuje za život dok žena poput Saše Blejk okupira njegov um? Možda i nije tako loše što je tolike godine bio potpuno posvećen kompaniji.

Kompanije je jaka, posao dobro ide, a zaposleni su pažljivo odabrani i savršeno sposobni ljudi. Snaći će se neko vreme i bez njega. Ma vraga – neće imati drugog izbora!

A šta je s njegovim vremenom? Provođiće ga u sanjarenju o Saši, u osmišljavanju vremena koje provode zajedno, tražeći najbolji način da dopre do nje. Po prvi put za nekoliko meseci, imao je cilj pred sobom. S obzirom na neobično sumornu viziju budućnosti bez nje, nije imao šta da izgubi.

Pošto je doneo takvu odluku, prvo se odvezao u grad, okomio se na bibliotekarku što u biblioteci ne drže Sašine knjige, zatim je odmarširao do najbliže knjižare i kupio po primerak od svakog romana koji je mogao da nađe. Želeo je da zna sve o njoj a njene knjige su mnogo govorile o njoj. Pošto je već pročitao *Osvetu gavrana*, uspeo je da se domogne *Ponoćnog zavodnika* i *Demonskih šuma*, pa naručio *Jesenju zamku* i *Opasne snove*. Vrativši se kući, zaseo je da čita *Demonske šume*, pa se tek po podne prenuo samo da bi pozvao Sašu.

– Zdravo, mala – nežno je rekao kad je čuo njen glas.

– Kako ide?

– Nije loše – odgovorila je s poletom. – Već sam napisala petnaest strana.

– To je dobro?

– I te kako! Ponekad se mučim da namaknem četiri ili pet. Petnaest strana koje su se prosto otkorljale s mojih prstiju... – Zadovoljno se smeškala. – To je odlično.

– Drago mi je. Hoćeš da napraviš pauzu?

Naravno! I to sa Dagom? Ali... možda ne bi trebalo.

Poziv je donosio opasnost. – Rado, Dag. Ali ne znam. Zanela sam se pišući. Možda ne bi trebalo da rizikujem i istrčim napolje. Možda izgubim nit dok se vratim. – Postoji jedna vrsta

kreativnih zanosa i druga vrsta kreativnih zanosa. U tom času, ona je imala na umu onu koja nema nikakve veze s pisanjem već samo s Dagom. Živo sećanje na ono što je osećala u njegovom naručju, sada na svetlosti dana, preplavilo ju je svojom silinom. Trebalo joj je malo vremena da se prilagodi.

– Ali u nekom trenutku ćeš morati da napraviš pauzu – rezonovao je.

– Hoću.

– Kada?

– To... ne mogu da procenim. – Sa ekrana kompjutera bacila je pogled na sat koji je pokazivao pola četiri, pa opet na ekran kao da ubeđuje sebe da je njeno oklevanje čisto poslovne prirode.

– Do večere?

– Verovatno.

– Hoćeš da odemo do grada i pojedemo nešto lagano? Stvarno na brzinu. Samo sat ili tako nešto. Onda možeš da se vratiš poslu.

Da je u njegovom glasu nazrela makar nagoveštaj prezira prema njenom poslu, Saša bi ga osetila. Tražila ga je. O da, tražila ga je. Tokom godina u kojima se njena karijera kretala uzlaznom putanjom, pitala se koliko bi muškaraca želelo da deli svoju ženu s karijerom koju je ona imala. Ne zato što je razmatrala mogućnost ponovne udaje, jer zaista nije. Čisto je razmišljala o tome. Njen posao iziskuje mnogo vremena i energije. Jedan muškarac nikada to ne bi podneo.

Međutim, činilo se da je Dag spreman na to. Bila je zapanjena. – Tebi, tebi stvarno ne bi smetalo da pojedemo nešto na brzinu?

– Pa – otezao je – voleo bih da imamo više vremena, ali ako je izbor sat ili ništa, onda prihvatam onoliko koliko mogu da dobijem.

Oklevala je samo načas pa se nasmešila. – Važi.

– Oko pola sedam?

– Može. Vidimo se.

Spustila je slušalicu ne skidajući osmeh s lica, dok ju je obuzimalo osećanje bezbrižnosti i topline. Osvrnula se ka monitoru, samozadovoljno se nasmešila pa sačuvala ono što je dotle napisala i isključila računar. U kuhinji je sebi spremila svežu šolju čaja, sela s nogama dignutim na stolicu i polako ga ispijala, zamišljena.

Želela je da se okupa, ali će pre toga morati nešto da obavi. Vratila se u radnu sobu, izvadila list papira i počela da piše. Olovka se sporo pomerala. Pitala se da li je to možda zato što se suviše navikla na pisanje na računaru pa joj misli prosto ne naviru kad ima papir pred sobom a onda se zaustavila i konačno priznala sebi ko je tu pravi krivac. Nije bila sigurna u to šta treba reći. Žao mi je što si bolesna? Ozdravi što pre? Jedna jabuka dnevno...?

Dosta je vremena provela u pisanju i precrtavanju pa je konačno završen tekst prepisala ispočetka. Ali je na kraju bila zadovoljna... ili barem relativno zadovoljna. Napisala je adresu na koverti, zalepila markicu pa ju je stavila u torbicu da je pošalje kad se bude našla u gradu.

Zatim je napunila kadu i kupala se dugo u opuštajućoj, vrućoj vodi pa je konačno obukla par čistih farmerka, debeo džemper s rolkragom i čizme u nadi da će izgledati kao da je upravo prestala s poslom. Obrazi su joj bili zajapureni. Krajevi kose vlažni od pare. Oko očiju je nanela tek mrvicu šminke. Osvrnuvši se ka ogledalu poslednji put, zaputila se u prizemlje i ispravljala tekst koji je napisala tog dana sve dok Dag nije stigao.

Večerali su u *Oak Blafsu*, malom ribljem restoranu s pogledom na luku. Iako je hrana bila sveža i ukusna, užitak se nije mogao porediti sa onim koji joj je pričinjavalo društvo za stolom. Na Sašin podstrek, Dag je pričao o svom poslu, o planovima za predstojeće revije, o proširenju u inostranstvu. Na Dagov podstrek, Saša je pričala o svom poslu, o svojim likovima, o prijateljima koje je stekla u tom poslu čak i o uzbudljivim vestima koje joj je Dajana prenela prethodnog dana.

– Film?! Saša, pa to je sjajno! – Iskrenost njegovog oduševljenja je Saši donela olakšanje, jer se napola pribojavala da će prezreti njen uspeh. Brojni su muškarci koji bi tako učinili, znala je, imala je uspomene kao dokaz. U Njujorku je više nego jednom bila predmet podrugljivih komentara, i mada nije nimalo marila za mišljenje tih muškaraca, osetila je žaoke bola.

– Ma nije to ništa – brzo je rekla, pa pogledala naniže videla svoju ruku u Dagovoj ruci, toploj kao što je to bila i boja njegovog glasa. – Mislim, možda ne ispadne ništa od toga.

– Ali činjenica da su te uzeli u razmatranje...!

Stidljivo se nasmejala. – To sam ja rekla Dajani. Toliko sam bila uzbuđena.

– Verujem! – Kad mu je kroz glavu sinula nova misao, izraz lica mu je postao sumorniji. – Ako se dogovor ostvari, da li ćeš morati da nadzireš dešavanja? Da li ćeš morati da odeš sa ostrva?

– Ne, ako ne budem morala – zaklela se. – Možda umem da pišem knjige, ali nemam nikakvu predstavu o tome kako se pišu scenariji. To bih prepustila stručnjacima, iako pretpostavljam da bih morala da donesem sud o konačnoj verziji. Ali to se sve može obaviti poštom. Ne moram da budem tamo sa njima. Kad smo već kod toga, Dajana mi je rekla da *M.P.I.* želi da održim niz promocija kada budu objavili novo izdanje *Opasnih snova* i *Jesenje zamke*. – Mrko je sevala pogledom. – Mrzim promocije.

– Nisu tako loše – blago je prekorevao Dag.

– Idi ti. – Čak i dok je izgovarala te reči, shvatila je da on to i jeste radio. – Zar ti ne moraš da putuješ takođe, budući da si zvezda i tako to? – Bio je zgodan modni kreator. Iako ne gleda mnogo televiziju, sigurna je da je i sam morao da daje intervju za medije.

– Radio sam i to.

– I dopalo ti se? – Ako je nesvesno tragala za nekom neusklađenošću među njima, njegov odgovor je dokazao suprotno.

– Ne. Nikada mi se nije dopadalo. Ali – prstima je polako počeo da miluje njene – da je uz mene bio neko poseban, sve to bi moglo izgledati sasvim drugačije. Kao drugi medeni mesec, ili treći ili četvrti. – Oči su mu svetlucale, njihov blistav sjaj se zarivao u Sašu. – Moraš priznati da za ljude kao što smo ti i ja, koji smo odrastali uskraćeni za mnogo toga, putovanja imaju svoju draž.

Saša se zamislila, uljuljkana blagim trljanjem njegovog palca o njen. – Mislila sam da hoće. Prepostavljam da u početku jesu. A onda... onda su izgubila svoj sjaj.

– Ali *sa* nekim...?

Delić sekunde su njene oči bile zarobljene tihom vatrom koja je gorela u njegovim i dopustila je sebi da zamišlja kako bi izgledalo ići na turneju po zemlji, čak i putovati u inostranstvo, sa Dagom kraj sebe. Drugi medeni mesec, treći ili četvrti? I zvučalo je... lepo. Nesvesno je pomerila prste i čvršće stegla njegove. Bili su čvrsti, snažni i topli, baš kako treba da joj pruže podršku kad je umorna ili usamljena. Potpuno mimo njene volje, na licu joj se pojavio mali osmeh u skladu s mekoćom njegovog glasa. – Da. Bilo bi drugačije.

Ne prekidajući kontakt očima, Dag je prineo njenu ruku usnama i spustio lepršav i lagan poljubac na njene prste. – Mislim da bismo oboje preživeli – mrmljao je muklim glasom. – Večere u kasne sate, doručak u krevet. – Ispravio joj je savijene prste i usisao u usta njen mali prst a nagrada mu je bila plamen što je sinuo u njenom pogledu.

Saša je prestala da diše. Doručak u krevetu... doručak u krevetu posle noći... Želela je to, nije želela, iako su joj se čula neobuzdano raspalila od vrlo prostog gesta koji je potom učinio. Bio je izuzetno erotičan taj mačkasti pokret gore-dole jezikom po njenom malom prstu. Osećala je privlačnost, bila je spremna da uroni i to vrlo srećno, ali...

– Nemoj, molim te – šapnula je, nemoćna da dokuči silinu svojih osećanja.

Shvativši njenu iznenadnu začuđenost, Dag je sklonio njene prste iz usta i obavio joj šaku u svoju pesnicu.

– Zašto da ne? – promrmljao je malčice napeto.

- To je... previše.
- Prebrzo?

Klimnula je glavom.

Stisnuo je njenu šaku u svoju i, zatvorenih očiju, spustio glavu na nju. Nekoliko minuta je ostao u tom položaju a za to vreme Saša se mučila kako da reaguje na to. Želela da ga zadovolji, više nego što je to želela da učini za bilo kog muškarca. Želela je da mu se prepusti, i pokušavala je. Ali on ju je odbio i bio je pravu. S obzirom na ono što joj je rekao, Dag zasluži samo najbolje. Najbolje moguće. A ipak, u ovakvim trenucima, na mestu gde ju je sve podsećalo na to šta je postigla i koliko daleko je dogurala, još uvek je bila... preplašena. Previše toga, prebrzo.

Očima koje su ga preklinjale za razumevanje, čekala je da podigne pogled. Nije odmah, samo je govorio zatvorenih očiju, nabranih obrva kao da trpi bolove. – Znam, znam – mrm-ljao je, upinjući se da ubedi sebe još dok je govorio. – Zastrašujuće je, nakon svih ovih godina, naći nekoga... osećati toliko... tako brzo. – I tada je otvorio oči sa izrazom apsolutne odlučnosti, pa progovorio kroz stisnute zube. – Ali tako je jedino ispravno, Saša. Znam da jeste. Biće nam sjajno zajedno, u svakom mogućem smislu. Jednog dana i sama ćeš se uveriti u to. Ja neću odustati. Mogu da čekam.

Preneražena njegovom žestinom, Saša je nekoliko časaka zastala da se oporavi. Govorio je o zajedničkoj budućnosti. O *stvarnoj* zajedničkoj budućnosti, a ne tek o nekoj zamišljenoj, hirovitoj budućnosti. Ali već je jednom potpisala pristanak na budućnost sa muškarcem, i doživela katastrofu.

– Biće nam sjajno zajedno? – začuo se njen drhtav eho. – Izgledaš kao da hoćeš da me udaviš.

Njena optužba je učinila da mu se crte lica polako opuste. Spustio je njenu ruku na sto, mada je nije pustio a ugao usana mu je poigravao. – Dođe mi da te udavim zato što sediš tu i pališ me, zato što si tako osetljiva i odvratno plemenita, zar mi preostaje išta drugo? – Glas mu se pretvorio u senzualno otezanje i on se nagnuo ka njoj u intimnom pokretu. – Da te udavim? O, ne, moja gospo. Ono što bih ja *voleo* da učinim...

– Dag! – molila ga je, savršeno ozbiljna.

I on je bio ozbiljan. U stvari, već mu je dozlogrdilo da bude plemenit. Želeo da je da provede noć sa Sašom, da vodi ljubav s njom dok zamalo ne umre od zadovoljstva a onda da ga nazove svojim istinskim spasiocem. A taj dan će doći. On će učiniti da dođe, ovako ili onako.

– Ono što bih ja voleo da učinim – nastavio je, ali je namestio još opušteniji osmeh – jeste da budem kao Šon.

– Šon?

– Znaš. Šon – iz *Demonskih Šuma*?

Lice joj je buknuo. Naravno da zna Šona. Ona ga je stvorila. A ipak, poslednji muškarac koji bi joj u tom času pao na um. – Otkud ti znaš za Šona? – oprezno je pitala.

– Pročitao sam više od pola knjige.

– Da-ag – rekla je otegnuto – zar jedna nije bila dovoljna?

– Postiđena si. Zašto, Saša?

– Zato što... ne znam, zato što...

– Zato što si toliko prisutna u tim knjigama? Znam daje tako, mala. Otkrio sam to čim sam počeo da čitam *Osvetu gavrana*. *Demonske šume* je vrlo drugačiji roman, ali s istom dubinom osećanja. Šon je svetac. I čini mi se da je na dobrom putu da zadovolji potrebe Nikol.

– Pročitao si ljubavne scene – strogo je izustila. – Daglase Donohju, nemoj mi reći da si jedan od onih koji samo listaju tražeći opise seksa?

Ozareno se smešio. – Listaju tražeći opise seksa? Teško da bi se tako izrazio, i nije prikladno s obzirom na moje nedavno obuzdavanje...

– U *knjigama* – grdila ga je. – U *knjigama*.

Bilo mu je krivo što se osećala nelagodno. – Ne, nisam prelistao knjigu tražeći vrole scene, ali sam stigao do prve velike ljubavne scene u *Demonskim šumama*. Vrlo je posebna. Jaka. Izuzetno strastvena. Ali nežna. I jako emotivna...

Saša ga je ošinula izazivačkim pogledom, a na njegovim licu zatekla je samo vrlo nežan izraz. I u tom času mu je poverovala: zavideo je Šonu. I očito je da je priželjkivao da Saša bude njegova Nikol.

Najednom su se vratili tamo gde su bili pre samo nekoliko trenutaka, prikovanih pogleda, dok je vazduh bio pun elektriciteta. Saša je osećala da je Dag ne privlači samo fizički. Njegove oči su odavale još dublja osećanja, za koja je ona bila nepripremljena kao i za sve ostalo. Ali još nije otvorila usta da se pobuni kad je Dag rezignirano uzdahnuo i progovorio.

– U svakom slučaju, mislim da je knjiga moćna baš kao i *Gavranova osveta*. Kad je Nikol našla zmiju obavijenu oko vešalice u svom ormaru... – Naglašeno je pogledao Sašu i pitao: – Odakle dobijaš ideje?

Osmehnula se i slegnula ramenima. – Ponekad iz novina. Često izveštavaju o sličnim događajima. Ponekad iz drugih knjiga ili sa televizije. Pretpostavljam da ipak najviše potiču od mašte. – Nakašljala se. – A moja je bujna.

– Zašto ta grimasa? Svakako si uspeła da je usmeriš na najbolji način.

– Valjda – zaustila je zamišljeno. – Nažalost, ponekad me ponese. Počnem da umišljam da se to stvarno događa.

– Da se stvarno događa *tebi*? – Nabrao je obrve. – Kako to misliš?

Kad je shvatila šta se spremala da ispriča, brzo se nasmejela i izbegla da dá odgovor. Dag će pomisliti da je paranoična. S druge strane, napola je priželjkivala da svoj strah izbaci iz sebe, da ga podeli s nekim, da joj neko kaže da nije šašava.

– Hoću da kažem – progovorila je oklevajući, nižim tonom, dižući pogled da proveriti da konobar nije u blizini – ponekad mi se dese neke stvari i počnem da umišljam da sve to nije slučajno. – Porumenela je. – Stvarno je grozno. – Nabrala je nos. – I šašavo. Pretpostavljam da sam toliko navikla da u svojim knjigama pišem o zastrašujućim stvarima da sam podozriva i prema najbezazlenijim dešavanjima.

– Šta na primer? – tiho je pitao Dag.

Saša je oborila pogled na svoj tanjir pa viljuškom prevrtala mrvice po njemu. – Recimo, pomerene stvari u svojoj kući. Recimo, burad koja se otkotrljala s krova. Kao nesreća sa „suzukijem“. – Prislila je sebe da se nasmeje i sramežljivo srela Dagov pogled. – Čak sam se i zaglavila u baštenskoj šupi pre nekih mesec dana. Zaglavila se šarka na vratima. Nekoliko minuta nisam mogla da izađem.

– Šta se dogodilo? – pitao je Dag, razrogačenih očiju.

– Uspaničila sam se pa sam udarila vrata silinom koja je bila ili nadljudske prirode ili čista sreća. Otvorila su se.

Ispustio je uzdah. – Ali si se u tom trenutku pitala da li neko pokušava da ti postavi zamku?

Klimnula je glavom i nasmejela se. – Šašavo od mene, zar ne? To je ono što mislim kad kažem bujna mašta. Može da radi za mene... ili protiv mene.

Dag se nije smejao. – Da, a kad radi protiv tebe, sigurno se osećaš bedno. Nadam se da sada nisi zabrinuta.

– Ovog trenutka? Naravno da nisam. S tobom sam.

– Ono što je rekla iz čistog impulsa, ispostavilo se kao nešto vrlo posebno i Dag se toplo osmehnuo.

– Možda konačno počinješ da shvataš – tiho je izustio pa zabacio glavu u pravcu izlaza. – Hajde. Idemo odavde.

– Na stolu je ostavio dovoljno novca za hranu i napojnicu pa poveo Sašu prema vratima i prebacio ruku preko njenog ramena kad ih je progutala noćna tama. – Nadam se da znaš da treba da me pozoveš ako se ikada uplašiš.

– Ma to je samo moja mašta. Živahna i neprijatna.

– Ipak, zovi. Da li si me čula, Aleksandra Blejk?

Uzvratila mu je oponašajući ga. – Čula sam te, Daglase Donohju.

Rukom je posegnuo u unutrašnji džep jakne i izvadio Sašino pismo. – Hajmo sad do pošte da pošaljemo ovo, a onda te vodim kući. Važi?

– Važi. – Iako je Saša bila sigurna da je video adresu primaoca, Dag je bio dovoljno taktičan da ne postavlja nikakva pitanja u vezi s pismom koje je napisala majci; i bila mu je zahvalna na tome. Sve to ju je veoma tištalo. Iako se osećala bolje sad kad ga je napisala, pismo nije moglo da resi problem. Ipak, trenutno nije bila kadra za više.

Verovatno zbog njihovog razgovora o njenim živopisnim umišljanjima, Dag je uveo Sašu u kuću, uključio svetla i uverio se da je sve u redu pre nego što se okrenuo da pođe. Njegova uviđavnost je na Sašu delovala umirujuće.

– Dobro sam – nasmejala se kad je pitao po treći put.

– I čim izađeš, zaključaću obe brave. Jesam li podstakla i tvoju maštu?

– O, da – otezao je, hvatajući je u zagrljaj. – Mašta mi radi prekovremeno otkad si naletala na mene po onoj kiši. – Namrštio se, proučavajući svaku crtu njenog lica kao da pokušava i sam da razume ono što se događa. – Teško mi je da poverujem da se sve dogodilo pre samo dve nedelje. Imam osećaj da te poznajem mnogo duže.

Kao i ona. Njegovo visoko, zgodno telo joj je sada bilo blisko. Međutim, prekorevala se u sebi, to nije nebitno. – Kradeš rečenice iz mojih knjiga, Daglase Donohju!

– Zar? No, nikad to nisam pročitao u tvojoj knjizi.

Zamislila se za trenutak pa nagnula glavu na stranu.

– Kad malo bolje razmislim, u pravu si. Ta rečenica je iz *Opasnih snova*. Hm! Možda sam te zarazila.

– Čime?

– Romantičnošću – objavila je uz lukav poluosmeh. Dag je obavio ruke oko njenog struka. Ruke su joj bile na njegovim ramenima. Osećala se prijatno i bezbedno u prisustvu snage koja ju je nadvisivala, njegovog sjajnog preplanulog tena i sjajnih sivih očiju.

– Je li to ozbiljna bolest? – pitao je, potiskujući osmeh.

– Ponekad.

– Praćena bolovima?

– Povremeno.

– Neizlečiva?

– Samo jednom u milion godina, kao kod Romea i Julije.

– Shvatam – rekao je, revnosno klimajući glavom. – Znači, ima nade za mene?

Prestalo je svako poigravanje rečima i ona mu je uzvraćala značajan pogled. Sve vreme je bila svesna da je to razgovor o njima dvoma i bolji koja ih je zahvatila poput oluje pre nego o nekoj umišljenoj bolesti. Dagovo poslednje pitanje učinilo je to jasnim kó dan.

– Mislim da ima – prošaputala je.

– Znam da ima – rekao je tren pre nego što ju je poljubio. Počelo je kao nežan dodir usana a brzo se razvilo u nešto mnogo strastvenije. Dag nije to imao na umu, kao ni Saša, ali želja je rasla u njima tokom večere i više joj se nisu mogli opirati. Poljubac je bio dubok, potresao im je duše i ostavio ih bez daha, kad se Dag konačno odvojio od nje.

Muklo je zaječao a duge noge su mu podrhtavale. – O, bože, bolje bi bilo da pođem inače neću odgovarati za svoje postupke. Čujemo se sutra?

Zanemela, samo je klimnula glavom i posmatrala ga kako odlazi do automobila, a onda je prinela ruku usnama kao da nastoji da zadrži vrelinu koja je ostala od njega. Ali kad je *mase-*

rati nestao s vidika, osetila je hladne žmarce. Zatvorila je vrata, zaključala obe brave kao što je obećala pa se vratila u radnu sobu da završi ispravke za taj dan.

Uspela je da izdrži još deset minuta. Naprasno ju je obuzela želja da bude u krevetu, da uroni ispod teških prekrivača i sanja. Bio je to dug dan u svakom smislu. Bila je iscrpljena. Što pre dođe sutra...

Saša je još uvek razmišljala o Dagu kad se probudila sledećeg jutra u pet. Oprala je zube, umila se hladnom vodom pa spremila svežu kafu i smestila se u radnoj sobi da radi. Ljubavna scena koju je nastavila da piše bila je vatrenija od svih koje je napisala. Iščekivala je će se i sam računar šokirati, ali je on to stoički podneo, a da nije eksplodirao. Ona je, naprotiv, drhtala od glave do pete kad se zavalila u stolicu i pročitala ono što je napisala.

Njen junak, arhitekta koji projektuje jedrilice, i njena junakinja, umetnica, bili su i te kako zaljubljeni. Desilo se toliko brzo da ih je oboje ošamutilo, kao i Sašu. Obično je ljubavnu priču izgrađivala mnogo duže, oko likova plela mrežu ljubavi i spletki, polako i pažljivo, i doradivala sporedne likove i sporedni tok radnje. Ova knjiga je bila drugačija, na neki način jednostavnija, ali neverovatno vatrenija. Junak i junakinja su od samog početka osećali međusobnu privlačnost. Razvoj njihovog odnosa, od poznanstva preko prijateljstva do ljubavi, dominirao je na prvih osamdeset strana, ne ostavljajući prostora ni energije za svest o drugim ljudima i dešavanjima. Među njima je neprestano bujala sveprožimajuća i sveobuhvatna strast sve dok jedini odgovarajući ventil nije postalo vođenje ljubavi.

Zavaljena u svojoj stolici u levom uglu stola, Saša je razmišljala o kataklizmičnoj sceni koju je napisala. Bila je neminovna još od prve strane. Junak i junakinja su opčinjavali jedno drugo, izazivali interesovanje i uzbuđenje. Nijedno od njih dvoje nikada nije iskusilo tako trenutnu i neodoljivu privlačnost i jedino što ih je dosad sputavalo bila je žestina te strasti. Ali, bilo je neizbežno. Fizička žudnja koju su osećala njihova tela bila je jednaka žudnji njihovih duša i obe su vapile za ispunjenjem – a njihovo spajanje u jednom, kad se konačno desilo, bilo je neverovatno radosno i uzbuđljivo. Bilo je to istinsko stapanje tela i duša, iskustvo koje preobražava, spaja muškarca i ženu pretvarajući ih u savršeno jedno. Bilo je veličanstveno, ostavljalo je bez daha.

Saša je zatvorila oči i duboko udahnula. Osećala je žmarce u telu. Pred sobom je videla Dagovo lice. Njen junak? Pitala se. Kad bi mogla da se pretvori u mušicu i sa neke visine posmatra svoj život kao što sada prati glavne crte priče svoje knjige. Šta čeka nju i Daga? Hoće li proći vatreno iskušenje kao što predstoji njenim junacima?

Jer u njenoj knjizi nije sve ružičasto. Dok su njeni junaci bili zaokupljeni jedno drugim, zlokobna sila je pristigla na scenu, a da nisu ni primetili. Rival glavnog junaka, njegov nekadašnji mentor, sada čovek umno rastrojen neispunjenim snovima, stigao je u njegov dom, ubeđen, u svom izopačenom umu, da je junakov najnoviji projekat kopija njegovog, koju mu je ovaj ukrao pre mnogo godina i na osnovu koje glavni junak sada gradi i testira jedrilice. Kako da se osveti junaku zato što mu je ukrao jedinu pravu ljubav? Jednostavno: uzvratiti istom merom.

Saša se stresla dok je zamišljala zlikovca. Krupan muškarac guste brade, s jednim zrikavim okom i stalnim mrgodnim pogledom. Sašu je podsećao na mušarca koji ju je besno pogledao kad se sa Dagom prošle nedelje šetala Edgartaunom. Možda ga je osmislila po ugledu na tog čoveka. Delovao je ljutito, a gusta brada nije uspevala da prikrije ukočenu vilicu, nemilosrdne oči, i bradu nameštenu u položaj beskompromisnog prezira – savršen zlikovac, čovek čija je kivnost bezgranična, čovek koji je otelotvorenje poremećenog uma.

Još jednom se stresla i to ju je nateralo da ustane, priđe prozoru i otvori prozorske kapke. Potpuno zaneseno je radila bezmalo četiri sata. Bilo je skoro pola deset. Pošto je bacila prvi pogled na dan, videla je da pada kiša, teška i siva. Kako prelepo – i značajno – što je stvorila tako divnu, jaku ljubavnu scenu, potpuno zaokupljena sopstvenim svetom, po tako tmurnom

danu. Sad kad je otkrila kakav je dan, nije mu mogla umaći... ili, sasvim neobično, nije mogla pobeći ni sa sumorne putanje kojom su njene misli krenule pre nekoliko trenutaka.

Pre nego što se završi sledeće poglavlje, zlikovac će obeležiti junakinju kao svoj plen. O, neće se desiti ništa naprasno, niti trenutno zastrašujuće. To bi bilo suviše brzo za našeg zlikovca koji je, s obzirom na mnogo godina tokom kojih se osećao omalovaženim, a onda izdanim, želeo da je muči polako i da junacima što više produži agoniju.

Saša je zategla šal oko vrata. Zar bi se to stvarno moglo dogoditi? Može li jedna osoba polako i neprestano zastrašivati drugu osobu? *Može*, naravno. Ali, *da li bi to učinila?* Kakav bi to izopačeni um želeo da naudi Saši? *I zašto? Da li je ikada nekoga tako strašno povredila? Ako jeste, koga?*

Uprkos svojoj veštini, nije mogla da zamisli ko bi mogao da je progoni. Svakako nije niko povezan s Dagom. Čudne stvari su počele da joj se dešavaju dosta pre nego što je njega upoznala. Slučajnost? Nastojala je da ubedi sebe. Ali sa svakim sitnim događajem, sve više je sumnjala. Postojao je šablon. Ko god se nameračio na nju, pročitao je njene knjige. Ili to, ili je ona postala vidovita.

Pri pomisli na tu drugu zanimljivu mogućnost, odmakla se od prozora i otapkala do radnog stola. Ako ono što piše zaista može da se obistini, da li to znači da će se obistiniti i ono što želi da se obistini u budućnosti, ako to napiše? Toliko je njenih osećanja prema Dagu usađeno u srce njene junakinje. Za ovo kratko vreme što ga poznaje, Dag Donohju je u njoj probudio misli i žudnje od kojih je u stvarnom životu istinski digla ruke. I u tom času je spoznala svoju očajničku želju da Dag bude njen junak, da uvek bude uz nju. Ali se postavljalo pitanje da li će on to i biti. Bilo da je u pitanju fikcija ili stvarnost – da li previše očekuje?

Svetla zatreperiše. Pogledala je naviše i ukočila se u mestu. U *Opasnim snovima* telefonske linije bivaju odsečene, a struja nestaje na vrlo misteriozan način. Zaustavila je dah. Ali nakon prolaznog treperenja, svetla su nastavila normalno da gore. Da li su to samo vetar ili kiša koji snažno šibaju gole žice? Vrlo moguće. A opet...

Vrteći glavom, izašla je iz radne sobe, istuširala se i obukla pa spremila sebi doručak. Tumarajući dnevnom sobom, zagledala se kroz prozor prema kolskom prilazu. Bio je prazan, šljunak je blistao pod ujednačenim dobovanjem kiše. Vrlo tumuran dan, nema šta. Obgrlila se rukama oko struka pa se letimično osvrnula iza sebe. Vatra u kaminu. Neko vreme će raditi pored vatre. To će je ugrejati.

Pošto je nabacala drvca za potpalu na hladan pepeo na rešetki kamina, pružila je ruku da dohvati nekoliko cepanica, ali je shvatila da su joj zalihe u bakarnoj korpi pri kraju. Ustala je pa pošla ka podrumskim vratima, upalila svetlo i krenula naniže. Tek što je oslonila svoju težinu o treći stepenik kad je daska popustila. Da se nije držala za ogradu, sigurno bi pala. Umesto toga, posrnula je i iskrenula se, ali je sprečila pad kad su joj se prsti refleksno stegli oko drvene ograde.

Trebalo joj je nekoliko trenutaka da se oporavi. Srce joj je snažno tuklo, a prsti su popustili stisak na ogradi tek kad se uverila da ima čvrst oslonac pa je spustila ruke na kolena i udahнула duboko i isprekidano. S mesta na kome je stajala, na pola puta niz stubište, netremice se zagledala unazad ka dasci koja je popustila. Ležala je bezazleno iako iskrivljeno na vrhu stubišta, sasvim očitno bez eksera koji bi je držali na svom mestu. Drhtavom rukom je dotakla drvo, podigla dasku pa je prevrnula. Ispustila ju je iz ruku kao da je živa vatra i brzo ustala.

Nije nikakva nesreća u pitanju. Neko je bio u njenoj kući. Ali kada? Uznemireno je pogledom pretraživala vlažan i hladan podrum ali se činilo da je sve ostalo na svom mestu. Kartonske kutije su ležale na gomili u jednom uglu, peć i bojler u drugom, a veš-mašina i sušilica stajale su jedna uz drugu duž betonskog zida. Preko sušilice je ležala bela maramica koju je Dag iskoristio da joj uvijek ruku onog dana na kiši. Bila je oprana. Ustavši sa stepenica, dohvatila je maramicu pa istim putem krenula nazad, obazrivo, u slučaju da je još neka daska razlabljena, pa oprezno preskočila preko one koja je trebalo da je saplete.

Morala je da ode iz kuće. Više nikako nije mogla da podnese da umišlja kako je neko proganja. U sebi se ni časak nije premišljala kuda želi da ode. Nakratko je pozvala Megi i dobila potrebnu informaciju. Nekoliko minuta kasnije, bila je u svojim kolima i velikom brzinom vozila po putevima klizavim od kiše u pravcu Dagove kuće.

Neko je bio u njenoj kući. Više nego jedanput. Ali ona radi kod kuće. U njoj provodi najveći deo svog vremena. Međutim, u poslednje vreme je izlazila sa Dagom. Setila se kako je knjiga na kaminu bila pomerena sa svog meseta, setila se budilnika koji je zvonio u pogrešno doba, zaturene četke, kako je zatvarač s bočice parfema stajao pored bočice a ne na njoj – a sad je i stepenište u podrumu bilo još jedna sabotaza. Detaljnije je razmotrila znake i shvatila da je pre svakog od tih malih incidenata ona bila van kuće po nekoliko sati. Neko ju je posmatrao, pazio na njene dolaske i odlaske. Bila je to zastrašujuća misao i još je drhtala od nje kad je, prema Meginim upustvima, skrenula sa Nort rouda, našla privatni kolski prilaz obeležen svetlocrvenim poštanskim sandučetom i približila se Dagovoj kući.

Tek je krajičkom svesti registrovala ultramodernu građevinu, uglavnom od stakla, i impozantan pogled na okean. Samo je želela da vidi Daga. A onda će se opustiti.

On je u radnoj sobi vodio žustar telefonski razgovor sa distributerom za Zapadnu obalu kad se oglasilo zvono na ulaznim vratima. Prvo je pomislio da se oglušiti o zvonjavu. Šta god imao za njega, poštar će ostaviti ispred vrata. A onda je shvatio da će morati da potpiše makar jedan od tih paketa pa je popustio.

– K vragu, Frejziju, sačekaj. Neko mi zvoni na vratima. – Frustriran, tresnuo je slušalicu o sto pa izivciran krenuo ka vratima. Lice mu je bilo ljutito kad je širom otvorio vrata a puls mu se luđački ubrzao kad je pred sobom ugledao zapanjenu Sašu Blejk.

– Saša! – Izgledala je skoro kao kad ju je prvi put ugledao, kad je po kiši udarila svojim motorciklom u njega. Iako su joj se pramenovi kose, sada tek blago poprskani kišom dok je pretrčavala od kola, slepili za obraze, lice joj je bilo bledo a u očima je imala isti preplašeni izraz. – Bože moj, Saša, ulazi. – Pružio je ruku ka njoj i uvukao je s kiše pa zatvorio vrata za njom, a zatim ju je trenutak netremice posmatrao, nemoćan da poveruje da je ona tu, na njegovom pragu. Bez razmišljanja joj je sklonio pramenove kose sa obraza i prstima prešao liniju vrata dok joj je očima gutao crte lica, jednu po jednu. A onda je, kako nije učinio onog prvog dana na kiši, spustio glavu i poljubio je. Nije ostao ravnodušan na drhtanje njenih usana niti na to što se iznenada privila uz njega. Kad je opet podigao glavu, klonula je uz njega i odahnula s olakšanjem.

– Hvala bogu da si kod kuće – mrmljala je, usana pribijenih uz njegovu košulju, skupljajući hrabrost iz snage njegovih ruku obavijenih oko njenih leđa. – Brinula sam da nećeš biti kod kuće a morala sam da te vidim.

– Glas joj je bio slab, kao što se ona osećala. Dag ju je odmakao od sebe.

– Šta nije u redu?

– O, Dag... – Srela je njegov pogled a glas joj se izgubio. Misliće da je luda. Potpuno luda. Ali... nije pomislio onaj put kad su razgovarali. Bio je zabrinut. Čak i sada je u njegovim očima videla tu istu brigu.

– Šta je bilo? – promuklo je šapnuo.

– Ja sam... ja sam... – Oborila je pogled, pa u trenutku kukavičluka, gurnula ruku u džep i izvadila belu maramicu. – Htela sam ovo da ti vratim – promrmljala je, nemoćna da ga pogleda u oči.

Dag je piljio u maramicu. – Ne drhtiš zbog glupave maramice, mala. Šta nije u redu?

I tada ga je pogledala, sa izrazom strepnje u očima. Njegova uteha joj je bila toliko potrebna da nije mogla a da mu ne kaže. – Ja... uplašila sam se, Dag.

– Od čega?

– Nešto se dogodilo jutros. I verovatno sve to umišljam, ali bojim se. – Zbrzala je reči kako su ruke i noge počele da joj se tresu. Dag ju je privio u naručje i čvrsto je stegao. A onda, s rukom čvrsto obavijenom oko njenog ramena, držeći je uz sebe, počeo da hoda.

– Hajde. – Vraćajući se u radnu sobu, slobodnom rukom je ščepao telefon. – Frezjijere? Moraću kasnije da ti se javim. Iskrslo mi je nešto hitno. Bićeš u kancelariji kasnije? Dobro. – Bez ijedne reči više, spustio je slušalicu.

– O, žao mi je, Dag. Nisam htela da te prekidam u poslu. Ovo je stvarno blesavo od mene...

Prekinuo je njeno brbljanje stavivši joj prst na usne, sprečavajući je da nastavi sa izvinjavanjem. – Ništa nije blesavo kad si ti u pitanju, Saša. Jesam li ti rekao da me zoveš?

– Nisi me baš očekivao na kućnom pragu, je li? – Njegovo prisustvo ublažilo je početnu oštrinu njenog straha, omogućavajući njenoj stidljivosti da izroni na površinu.

– Kako si me našla?

– Preko Megi.

Klimnuo je glavom pa se naslonio o sto i privukao ju je između svojih nogu i obavio ruke oko njenog struka. – Hoćeš li mi sad reći šta nije u redu? Još jedan... incident?

Progutala je knedlu pa jednom klimnula glavom. – Zamalo. Silazila sam u podrum po cepanice i zamalo nisam pala. Jedna drvena daska nije bila zakucana ekserima. Da se nisam držala za ogradu... – Glas joj se izgubio, a onda joj je iskrsla slika kako se strmoglavljuje celom dužinom tvrdog drvenog stepeništa.

Dag tiho opsova pa je privi uz sebe. Prislonio je obraz uz njenu kosu i pravio umirujuće kružne pokrete po njenim leđima. – Sve je u redu – mrmljao je – ovde si bezbedna. Sve je u redu. – Njeno telo je još nekoliko minuta nastavilo nekontrolisano da se trese dok je on ponavljao reči utehe. Tek kad je Saša počela da se opušta, primetila je istu tu napetost kod Daga. U tom času se odvojio od nje i nepopustljivo se zagledao u njene oči.

– Podrumske stepenice? Kao u *Osveti gavrana*?

Slegnula je ramenima, momentalno postidjena. – To se zaista često dešava...

– Ali ovo je previše. A sad hoću da mi ispričaš sve što se dogodilo. Sve. Čuješ li me, Saša?

7.

Nije se mogla prepirati s njim. Dagov strog izraz lica joj je to jasno stavljao do znanja. Niti je Saša priželjkivala, jer joj je očajnički bilo potrebno da naglas kaže svoje strahove. Kad ih je prvi put pomenula prethodne noći za večerom, prosto ih je odbacila kao primere previše bujne mašte. Sada su joj se činili savršeno opravdani.

– Nisam sigurna odakle treba da počnem – promrsila je.

Dag ju je podsticao, blago i strpljivo. – Šta kažeš od početka? Reci šta se prvo dogodilo i kada.

Namršila se, upinjući se da misli vrati u prošlost. Nije išlo lako, jer tada nije mislila da se radi o nečem ozbiljnom. – Pretpostavljam da je počelo pre nekih pet ili šest nedelja. Tada sam se zaglavila u baštenskoj šupi. Mislim, brzo sam se oslobodila i ništa nisam posumnjala. Šupa je stara skoro koliko i kuća i ne održava se. Drvo bubri. Šarke rđaju.

– Šta je bilo sledeće?

– Nestajala je struja jednom ili dvaput. – I to je pokušala da objasni. – To se često dešava na Vinjardu. Vetar duva i zamrsi vodove, prodrma transformatore.

– Još nekome je nestajala struja u isto vreme?

– Nisam sigurna. Nisam proveravala. Došla je posle pet minuta ili tako nešto.

– Dešavalo se preko dana?

Odmahnula je glavom i zadrhtala. – Noću. Uvek noću.

– Tako da ostaneš u mraku i uplašena.
– Ne bude tako strašno – rastezala je u govoru. – Imam puno sveća i baterijskih lampi. I rekoh, nije trajalo dugo.
– Nijednom nisi pozvala elektrodistribuciju?
– Ne. Da je nestanak struje potrajao duže, sigurno bih, valjda. S obzirom na to da je struja dolazila brzo, činilo mi se izlišnim zvati ih. Prepostavljala sam da ih zasipaju pozivima i da im ne treba još jedan preko toga.
Dag ju je ošinio prekornim pogledom. – Previše si uviđavna za sopstveno dobro. – Uzdahnuo je. – Dobro. Dalje?
– Valjda je sledeća bila nesreća s motociklom.
– Ali padala je kiša. Proklizala si – prigovorio je, izigravajući đavoljeg advokata.
– To sam govorila samoj sebi. Ali nikad neću pouzdano znati.
– Motor je popravljen, pretpostavljam. – Klimnula je glavom. – Da li ti je majstor nešto prokomentarisao?
– Ništa nisam pitala. Možda sam prosto proklizala, koliko ja znam. Ali opet možda je bio...
– ... Majušni metak koji je probušio gumu.
Saša ga je uplašeno pogledala. – Izgleda da sam stvarno uticala na tvoju maštu.
– Ne – otvoreno je izjavio. – Samo nagađam ono što ću tek pročitati u nekoj tvojoj knjizi. – Kad je bez reči nastavila da pilji u njega, on je pojasnio. – Već sam pročitao *Osvetu gavrana* i *Demonske šume*, i tri četvrtine *Ponoćnog zavodnika*.
– Jesi?
– Aha. – Konačno se osmehnuo. – Nisam mogao ni na šta da se usredsredim sinoć. Nisam mogao ni da zaspim. Gotovo celu noć sam čitao. – Osmeh, onaj tanani, izbledeo je. – U *Osveti gavrana* imamo podrumske stepenice, u *Ponoćnom zavodniku* burad koja se sruvava s krova u Edgartaunu i ako zamenimo vinski podrum za baštensku šumu, sve je tu. Zasada samo nema ničeg iz *Demonskih šuma*.
– Nadam se da nema! U njoj je najpodlija spletko, sa zmijama, blatnjavim jamama i divljim vukovima! – Na licu je imala izraz gađenja. Opet se tresla.
Kad se nasmešio, bio je to osmeh pun ljubavi. – Kako si uopšte smislila takvu spletko kad imaš takvu averziju prema jezivim, groznim stvarima? – Prelazio je prstima duž njene kičme, mada, ako je pokušavao da je uplaši, nikad mu ne bi pošlo za rukom. Njegov dodir ju je neminovno potresao, ali ne na jeziv i grozan način.
Uzvratila mu je migoljenjem i blagim osmehom. – Imala sam silne košmare dok sam nju radila. Mislim da sam je stvorila iz sopstvenog straha.
– Sumnjam – progundao je, zamišljajući obilje ljubavi u toj knjizi. Odgurnuvši se od stola, poveo ju je do stolice i smestio je u nju, istu takvu primakao bliže njoj pa se skljojao, nagnuo napred i sklopio dlanove između ispruženih nogu. – Definitivno postoji šablon. Ima još nešto? Šta je sa stvarima koje su ti ispremeštane u samoj kući? Sinoć si to pomenula.
Saša je ukočeno sedela. – Sećаш se onog budilnika što je zvonio u dva izjutra? Možda sam ga pogrešno navila, a možda ipak nisam. Te iste noći, na ploči kamina ležala je otvorena knjiga a ne sećam se da sam je izvadila. Kad si otišao, popela sam se na sprat i našla četku za kosu nasred kreveta a zatvarač parfema je bio skinut s bočice. – Uzdahnula je pa slegnula ramenima. – Da budem iskrena, možda sam samo bila nemarna. Ali obično nisam.
– Koja knjiga? – značajno je upitao.
– *Jesenja zamka*.
– A ono s motorom?
Skrenula je pogled u stranu. – Ista.
Dag dugo ništa nije rekao. Kad je konačno prekinuo tišinu, glas mu je bio napet i ozbiljan.
– Jesi li zvala policiju?
Saša ga je prostrelila pogledom. – Ne.

– Zašto ne?
– Zato što je apsurdno.
– Zato si došla kod mene – jer je apsurdno?
– Bilo mi je potrebno da me neko razuveri.
– Zato što *ti* veruješ u to.
– Počinjem da verujem – krotko je priznala.
– Onda, zašto nisi pozvala policiju? Ako te neko progoni...
– Policija će smesta pomisliti da sam šašava! Ili će misliti da sam napravila odličan marketinški trik!

Sjaj sivih očiju je nije ispuštao iz vida. – Ali ispričala si meni. Nisam pomislio da si šašava. Niti mislim da ima ikakve veze s publicitetom, to najmanje od svega.

– Misliš tako jer me poznaješ.
– Hvala ti – kruto je uzvratio uhvativši je nežno za ruku kako bi ublažio svoj ton. – Ali mislim da bi trebalo da pozovemo policiju.

– Ne – rekla je odlučno.

Dag još nije sasvim odustao, pa je probao na drugi način. – Dobro. Onda, ko bi to mogao biti? Ko bi želeo da te povredi?

– To je ono što je bizarno! – uzviknula je. – Nemam predstavu! Hoću da kažem, nisam neka okrutna osoba. Nisam protrčala kroz život ostavljajući povređene ljude za sobom.

– Ljudi su ponekad bolesni.

– Pričaj mi o tome – kruto je ubacila. – Moj trenutni zlikovac je ljubomorni manijak koji bezglavo srlja da se osveti za nešto što je umislio da se dogodilo.

Dag je mrko pogleda. – Tvoj sadašnji zlikovac?

– Iz knjige koju pišem. – Odmahnula je rukom na odvlačenje priče s prave teme. – Ali nemam neprijatelje. I ne mogu da zamislim ko bi me mogao toliko mrzeti.

– Razmisli.

I razmišljala je, zagledajući svoju šaku u mnogo krupnijoj, snažnijoj njegovoj, nastojeći da se usredsredi na osobu s kojom se možda sukobila na Vinjardu. Konačno je uzdahnula, začuđena. – Pa, valjda se tu mogu ubrojati osobe koje možda nerviram.

– Na primer?

– Rut Berk, bibliotekarka koja misli da pišem smeće, Henk Rosi, automehaničar koga odbijem svaki put kad me pozove da izađemo, Džozef Marovič, službenik u pošti koga gnjavim – mislim, mogu još da nastavim. Tu je stari Vili Denton koji mrzi svakoga. Ali ovo je stvarno blesavo. Nikada se nisam svađala ni sa kim od ovih ljudi. Nikada nisam bila drska...

– Znam, mala. Znam – govorio je saosećajno, stežući joj ruku da joj ulije sigurnost. – Ali ako imamo posla sa poremećenim umom, nikad se ne zna. Ko još?

– Pretpostavljam da bi na tu listu morao dodati i Džefa Brigsu. Čuo si na *šta* se on žalio.

– Da, čuo sam.

– Ali ne mogu ići u policiju, Dag. To su sve pristojni ljudi, uprkos beznačajnim nesuglasicama.

Pustio joj je ruku pa se zamišljeno zavalio nazad u stolicu i prislonio pesnicu uz bradu. – A šta je s tvojim bivšim mužem?

– Sem? O, ne! Sem nikada ne bi učinio tako nešto!

– Razvedena si. To je sigurno ostavilo gorak trag. Možda je tip ljubomoran na tvoj uspeh.

– Sem ljubomoran? Ha! Suviše je zaokupljen svojim krompirima da bi čak i primetio – podrugljivo je govorila. – Uostalom, nikada ne bi mogao da odvoji toliko vremena od svog posla da dođe ovamo da me proganja. I ko god to čini, sigurno živi blizu. Događaji su prilično vremenski raštrkani.

– Ali su sve zbijeniji – podsetio ju je Dag. – Većina se dogodila u poslednjih desetak dana.

Bio je u pravu, ali Saša je bila već svesna toga. – Znam – prošaputala je izbezumljeno. – Znam.

– Onda ćemo ipak u policiju.

– Ne! – opet je uzviknula a onda spustila glas na molećivo mrmljanje. – Barem, ne još.

– Imaš neki bolji predlog?

Kad bi samo imala. Zavrtela je glavom u očajanju. Onda je poskočila sa stolice i vrtoglavo se okrenula ka vratima. – Nije trebalo da dolazim. Izvini.

Dag je istog časa bio iza nje, uhvatio ju je pa privukao uz sebe. Obavio je ruke oko nje i nagnuo glavu sve dok usnama nije okrznuo njen obraz. – Nikada mi više nemoj to reći, Saša. Učinila si pravu stvar. Želim te ovde. – Polako ju je okretao dok se nije našla licem naspram njega. – Ovde pripadaš. Sa mnom. Zar još nisi to shvatila?

I najednom, vazduh u prostoriji se promenio i sve misli o opasnosti su se povukle. Umesto toga, tu je bila iskra kao od samog početka. Iskra seksualnosti i emocija što je ih nepovratno vezivala sve više. Podigla je pogled ka Dagovim očima i u tom času joj je sve bilo jasno.

– Valjda počinjem da shvatam – prošaputala je, kolebljivo dižući ruke ka njegovim rame-nima. – Mora da postoji razlog zašto je jedino mesto na koje sam htela da pobegnem bilo ovo.

– Onda, znači, priznajesh da je maramica bila samo trik? – pitao je, a čvrste muške usne su se izvile u naheren osmeh.

Proučavala ih je pa prstom prešla preko njihovih jakih linija. Osećaj je bio pravi. Sve je u tom času delovalo kako treba – njegovo zategnuto, vitko telo uz njeno, žilava snaga njegovih butina, ruke kojima ju je obuhvatao. Osećala je bezbednost, sigurnost, toplinu i uzbuđenje. Osećala je kako se onaj neobičan čvor želje stvara negde u dubini njenog stomaka. O, da, sve je delovalo baš kako treba.

Stojeći na vrhovima prstiju, usnama je zamenila prste, isprva oklevajući, a onda, osetivši Dagovu dobrodošlicu, još ubedljivije. Ruke je stegao oko njenih leđa, praktično je dižući s poda i znala je da je na pravom mestu. To je ono što je želela; žudnju jednog za drugim, ljubav jednog prema drugom; sve je to osećala u njegovom poljupcu. Ona je žena i bio joj je potreban ovaj čovek, i samo on, da upotpuni njen život.

Na njegov podstrek još šire je otvorila usta, ali je glad bila zajednička, kao da se takmiče po dubini strasti i želji da poseduju jedno drugo. Drhtala je, tražeći više, izvijala leđa, zarivala prste u njegovu kosu da ga približi sebi. Nikada nije ni zamišljala takvu čežnju, takvu žudnju da se sjedini s drugom osobom. I Dag je to probudio u njoj, samo Dag.

Ruke koje su je držale sada su se lagano spuštale, pa skliznule oko njenog struka i naviše do grudi. Jekнула je u njegova usta i osetila kako počinje da buja, uživala u trenutku kad je kroz slojeve odeće napipao njene tvrde bradavice i probudio još veću žudnju.

Niotkuda je jedna misao nasrnula na njen raj i sa snagom proisteklom iz ponosa, odgurnula ga je od sebe. – Oh, ne, Dag Donohju! – uzviknula je, netremice gledajući njegov zaprepašćen izraz lica. – Ako misliš da ćeš mi opet to uraditi, varaš se! Dosad si me već dva puta odveo do same ivice i onda me ostavljao bez ispunjenja. – Grudi su joj se brzo dizale i spuštale u ritmu njenog iskidanog disanja. – Ali neću ti to dozvoliti ovaj put! Čuješ li me? Ne znam šta se dogodilo s mojim životom u protekle dve nedelje, ali ti si ga preturio naopačke! Mislila sam da sam zadovoljna! Ha! Nisam znala ni značenje te reči! – Glas joj se pretvorio u tiho zakli-njanje. – Ali, bože, želim te! Tebe, prokletstvo, *tebe!* I ako me vodiš putem naslade samo da bi me na kraju ostavio, možeš da zaboraviš! – Ruka joj je drhtala kad ju je prinela ustima i zacvilela. – Mislim da to neću podneti, Dag. Neću podneti.

Čitavu večnost, kako joj se činilo, Dag je nepomično stajao tek nadohvat ruku, netremice je gledajući. A onda, dok ga je ona oprezno posmatrala, njegov izraz zaprepašćenja je buknuo kao plamen. Oči su mu gorele, njihov iskričav sjaj širio se na njegovu preplanulu kožu. Bez reči i ne ispuštajući njen pogled iz vida, izuo je papuče. Izvukao je košulju iz pantalona pa, ne obazirući se na dugmad, prebacio meku tkaninu preko glave. Zadenuo je prste ispod elastič-

nog pojasa moderne pamučne trenerke pa ih zajedno sa boksericama smakao niz kukove i iskoračio iz njih, sve u jednom glatkom pokretu.

Još uvek drteći od vatrenog monologa, sad je bio red na Sašu da bude zaprepašćena. Pred njom je stajao Dag, nag, veličanstveno muževan kao što ga je zamišljala, tako snažan, vitak i ponosan. Oči su joj se spustile na mišićava ramena a odatle na grudi, prekrivene tamnim maljama. Struk mu je bio vitak, gotovo nerazpoznatljiv od snažnih i uskih kukova. Butine i listovi bili su izvajani mišićima, stopala lepa i čvrsto postavljena na gustom smeđem tepihu.

Bio je kao božanstvo, koža mu je bila tamnoputo bogatstvo prekinuto jedino bledim prevojem u predelu prepona. I upravo je taj blede prevoj privlačio Sašin pogled, ta srž Dagove muževnosti, dugačak i snažan ud koji je neodoljivo odgovarao na milovanje njenog pogleda.

Nije se trudio da se sakrije od nje, već je stajao bez uzmicanja, shvatajući da je za Sašu ovo novina, ovo sporo divljenje obnaženom muškom telu. Video je zadovoljstvo u rumenilu njenih obraza, uzbuđenje u blistanju kestenjastih očiju, žudnju u njenom ubrzanom disanju, stiskanju pesnica i krutom držanju tela.

A on se predao potpuno. Jer koliko god bio svestan svog tela i činjenice da mu se Saša divi, i te kako je bio svestan šireg značenja onoga što se događa. Nudeći se tako otvoreno, tražio je od Saše da uzvрати jednakom privrženošću. Možda se ona malopre povukla i usudila se da mu ne da sebe, ali su ovi usporeni trenuci njenog proučavanja onoga što joj nudi upravo predstavljali priliku da ga ona odbije. Bio je red na nju. Stojeći pred njim, a ne u njegovom zagrljaju, neopijena njegovim poljupcem, dobila je šansu da bira. Iščekivanje njene odluke bila je možda najteža stvar koju je u životu učinio.

Kad su se Sašine oči ponovo vratile na njegove, na licu je imao izraz ranjivosti. Pred lepotom njegovog tela, ona je uživala i u izostanku njegove arogancije, pretvaranja. Kao da su zamenili uloge, kao da se sada on bojao da će ona otići. Nikako nije mogao znati da ju je upravo taj njegov strah, ta ranjivost više nego išta na svetu čvrsto vezivala za njega.

Odjednom sramežljiva, progovorila je nesigurnim šapatom. – Ne znam šta da radim, Dag. Mislim, nikad pre nisam mogla da biram.

Za delić sekunde lice mu se ukrutilo. – Želiš da odeš.

– Ne!

– Šta želiš? – oprezno je pitao.

Ugrizla se za usnu i dopustila da joj pogled klizne niz muževne konture njegovog tela. – Želim., da te dodirnem – šapnula je.

Izustio je jednu reč, ne glasnije od nje i ispružio ruke kao da je poziva. – Pa? – Nije se pomerio. Tih poslednjih nekoliko koraka moraće da pređe sama.

I u tom času, Saša je shvatila koliko je Dag istinski drugačiji od onoga što je upoznala u prošlosti. U njoj je video ženu koja ima pravo da bira. Želeo je ono što je rekao, ali je želeo da ona želi njega i samo njega. I shvatila je da je namerno tera da poslednju razdaljinu prevali sama jer mu je bilo neophodno da zna.

I s jednim korakom je tu razdaljinu prepolovila, a s drugim ju je potpuno izbrisala. Dodirnuo ju je tek kad je pružila ruke i spustila ih na njegove grudi i tada ju je tek vrlo lagano stegao za ramena. Ona će voditi igru, raditi ono što želi, pokazati mu šta je to što najviše želi.

Saša je progutala knedlu, boreći se protiv sve jačeg grozničavog uzbuđenja. Uplela je prste u njegove malje, a pod njenim dodirrom grudi ispod njih su bile snažne i tople. Spustila je ruke niže i prešla liniju njegovih kukova, prstima pratila putanju njegovih bedara do prepona pa smestila dlan na kao kamen tvrd uvučen stomak i lagano napravila pokret naniže.

Nikada pre nije tako dodirivala muškarca. Osetila je i divljenje i strah i nalet moći, vrtoglav i istrajan. Prsti su joj zalutali niže, zaplićući se u grublje, guste tamne dlačice, a ispod njih je napipala nešto meko, tvrdo i pulsirajuće.

Sada je Dag drhtao. Jedva se obuzdavao da je ne uzme, a silina tog ograničenja je još više zatezala njegove mišiće.

Ali, čekao je, borio se za dah dok su se njeni prsti sporo vukli sve niže da bi ga na kraju dodirnuli kolebljivo, kao da eksperimentišu, odmeravaju njegovu dužinu lepršavim milovanjem svile, pa se konačno obavili oko njegovog nabreklog uda i držali ga onako kako je žudeo da ga ona drži.

Dubok, životinjski zvuk oteo mu se iz grla i ona ga preplašeno ispusti iz ruku. Ali je on uhvatio njenu ruku i vratio je, čvrsto stežući njene prste svojim.

– O, ne, mala – hrapavao je govorio. – Ne puštaj. Toliko dugo sam čekao. Ne puštaj.

Njegova žudnja je bilo sve ohrabrenje koje joj je bilo potrebno. Položila je glavu na njegove grudi, zatvarajući oči, i prislonila usne na njih dok ga je milovala. Njena ruka se hranila njegovom nabreklošću, naslađivala se njegovom snagom. Palcem je našla svilenkast vršak i uživala u njegovoj glatkoći. Da li je ovo organ koji je nekada smatrala oruđem bola i poniženja? Činilo joj se nemoguće, jer u ponoći Dagove muškosti nije bilo ničeg drugog sem lepote.

Kao da je osećao njenu začuđenost, Dag ju je pozvao. Isprva se činilo da mu glas dopire iz daljine, iz dalekih predela uzbuđenja. Kad ju je drugi put pozvao, glas mu je bio jači.

– Saša?

Pogledala je naviše, pogleda zamagljenog od divljenja. – Da?

Tada je uzeo njenu ruku u svoju i smestio je preko druge njene ruke gde je mogla da oseti lupanje njegovog srca. Glas mu je bio promukao. – Potrebno mi je da znam, Saša. Moram da znam šta ti je on učinio.

– On? – tupo je ponovila. U tom času, u njenom svetu je postojao jedan „on“ i to je bio Dag.

Zadovoljan, Dag joj je uputio nežan osmeh i prineo njene ruke usnama, poljubio ih pa vratio na grudi, čvrsto ih privijajući uz sebe. – Sem. Moram da znam šta ti je on učinio da bi ti bilo lepo sa mnom. Bojim se, mala. Strašno se bojim da te ne povredim. Da ne učinim nešto što bi te podsetilo na...

– Psst – šapnula je, uživajući u osećaju koji je stvarao njegov tvrd ud čvrsto pribijen uz njeno telo. – Ne razmišljam o njemu, Dag. Samo o tebi.

– Ali, ispričaj mi, Saša. Moram da znam.

Na tren joj je zasmetalo to uplitanje. Sem je pripadao drugačijem svetu, bio je uljez u ovom novom raju. Ali videla je onaj isti pogled žudnje i ranjivosti na Dagovom licu i nije bilo ničeg što bi mu mogla odbiti, najmanje od svega mali uvid u njenu prošlost. Bilo mu je stalo. I ako će ga znanje o onome što se događalo umiriti, njoj je bilo stalo do toga.

Glava joj je klonula napred, ugnezdivši se povrh njihovih zapletenih ruku. Nežno mu je poljubila prste a onda udahnula duboko. – Bio je grub. To je sve.

– Tukao te je?

– Ne. Samo me je uzimao bezobzirno. – Preživljavajući ponovo to poniženje za trenutak nije mogla da podigne pogled. Reči su tekle same od sebe. – Ponašao se kao životinja prilikom parenja. Kad bi osetio potrebu, ja sam morala da budem spremna. Bila sam devica kad smo se venčali. Moja prva bračna noć je bila košmar; koji se ponavljao. Nije se obazirao na moj bol i krvarenje.

Dag joj je pustio ruke pa je čvrsto stegao u zagrljaj.

– Ni kasnije nije bilo bolje?

– Možda bi, da se potrudio da me uzbuđi. Ali nije. Moje zadovoljstvo nije bilo bitno što se njega tiče. Bilo mu je stalo samo da zadovolji sebe. – Tada je podigla pogled. – Zvuči prljavo, zar ne? – Kad je Dag klimnuo glavom, nastavila je, nepokolebljivo mu uzvrćajući pogled. – Pa, tako sam se i osećala. Kad sam bila postuđena ili ponižena, samo je navaljivao još jače. Kad sam bila nepripremljena – a uvek sam bila – činilo mi se da uživa u mom plaču. Tako je, valjda, ostvarivao svoju vlast nada mnom. Napola sam priželjkivala da me udari. Da sam bila u nesvesti, ne bih bila prinuđena da osećam ono što mi je radio. Nijednog trena se nisam osećala ponosnom što sam žena. Nijednog trena.

Ostala je bez daha pa začutala, čekajući Dagovu reakciju. Njegova preneraženost je bila očita. Ali je još nešto u njegovom izrazu učinilo da joj zastane srce. – O, bože – tiho je jeknula i pokrila lice rukama. – *Osećam se prljavo! I sad sam ti uništila želju!*

– Nikad nećeš moći da mi uništiš želju! – izjavio je Dag, pa rukama objumio njeno lice i nežno je naterao da ga pogleda. – Nikada, Saša! Samo što... osećam... krivicu.

– Krivicu? Ti?

– Da, ja. – Uzdahnuo je i molećivo pogledao iznad njene glave. Kad je konačno pogledao njene oči, u njegovim je bio izraz krotkosti. – Ja sam tako uzimao žene. Previše puta. I stidim se toga! Znaš, pre nego što sam tebe sreo, nije mi se dopadalo kakav sam čovek. Koristio sam ljude, muškarce u poslu, žene u krevetu. Osećam se drugačije otkad sam tebe upoznao. S tobom sam drugačiji. Mislim da prvi put u životu iskreno poštujem sebe kao čoveka. – Blagi drhtaj prostrujao je njegovim rukama i nogama. – Možda... možda je sve to zbog ljubavi.

Saši je dah zapeo u grlu. – Ljubav? – nežno je rekla.

– Da, ljubav. – I odjednom je bila tu, u njegovim očima, u prstima kojima je začuđeno milovao njene fino izvajane crte lica. – Volim te. Da li je toliko teško poverovati u to?

– Niko mi to nikada nije rekao – prošaputala je.

– Nikada to pre nisam rekao, pa nam je oboma prvi put.

Saši je srce nadimalo kao da će prsnuti. – I to zaista misliš?

Uputio joj je šeretski osmeh. – Da li bih stajao go kao na rođenju, izložen i nezaštićen, i pri tom lagao?

– Osmeh mu je izbledeo, dok su usne dobijale ozbiljan izraz. – Potrebna si mi, Saša, kao što mi nijedno ljudsko biće nije bilo potrebno. O, uzimao sam u prošlosti, uzimao ono što sam želeo i onda bez žaljenja okretao leđa. Ali nikada nisam ovoliko želeo da dam, da učinim da žena uživa, da je usrećim. I to želim da činim za tebe, Saša. Više nego što možeš da zamisliš. Želim to. Ali treba mi tvoja pomoć. Treba mi da i ti meni daješ. Odnos sa ženom više nije jednostran. Zato sam morao da znam da želiš *mene*. Zato što ja želim samo tebe, mala. Nikoga i ništa drugo.

– O, Dag – mrmljala je Saša, očiju punih suza. – Zbog tebe se osećam tako... posebnom.

– Ti to jesi! Dragi bože, ti to jesi! – Objumio ju je čelično snažnim rukama i čvrsto je zagradio. Napola se bojala da će joj rebra prsnuti, ali je radosno dočekala taj pritisak i uzvraćala je čvrsto ga stežući oko vrata. Držala je i držala, a držao je i on. Za trenutak su poljupci bili na drugom mestu – ali samo za trenutak.

Zabacio je glavu i nasmešio se naniže ka njoj, blistavih očiju što su je zaslepljivale svojim sjajem. A onda su njegova usta preklopila njena, jednako gladna kao i ranije, a ipak sa otvorenosću koja je u sebi obuhvatala ljubav, želju i žudnju. Činilo se da beskonačno traje, taj dijalog usana, jezika i zuba. Tek su se nerado razdvojili i to samo da bi umirili požudu.

– Zar ti nije toplo? – pitao je Dag, ljubeći majušne kapi znoja s njenog nosa. Kad je klimnula glavom, pružio je ruku ka ivici njenog džempera i nežno joj ga skinuo preko glave. Ne zastavši, nastavio je da otkopčava dugmad na njenoj bluzi, bacajući neželjenu garderobu na pod a onda je otkopčao njen grudnjak. Spustio je glavu i našao oazu u vlažnoj dolini između njenih dojki, udišući slatkasti miris njene kože, dok je ona zarivala lice u njegovu kosu.

Usne su mu bile svuda po njoj, na njenom grlu, rebrima, na mekanom donjoj strani njenih dojki, pa na njihovim vrhovima. Saša je vrisnula od zadovoljstva kad je otvorio usta i preklopio njenu bradavicu a zatim je usisao, draškajući je vlažnim vrškom jezika, a onda je uvukao u usta takvom silinom da je osetila kako neobuzdana vreline pršti u njenim preponama. Zatvorenih očiju, čvrsto je stiskala njegovu glavu pa zaječala i on ju je pustio, ali samo da bi se spustio na kolena i poljupcima pratio liniju udubljenja ispod njenih rebara dok se prstima obrušavao na rajsferšlus njenih farmerka.

Pokreti su mu bili spori, toliko spori da je bila na slatkim mukama pa je morala da se opire porivu da ga odgurne i sama se brzo skine kao što je on uradio. Farmerice je spuštao malo-

pomalo, hvatajući i gaćice s njima. Ljubio je svaki delić njenog tela kako se otkrivao njegovom razdraganom pogledu. Jezikom je našao njen pupak i uronio. Usnama se mnogo nežnije ophodio prema mekanj koži njenog stomaka boje slonove kosti. Tkanina je padala sve niže i u naletu želje spustio ju je do butina. Rukama je obuhvatio tople okrugline njenih guzova pa poljubio taman trougao malja što su štitile njene najskrivenije tajne.

Saša se izvila unazad i zastenjala, još uvek stežući šakama njegovu glavu, bojeći se da će je noge izdati. Telo joj je neobuzdano podrhtavalo, svaki mišić, svaka kost, svaki nervni završetak bio je raspaljen. Osećala se živom, poželjnom, voljenom, više nego ikad u svom životu... i pitala se kako je ikada uspevala takva osećanja da pretoči u reči... i znala je da nikada u stvari nije ni uspela. Ako su u njenim knjigama bila prisutna osećanja, bila su to osećanja nastala iz snova. Ovo je bilo stvarno, i daleko zanosnije. Premda se u svojim maštanjima bila veoma blizu, nikada nije istinski iskusila niti umela da izrazi tu istančanu emotivnu radost spajanja sa voljenim muškarcem. I volela ga je. Kako je ostajala bez odeće, tako su nestajale i sve maske. Nije bilo mesta za vrđanje, niti vremena za igru reči. Reći Dagu da je jedinstven, da je topao, brižan, inteligentan, šarmantan i druželjubiv muškarac, bilo je dovoljno reći mu da ga voli.

– O, Dag – dahнула je u ekstazi, a postala je svesna da su joj farmerice skinute tek kad je muškarac ispod nje polako ustao. – Dag – šapnula je, zagledala mu se u oči, želeći da bude otvorena kao i on. – Volim te.

Da li je čekao te reči? Iz nekog razloga je verovala da bi je bezrezervno voleo čak i bez tih reči, ali je radost koju je spazila u njegovim očima učinila da joj vođenje ljubavi oduzme dah.

Njegovo lice je sve govorilo – vatra u njegovim očima, rumenilo u obrazima, osmeh straha i divljenja na njegovim usnama. Reči nisu bile potrebne. Niti ih je nudio. Spustio je glavu, nežno je poljubio, pa još jednom, a glad je momentalno ustupila mesto čistom obožavanju. Otvorio je oči i podigao glavu, a pogled mu je odlutao na njenu kosu.

– Nikada je nisam video puštenu – glas mu je bio resko mrmljanje. – Znaš li to? Nikada je nisam video puštenu.

Saša je začuđena i zanemela posmatrala kad je posegnuo prvo za jednom pa za drugom šnalom, bacio ih u stranu pa prošao prstima kroz gustu smeđkastocrvenu kosu i vrlo nežno je ispravljao da joj padne na ramena.

– Prelepa je – šapnuo je, nemoćan da odvoji pogled od tih živahnih vitica. – Prelepa, divlja i seksi. Jesi li to znala? – Za trenutak ju je gledao u oči a onda je spustio pogled na njene grudi, ravan stomak i na kraju onu luku koju je tako rečito ljubio još pre samo nekoliko trenutaka. – Prelepa si, Saša. Prelepa, topla i divna. I mislim da ću umreti ako sada ne vodim ljubav s tobom.

– Nemoj – uzvratila je šapatom, sa osmehom na licu. – Ako umreš, nikada neću saznati, zar ne?

– Šta nećeš saznati? – pitao je, obavijajući ruke oko njenih leđa i privlačeći je bliže sebi.

Ruke je položila na njegove kukove, šakama je pristiskala njegove guzove. Nije oklevala. – Nikada neću saznati kako izgleda pravo vođenje ljubavi... – govorila je tiho, kao u transu. – Kako je to pružati ti zadovoljstvo. Kakav je osećaj imati te u sebi, duboko, duboko u sebi.

Dag je naglo udahnuo. Telo mu se trglo, zapaljeno njenim rečima. – O, bože, želim te – u dahu je izgovorio, podigao je u naručje i krenuo u pravcu koji Saša nije ni poznavala niti je za njega marila sve dok su je njegove ruke čvrsto držale u naručju.

A odjednom, skoro smešno, njegov ton se promenio:

– Do đavola, krevet nije namešten. Nikad ne nameštam krevet. – Nervozno se izvinjavao na samom pragu svoje sobe.

Saša se široko nasmešila, a zbog te postidečnosti joj je još više prirastao za srce. – Ne moramo da ga nameštamo.

– Ali želim da te spustim na čistu posteljinu. Satensku. Najlepšu.

– Ja želim tebe. A ne satensku posteljину. – Leđa su joj dodirnula hladan pamuk, možda zgužvan, ali veoma prijatan. – I želim da to bude u tvom krevetu – šapnula je, gledajući naviše u njegovo lice tako blizu svog – a ne u nekom sterilnom krevetu za paunovsko razmetanje.

Dag se zakikotao i poljubio je žestoko, spuštajući se pored nje dok su njegove ruke započele upoznavanje s telom koje nikada neće zaboraviti. Dodirivao ju je svuda, a onda je to nastavio usnama, lizao joj telo, ljubio, grickao je tu i tamo sve dok nije počela da se migolji od želje koju je on probudio.

Teško dišući kao i ona, podigao se da legne pored pa ju je okrenuo licem ka sebi. – Dodirni me opet, mala. Molim te.

Njegov molećiv ton je razbuktao još jači plamen i ona se smesta povinovala njegovoj želji, volela je njegovo telo kao što je on voleo njeno, osećajući kako njeno sopstveno telo odgovara. Na kraju, kad joj je lice bilo tik uz njegovo, pogleda prikovanog za sive oči koje je toliko obožavala, milovala ga je onako intimno kao što je to uradila nešto ranije. Osećala je punoću i tvrdoću njegovog uda, osećala kako se nadima u njenom stisku. Zatim je osetila još nešto, ruku kako pali vatru duž njenog stomaka, pronalazi njeno središte, otvara je i miluje tako nežno da joj se činilo da će umreti. Pisala je ona sočne scene, ali ništa se nije moglo porediti sa neizbežnim požarom širokih razmera koji joj je pretio. Jeknula je tiho i izvila se ka njegovim prstima, a kada je sklonio prste spustila se na leđa. Dag je bio na kolenima, širio joj je bedra, zahvalan na svetlosti koja se odražavala na vratima središta njenog pola.

Nepostiđena je nepomično ležala, iako su njeno teško disanje i blago podrhtavanje ruku i nogu odavali požudu koju je on podstakao, žudnju koju će morati da utoli. Tada se pomerio napred, jednom rukom je poslednji put pomilovao dodirom laganim poput pera pa joj je i drugu ruku smestio na ramena.

– Spreмна si za mene – prošaputao je. – Sva si topla i vlažna. Ne bojiš se, zar ne?

Klimnula je glavom. – Bojim se da ćeš me još držati u neizvesnosti. – Sad je bio red na nju da ga moli, ali bio je to nov i čudesan osećaj. – Molim te, Dag. Želim te.

– Volim te – rekao je, neprestano je gledajući dok je polako njihao kukovima, pomerio se bliže, dodirnuo je, lagano ušao i prodro do kraja. Zadržala je dah, svesna klizanja, laganog ispunjavanja pa dubokog osećaja posedovanja od kojeg se srce slama. Ko je posedovao? A ko je posedovan? Jedan je onaj drugi, a svaki je istovremeno oba. Njihovi uzdasi zadovoljstva bili su savršeno usklađeni.

– O, Dag – šapnula je, nogama ga obavijajući oko struka, rukama oko leđa, izvijajući se u krevetu da dobije poljubac. Nije se pomerao dok ju je ljubio, već je provokativno koristio jezik, podstičući i nju da čini isto, dok su se oboje naslađivali osećajem zadovoljstva na mestu gde su im se tela spajala.

A onda je polako počeo da se pomera, a ono što se dogodilo za Sašu je predstavljalo pravu fantaziju. Sa svakim zarivanjem u nju, osećala je jaču vrelinu, što ju je dizala na još veće visine strasti. Gorela je od svakog požudnog uvijanja tela. Želela je da umre i da se ponovo rodi kao delić ovog muškarca, da ga poseduje, da ga proguta kao što on nju guta sada svojom veličanstvenošću. Ako ovo znači biti voljen i voleti, bila je više nego spremna da se odrekne svoje samodovoljnosti. Čovek ne može da bude i samodovoljan i da ima ovo, ovo zapanjujuće spajanje umova, srca i tela što su stvarala napetost koja je rasla, preplitala se i popuštala samo da bi se obnovila i vinula se ponovo.

– Volim te, Saša! Volim te! – uzviknuo je Dag, a lice mu je bilo maska slatkog znoja koje je videla samo trenutak pre nego što je čvrsto zatvorila oči pred neizdrživom agonijom vrhunca, a telo joj eksplodiralo u mnoštvo sitnih plamenova. Nekoliko sekundi kasnije, Dag je opet viknuo, ali ovaj put usled sopstvenog vrhunca. Njegovo telo je proizvelo erupciju da ugasi njen plamen, i uspeo je da učini sve još veličanstvenijim kad se sručio preko nje i držao je uz sebe dok se i poslednji potresajući grčevi nisu primirili.

Prošlo je dosta vremena pre nego što se ijedno od njih dvoje pomerilo. Dag se otkotrljao pored Saše a ona se sklupčala uz vlažnu toplinu njegovog tela. Vazduh je paralo teško disanje a zatim uzdasi. A slatkasti miris njihovog vođenja ljubavi lebdeo je u vazduhu kao opojna aura.

– Nikada pre – prošaputao je Dag. – Nisam osetio...

Sa mačkastim osmehom zadovoljstva, Saša ga je zadirkivala: – To je trebalo ja da kažem.

– Je li?

– Da.

Ležali su na jednom jastuku, zagledani u oči jedno drugom. – Šta osećaš?

Njen osmeh nije popuštao. Ne bi mogla da ga uguši čak i da je pokušavala, a nije imala nikakvu nameru to da radi. – Slobodu. Toplinu. Umor. I sreću.

– Drago mi je – rekao je pevljivim glasom, uzvraćajući joj osmeh.

– Šta *ti* osećaš?

– Slobodu. Toplinu. Umor. I sreću.

– Slobodu? Mislila sam da sam se ja upravo oslobodila svojih strahova.

– Ah, ne. I ja sam imao svoje strahove. – Nežno joj je milovao zamršenu kosu. – Pitao sam se hoću li moći da te zadovoljim. Da li ću moći da ti pružim ono što zaslužuješ.

– I jesi, ludice.

– Ne šalim se, Saša. – Bio je savršeno ozbiljan. – Nisam imao pojma da kad je u pitanju srce, čovek može da bude tako nesiguran.

– Imaš problema sa srcem? – pitala je, bila je previše opijena da bi ozbiljno razmišljala.

– I te kako. A sad mu je tek delimično bolje.

– Samo delimično.

– Udaj se za mene, Saša. Budi moja žena. Obećaj da ćeš ostatak svog života provesti sa mnom.

Prenerazila su je njegove reči. Razrogačenih očiju je piljila u njega, a sva opijenost je najednom nestala. – O, Dag – promrmljala je tužno.

– Šta: „O, Dag“? Rekla si da me voliš.

– I volim te.

– Onda se udaj za mene.

I opet su bile tu, te tri reči što kidaju utrobu. Oštro je udahnula, s molbom u očima za nešto što nije mogla ni da dokuči. – Ne znam. Sve je tako neočekivano.

Tada se pridigao na lakat, usredsređen na jedan cilj i usplamteo. – Ništa manje neočekivano nego što je bilo naše zaljublivanje. To si dobro podnela, zar ne?

– Da.

– Zašto onda ne i brak?

Lice joj se bolno zgrčilo i ona je odvrtila pogled u stranu. – Zato što sam jednom prošla kroz to.

– S magarcem od čoveka.

– Možda, ali je bio magarac koji je na osnovu gomile besmislenih bračnih zaveta dobio dozvolu da me kontroliše.

– Naši zaveti neće biti besmisleni. Mi se volimo. Jesi li ikada volela Sema?

Okrenula se na leđa i zagledala u plafon. – Ne.

– Vidiš? U tome će biti razlika.

To je svakako razlika. U pravu je. Ali je ostajala činjenica da ju je pomisao na brak uznemiravala. Neosnovano? Možda. Ali dok to ne razreši...

Okrenula je glavu na jastuku pa se opet suočila s Dagom. – Potrebno mi je vreme – pravdala se. – Sve se dogodilo tako brzo. Možeš li da mi daš malo vremena?

– A šta ćemo u međuvremenu? Viđaćemo se ponekad? Izlaziti? Upražnjavati seks u trku? – Gundao je nervozno. Bacio je letimičan pogled kroz prozor pa opet pogledao nju. – Zar ne shvataš? Želim da stalno budeš sa mnom. Želim svaki dan i noć da provedem s tobom.

– Zar ne možemo povremeno to da radimo?

– Ma naravno. U međuvremenu ću se kuvati ovde u strahu da ću te izgubiti. To je moja nesigurnost, Saša. A šta je sa onim luđakom koji te juri? Šta s njim? Kako mogu da te štitim ako nisi samo moja?

Neubedljivo je odmahнула rukom. – Ma to možda nije ništa. Stvarno.

– Ma daj, Saša – srdito je govorio. – Suoči se sa činjenicama.

– Suočila sam se i znam da mi je potrebno još vremena!

Dag ju ne netremice gledao, pogledom tvrdim poput kamena. A onda, pre nego što je stigla da pruži ruku ka njemu, on se otkotrljao s kreveta, ustao i krenuo ka vratima.

– Dag...?

Nije se zaustavio a kad je tišina progutala njen povik, nije pošla za njim. Ovo je bila nova Dagova strana, ona tamnija, i nije znala kako da se s nosi s njom.

8.

Saša je privukla posteljinu da se pokrije i nepomično ležala osluškujući gromoglasno lupanje svog srca. Nije čula Daga, a opet, zar je stvarno očekivala da će praskati i toptati nogama po dnevnoj sobi?

Polako su oči počele da joj lutaju po sobi i ona je po prvi put upijala svoje okruženje. Dagova spavaća soba je bila ogromna, a taj utisak su pojačavali visoko zasvođen plafon okrečen u svetlobež, isto kao zidovi, i brojni prozori. Prostirka na podu bila je smeđa, kao i u drugoj sobi, nameštaj sive boje škrljica i moderan, jednostavnih linija i odisao je muškom elegancijom. Soba kakva odgovara Dagu, zaključila je, diveći se njegovoj umešnosti, znajući da je on lično zaslužan za to. Opet je naćulila uši. Ništa sem tišine. Otkotrljala se na stranu, prikupila posteljinu preko grudi i prisetila se čuda koje se malopre dogodilo. Udahnula je duboko i pokupila Dagov jedinstven miris i osetila odjek drhtavice negde duboko u sebi. Voli ga. Volela je ono što joj je učinio. I bila je svesna da je on u pravu što traži više. Čak je i sada gubila dah pri pomisli na zaokret koji ju je snašao za manje od deset dana. Prebrzo. Osećala se zahvaćena vrtlogom emocija. A ipak, još toliko toga nije znala o njemu. Ako će se udavati, ponovo, morala je da zna tačno u šta se upušta. Nije više sedamnaestogodišnje nevinašce. U dvadesetdevetoj je kroz život išla širom otvorenih očiju. Morala je dobro da gleda, da zna, da bude sigurna.

Sve do sada, Dag se ponašao bezmalo kao svetac kakvim je smatrao Šona. A on je ipak samo ljudsko biće. Kada je odmarširao iz sobe pre nekoliko trenutaka, to je time samo potvrdio. Ljudsko biće. Muškarac. Izgledao je veličanstveno i tada dok je odlazio, visok, atletske građe, neodoljiv i sasvim nag. Opet je osećala ubrzavanje pulsa i promeškolljila se u krevetu u uzaludom pokušaju da ga primiri.

Osećao se povređeno i osujećeno. Loše raspoložen? Vrlo verovatno. Ali, razmišljala je, možda i ima prava na to... Zar ona ne bi bila bar malčice razočarana da je prihvatio njen zahtev bez opiranja? Ako mu je stalo do nje onoliko koliko je tvrdio, sasvim je prirodno da bude uzrujan. To može da prihvati. Nije bila toliko u oblacima da ne zna da čak i dvoje ljudi koji su vrlo zaljubljeni, mogu ponekad da se ne slažu.

Grleći jastuk koji je delila s njim, okrenula se na drugu stranu i zagledala se kroz prozor. Napolju je još uvek padala kiša, kapljice su sporo pravile šare po staklu. Uprkos rđavom raspoloženju, sitnim razmiricama, hoće li on biti uz nju? U tome je ležala srž njene strepnje, suš-

tina njene molbe da joj da više vremena. Pre nego što pristane da se uda za Daga, mora da bude sigurna da je on neće izneveriti. Jednom je već bila povređena, i to onda kada od ljubavi nije bilo ni traga. A brak, ma koliko bio lakrdija, podrazumevao je jednu vrstu predanosti. A s obzirom na to koliko voli Daga, nije mogla da podnese pomisao da na njega osloni a da je on na kraju izneveri.

Danas se pokazao. I lagan, mačkasti osmeh probio se na površinu njenog tmurnog izraza lica. Zaista se pokazao. Bio je kod kuće kad joj je bio potreban, ponudio joj utehu i sigurnost. I kad su je ophrvale druge želje, takođe je bio uz nju. Čak je ostavio svoj posao – onaj telefonski poziv koji je njen dolazak prekinuo – da bi bio s njom.

Sasvim iznenada u tom času je opet zazvonio telefon. Iz navike je digla glavu i prostretila pogledom aparat pored kreveta. Ova zvonjava nije dopirala s tog telefona. Poslovna linija u radnoj sobi? Zvuk se opet oglasio i Dag je digao slušalicu usred zvonjave. Smeškala se znajući da nije otišao daleko pa ustala. Dobila je snagu od ljubavi koju je osećala i bila je napola radoznala da vidi ostatak kuće, pa je ustala iz kreveta.

Na vratima kupatila visio je debeli frotirski bademantil boje čokolade. Pružila je ruke ka njemu i obukla ga. Padao joj je do kolena. Zamišljala je tačku na polovini Dagovih bedara dokle bademantil seže na njegovim maljavim nogama. Istovremeno je imala osećaj da je nestala u debljini tkanine, da je nežno ušuškana, pa ga je labavo vezala oko pojasa i zavrnila rukave. Jedan pogled u ogledalu rekao joj je da joj je kosa nepopravljiva. Odmah zatim je usledila misao da je nebično seksi. Ili je u pitanju bio ogrtač? Ili kako se ona osećala u ogrtaču? Ili zbog činjenice da je pre nje poslednji put bio obavijen oko Dagovog tela?

Zadržala se piljeći u svoj odraz, blago ošamućena onim što vidi. Obrazi su joj bili prirodno blago zarumenjeni. Oči boje lešnika kao da su imale zelenkastiju nijansu nego obično. Usne su joj bile vlažne i blago otečene od malopredašnjih poljubaca. Izgledala je vrlo ženstveno.

Osećala se vrlo ženstveno. Više od toga. Umotana u debeo Dagov bademantil, delovala je sitno, krhko, ranjivo. I sasvim neobično, iako se pre mnogo godina zaklela da nikad više sebi neće dopustiti ranjivost i krhkost, nije joj smetalo.

Ostavljajući za sobom ogledalo, kupatilo i spavaću sobu, nečujno je krenula duž dugačkog hodnika, koji pre nije videla, ka dnevnoj sobi koju nikad nije videla. Činilo se da se raskošan smeđ tepih prostire celom kućom, kao i zidovi okrečeni u bež nijansu i uz potpuno moderan dekor. Velika dnevna soba je pak bila uređena sa naglaskom na zelenoj boji, za razliku od sive boje spavaće sobe i mada je bila jednako muževna, činilo se da je... toplija. Osmehnula se sebi samoj na to zapažanje, razmišljajući koliko je to nebitno, dok se istovremeno divila sofi, što se rastavlja na delove, stolovima napravljenim u kombinaciji staklo-mermer, visećim policama potpuno praznim, ispod kojih su stajale neotvorene kutije.

Neotvorene kutije. Znači, stvarno se još nije raspakovao! Čudno da čovek u tako prelepom kući odlaže obavljanje takvog posla. Čudno. Kad je malo bolje razmislila, i nije bilo toliko čudno. Više je tipično. Osmehnula se i osetila ljubav a ne prezir. Za čoveka kao što je Dag, tako spremnog da se daje drugima, rado bi ga raspakovala, namestila mu krevet i oprala veš. U Semovoj kući to su bili mukotrpnji zadaci koji su se morali obaviti. U Dagovoj kući, oni bi prčinjavali zadovoljstvo.

Čuvši podignut ton, produžila je dnevnom sobom i zašla u manji hodnik iz koga se ulazilo u radnu sobu. Zastala je ispred otvorenih vrata i zavirila unutra. Dag je bio za stolom, obučen, iako mu je košulja bila nezakopčana. Digao je glavu kad se ona pojavila i u njegovom pogledu je na časak spazila titraj nesigurnosti. Kad je oborio pogled i nastavio da govori, glas mu je postao tiši.

Svesna da bi možda želeo da razgovara nasamo, Saša se okrenula da pode kad joj je on mahnuo rukom. Ohrabrena, polako je ušla u sobu i osvrnula se okolo. Dag je nastavio svoj razgovor.

– Šta nije u redu s Haselfromom?... Znam da ima druge angažmane, ali hoću njega... Do đavola, dobro smo ga plaćali pa očekujem da budemo malo privilegovani. Ponudi mu više. Daj mu robu. On je jedini model koga želim za ovu kampanju. Hoću njega.

Saša je nije obraćala pažnju na razgovor koji se vodio, već je proučavala radnu sobu. Bila je vrlo slična ostatku kuće a ipak toliko različita. Ovo je njegova soba za rad. Na jednom kraju se nalazio veliki lakirani sto a na drugom tabla za crtanje. Kožne fotelje na kojima su malopre sedeli stajale su u sredini i bile iste nijanse kao tepih. Dugačak a nizak sto stajao je u blizini, zatrpan otvorenim časopisima i papirima. Jedan zid, onaj iza radnog stola, ceo je bio u prozorima, a na drugom se oslanjao dugačak nizak ormar na čijem vrhu je stajalo nekoliko elegantno uramljenih i uveličanih reklamnih postera. Izuzimajući prostor za vrata i toalet, na svim ostalim zidovima bile su police od poda do plafona, različite veličine, očito napravljene po porudžbini i očigledno prazne sem poneke knjige i skulpture. Još upadljivije su bile nagomilane kutije što su stajale u blizini.

Radoznala, Saša je prišla dvema gomilama, od kojih je vrh jedne sezao do njenog struka. Bila je otvorena.

Unutra su se nalazile knjige o modnom dizajnu i marketingu. Baš kao što treba da bude, razmišljala je, dižući prvo jednu pa drugu, slažući ih u naručju pa se sasvim ležerno uputila ka polici koju je smatrala najprikladnijom i počela uspravno da ih slaže. Vratila se do kutije, izvadila još nekoliko knjiga, prelistala jednu na temu istorije dizajna, pa sve složila na polici sa ostalima. Zastala je da bi ih složila po veličini pa se vratila po sledeću hrpu.

– Dobro, Dene. Vidi šta će reći na to. Ali hoću njega, zapamti to... Fištran je spreman za takmičenje, zar ne?... Dobro. Hej, šta je sa onom svilom? Da li je stigla?... Prokletstvo, šta je s njima, putuju sporim čamcem?... Znam, ali trebalo je da stigne pre dve nedelje.

Pošto je napunila jednu полицu, Saša se odmakla da je proceni a onda bacila pogled ka Dagu. Oči su mu bile upravljene ka papirima koje je imao ispred sebe, obrve stušene od mrštenja, jedna ruka stegnuta u pesnicu, dok je drugom trljao zadnji deo vrata. Opuštena razbarušena kosa nije ublažavala napetost koja ga je okruživala.

Tihim, mačjim koracima je obišla sto, odgurnula njegovu ruku i počela nežno da gnječi napete mišiće u korenu vrata. Napola se okrenuo sa upitnim pogledom u očima, ali ga je naterala da se nagne pa spretno nastavila ono što je započela.

Saša je uživala u tome što čini. Iako je imao gustu kosu, bila je lepo oblikovana i podšišana. Prstima je lagano klizila preko mekih dlačica u dnu njegovog vrata i još jednom bi ga dodirнула meko poput baršuna da Dagov glas nije naglo zapeo. Nije htela da mu poremeti pažnju, samo da ga opusti. Čvrsto se usredsredila na njegove mišiće, i nagrada joj je stigla kad je osetila kako se opuštaju.

A onda se oglasilo zvono na vratima. Dag je sevnuo pogledom ka hodniku, ali mu je Saša stisla rame i krenula ka vratima. Tek kad se setila da je u bademantilu, zaustavila se u mestu pa je pokolebano uputila Dagu osmeh nelagode.

Rukom je prekrpio slušalicu, pa uz osmeh promrmljao:

– U redu je. Verovatno je poštar. Pogledaj napolje. Ako je neko nepoznat, vikni.

Pošto ju je ohrabrio pre svega njegov osmeh, otvorila je vrata. Zaista je bio poštar i to na njenu sreću, neko koga ranije nije viđala. Potpisala je za dva paketa, uzela sve, leđima zatvorila vrata pa se vratila i istovarila sve na Dagov sto.

– Da, Dene, to je u redu... Pa, obavesti me šta je rekao. Ako bude trebalo, pozvaću ga je i zavrnuti mu ruku. – Nasmejao se na nešto što je njegov izvršni direktor rekao. – Ma to je samo figurativno rečeno, Danijele. Samo figurativno... Naravno. Čujemo se kasnije. – Zalupio je slušalicu i umesto da posegne za jednim od paketa koji su pristigli, napola je ustao iz stolice, dohvatio Sašinu ruku pa je privukao oko stola. Okrenuo je fotelju na stranu pa je zarobio među svojim butinama.

– Lepo je imati te ovde – tiho je rekao. Lagano je podbočio ruke o njene kukove.

– Lepo je biti ovde – uzvratila je, a šake su joj visile preko njegovih ramena. Bacio je pogled ka polici koju je napunila. – Nisi morala to da radiš.

– Bilo je krajnje vreme da neko to učini. Mislim da ti je potreban neko da se stara o tebi, Daglase Donohju.

– I meni se čini – rekao je tako krotko da je znala da ga je prošlo neraspoloženje. Oklevala je samo na časak. – Nisi ljut na mene.

Znao je da ne priča o knjigama. Blago rezignirani pogled dao je blagu iskušnost njegovim crtama lica. – Naravno da nisam ljut. Ne može stalno biti po mom, zar ne? – Izvio je obrvu. – Pazi, nije da ne bih voleo da te na silu odvedem pred oltar. Ali to ne bi donelo ništa dobro nijednom od nas. Ti moraš da budeš sigurna da je brak ono što želiš. Ja moram da budem siguran da si ti sigurna. – Ugao usana mu je zaigrao naviše. – U međuvremenu, izgledaš pakleno seksi. – Privukao ju je bliže, povukao kaiš i raširio bademantil pa zario lice među njene grudi. – Ahhh – začulo se prigušeno stenjanje – ako bi slučajno sada proradio vulkan, u ovom položaju bi radosno proveo čitavu večnost.

Saša se nasmejala u njegovu kosu. – Kakve te blesave misli spopadaju.

– Nisu blesave. Maštovite su. – Podigao je lice i Saša je sreća njegov pogled, milujući mu kosu na temenu. Nikada nije bila ponosnija na svoje nago telo. – Volim te, Saša. Voliš li ti mene?

– To sam ti kazala.

– Pa, reci opet.

– Volim te, Dag.

– Mmm. – Zavukao je ruke ispod bademantila sve do njenih leđa, pribio ju je uz sebe i zagrlio. – Mogu da čekam – promrmljao je zlovoljno. – Ako se ponekad ponašam kao medved i izjurim iz sobe, moraćeš da me razumeš. Ali mogu da čekam. Mogu da čekam.

Telefon nije mogao. Zazvonio je drugi i treći put pre nego što su Dag i Saša primetili. Na četvrto zvono, Saša je progovorila. – Dag? Zar se nećeš javiti?

– Ne – promrsio je. – Zvaće ponovo.

– Ali, možda je nešto važno.

– Ništa ne može biti važnije od ovog...

– Nisam došla ovamo da te ometam u poslu.

– Vraga nisi – zadirkivao ju je, govoreći glave priljubljene uz njen stomak. – Došla si ovamo na dobar seks, i ti to znaš.

– Daglase! – Nesigurna da li bi trebalo da se smeje ili da ga prekoreva, ali svakako željna da povрати malo dostojanstva, sama je posegnula za telefonom. – Dobro jutro. *Daglas Donohju enterprajzis*. Sedište na Martas Vinjardu. Izvolite? – Njen pevušeci profesionalni glas naterao je Daga da podigne pogled. Iskosa ju je odmeravao kad je ona rukom pokrila slušalicu i šapnula. – Serđo Martin? – A onda samo usnama oblikovala: – Zvuči čudno – pa slušalicu predala Dagu.

Uzvratilo je nečujnim: – I jeste – pa nabacio svoj neodoljivi osmeh. – Serđo, prijatelju! Drago mi je da te čujem!

Saša je zakolutala očima, izmigoljila se iz njegovog stiska, ponovo vezala bademantil pa se vratila kartonskim kutijama. Kad je konačno ispraznila prvu, uz letimičan pregled sadržaja tu i tamo, prošla je brzo kroz istoriju odeće i njenih tvoraca. Dotle je već postala svesna toga da se Dagu vraća napetost. Odala gaje grimasa na licu, iako glas nije.

– Jesi li siguran da to mora biti sutra?... Znam, i cenim to. Ali nisam planirao da dolazim u grad još nedelju dana ili dve... razumem... Ne, ne. Može se srediti. – Stisnuo je usnice i mrštio se na telefon, iako mu je ton i dalje bio srdačan. – Dobro. Vidimo se onda.

Ovaj put, kad je spustio slušalicu, Saša je ostala ispred stola. – Šta nije u redu? – tiho je pitala.

– Prokletstvo! – Dag se još dublje zavalio u fotelju i s gađenjem se okrenuo na stranu. – Baš ono što nikako nisam želeo da uradim.

– Da ideš u Njujork?

Brzo je bacio pogled ka njoj. – Mmm.

– Ko je Serđo Martin?

– Moj koordinator za Italiju. Trebalo je da ostane u gradu ovaj mesec. Nameravao sam da se sastanem s njim nešto kasnije. Ali ima porodične probleme i mora da skрати svoje putovanje. Do đavola! Ali nisam želeo da dođe *ovamo*.

Osećajući da je izvinjenje na pomolu, Saša je saosećala s njim. – Ali, ako se tu ništa ne može, ne može se. Kad odlaziš? – Pomisao na njegov odlazak s Vinjarda uznermirila ju je.

– Sutra ujutro – promrmljao je. Laktove je spustio na rukohvate fotelje, pesnice prislonio uz usta i oborio glavu, očito razmišljajući. Polako je digao glavu i zaokrenuo stolicu tako da je gledao pravo u nju sa izrazom nade na licu. – Pođi sa mnom, Saša. Možemo sutra da odletimo tamo. Ja ću obaviti sastanak. A onda ćemo zajedno provesti sutra večer i vikend. Obećavam da ću te vratiti ovamo do nedelje uveče. Tako možeš da budeš spremna za rad u ponedeljak...

Ponedeljak. Ukrutila se, prisativši se svih stvari koje je toliko želela da potisne iz uma. Oborila je pogled i petljala oko kaiša bademantila.

– Prijaće ti, Saša – nastavio je, uporno se naginjući napred. – Ako ostaneš ovde, samo ćeš se brinuti.

– Nadala sam se ću raditi – tiho je rekla. – Tako obično zaokupiram um.

– Ali ne želim da radiš. Želim da budeš sa mnom. Čak i da ne idem u Njujork, želeo bih da ostaneš ovde. Nisam siguran da je tvoja kuća bezbedna.

Još jedna dilema koja je daleko od rešenja. Nemoćna, sreća je njegov pogled. – Ne mogu da se krijem. Mislim, ako me neko proganja, naći će me gde god da odem. Ona burad to dokazuju. Tada čak nisam ni bila kod kuće.

– Ali ja sam bio uz tebe. Ako pođeš sa mnom u Njujork, opet ću biti uz tebe. A kad se vratimo, možeš da ostaneš ovde sa mnom.

– Moram da radim. Ne mogu da radim ovde.

– Zašto ne?

– Odvlaćio bi mi pažnju.

– Ne, ako budem radio – objasnio je. – Probaj ponovo.

– Moj računar.

– Doneću ga ovamo.

– Ali moja kuća! Volim svoju kuću!

– Moja kuća ti se ne dopada?

– Naravno da mi se dopada tvoja kuća – zacvilela je, osvrćući se po sobi. – Puna je svetlosti i lepa i...

– Dovoljno velika za oboje. Imam čak i radnu sobu koju možeš da koristiš samo ti. Mislim, zašto da ne, Saša? Kad se budemo venčali...

– Dag! – šapnula je, zbunjeno odmahujući glavom.

– Nisam rekla da ću se udati za tebe.

– Ali hoćeš. Kad dođe vreme. – Samopouzdanje mu je oslabilo kad je osetio neiminovnu pobunu. – A vremena imaš, Saša. Mogu da čekam. Rekao sam ti to već. Mogu da čekam.

Sada se osećala kao da se prevrće zarobljena u veš-mašini, uzdahnula je, oduvala šiške sa čela i okrenula se i skljojala u najbližu fotelju. Dagov glas je tiho dopirao iz pravca radnog stola.

– Hoćeš li poći, mala? Sutra. U Njujork? Sa mnom?

– Kad je ostala nema, zagledana u sopstvene šake, ubedio ju je ubacivši i desert. – Obećavam da neću ponovo pomenuti brak. Ne dok ga ti prva ne pomeneš. A kad se budemo vratili, smislićemo kako ćemo ubuduće živeti. Zar to nije fer?

O, jeste. O, da. Jer ma koliko volela svoju kuću, Daga je volela više. Pomisao da s njim provodi vreme beskrajno ju je usrećivala... i možda upravo ono što joj treba ukoliko se nada da ikada otkrije odgovor na to jedno preostalo pitanje.

– Saša?

Dok je ona razmišljala, on je obišao sto i čučnuo pokraj nje. U njegovim očima je videla ogoljenu potrebu, ranjivost koja bi je svaki put potresla.

– Poći ću – tiho se složila pa se namrštila. – Ali ako mi karijera ode do đavola jer sam toliko rasejana da ne mogu da radim na svojoj knjizi, to će biti tvoja krivica.

– Dok je govorila, prstom ga je bockala u grudi. Spretno ga je uhvatio i prineo usnama pa je prigušenim glasom tražio da to i dokaže.

– Mogu sad da donesem tvoj računar pa da radiš.

– Ne!

– Zašto da ne? Moram da pregledam ovu poštu, a sigurno mi je sekretarica poslala kasetu da je preslušam, a onda moram da napišem dvadesetak pisma i da ih pošaljem.

– Nisam raspoložena da radim – rekla je srdito. – Uostalom, ako ću vreme provoditi *ovde*, hoću da raspakujem ove kutije.

– O, Saša, one mogu da čekaju. Raspakivanje je gnjavaža.

– Ti radi, ja ću raspakivati.

– Ne mogu to da dopustim.

Ton joj je postao mekši. – Ali ja to želim. Zabavno mi je da saznajem ponešto o tebi i onome što voliš. Zar ne želiš da te upoznam?

– Naravno, ali...

– Onda smo se dogovorili – kazala je, poskočila ispred Daga, koji je ostao otvorenih usta i krenula ka sledećoj kutiji. Nije stigla ni do pola puta kad se zaustavila i počela zbunjeno da se osvrće oko sebe.

– Šta nije u redu?

– Moja odeća. Bila je... – pokazivala je na mesto na podu gde je mislila da je pala *nekada davno* – ...*ovde*.

Dag je ustao i ispravio. – Sad je *ovde*. – Pokazivao je ka maloj polici iza stola gde je njena odeća ležala uredno složena. – Možda mi je raspakivanje mrsko i možda sam lenj za nameštajne kreveta, ali prema odeći gajim najdublje poštovanje.

– Razume se – rekla je, ali nije mogla da bude ljuta. – Da li to znači da neću naći gomilu prljavog veša u drugoj sobi?

Pocrvneo je i napravio grimasu. – Pa, ne znam... možda, ovaj, ima nešto na mašini za veš.

– Aha.

– Ali ne moraš da pereš veš – brzo je rekao.

Uputila mu je ženstven osmeh i pošla po svoju odeću. – Naravno da ne – promrmljala je dok je prilično srećna išla ka spavaćoj sobi.

Do podneva je promenila posteljinu i pospremila krevet, oprala dve korpe prljavog veša, spremila ručak za oboje i stavila čorbu da se kuva za večeru. Raspakovala je četiri kutije u radnoj sobi i još tri u dnevnoj, diveći se svakom pojedinačnom komadu koji bi izvukla i posmatrala Daga kako radi, s ponosom koji nije mogla da dokuči.

Najveći deo vremena je prosto prisluškiivala šta priča telefonom ili govori u majušni kasetofon. Prosto nije mogla da odoli a da se ne ispravi i pogleda u njegovom pravcu kad je pustio kasetu koju mu je poslala sekretarica. To je, pre svega, bio rezime svih pristiglih poziva, prepiske koje se nije potrudio da pročita, i svih sastanaka utanačenih za predstojeće odlaske u Njujork. A kraj je bio nešto sasvim neočekivano.

– O, i Dag – dodao je prijatan glas. – Lisa misli da si nitkov. Bojim se da joj je tvoj odlazak teško pao. Možda bi mogao da joj kažeš neku lepu reči dok si ovde? Čao, čao.

– Šta to bi? – upita Saša. Bila je više znatiželjna nego uznemirena.

Dagu je bilo neprijatno. – To moja sekretarica mudrijašica, ubacuje par reči o mom privatnom životu.

– Ko je Lisa?

– Njena sestra. Neko vreme smo izlazili.

Saša je preterano klimala glavom. – Ah, shvatam. Pa... hoćeš li?

– Hoću li šta?

– Da joj kažeš nekoliko lepih reči dok budeš u gradu?

– Lisi? Već sam joj rekao sve lepe reči koje sam mogao. – Odmahnuo je glavom. – Ta žena neće da se pomiri s tim da je svemu kraj.

Prekrstila je ruke preko grudi i naslonila se na rukohvat stolice. – Kakva je?

Dag se istegao i zavalio u stolicu, sklopio ruke preko stomaka i uzdahnuo. – Vrlo je lepa. I vrlo fina. Ali ne naročito bistra. I lepi se kao krpelj.

– I tebi se to nije dopalo. Većini muškaraca bi.

– Pretpostavljam da mi se u jednom trenutku dopadala. U danima kada sam mislio samo na sebe. – Raširio je oči da bi naglasio svoje reči, dok je otezao, uz podsmeš samom sebi. – Ali ti dani su prošli. Žena koju danas želim je samostalna. Ima uspešnu karijeru i ponosi se svojom samodovoljnošću. Nezavisna je, ponekad i previše. Ali volim je, sa svim manama i vrlinama.

Bez reči ju je prizvao njegov pogled, pa je Saša stala ispred njega, položila ruke na njegova ramena i pribila kolena uz njegova. – Ne znam da li da se osećam polaskanom ili uvređenom.

– Ovo prvo – kazao je a onda je pogrešno pomislio da njen dubok uzdah sreće potiče od umora. – Sigurno si premorena. Čitav dan si naporno radila.

– Zabavljala sam se. Znaš, to je neobično – tiho je zaustila, dižući pogled prema prozoru iza koga je kiša šibala okean. – Bilo mi je mrsko da bilo šta radim za Sema. Hoću reći, morala sam sve da obavljam po kući i tome nikad nije bilo kraja. Osećala sam se kao robinja. Ali danas je bilo drugačije. Možda je to zbog činjenice da imam sopstvenu karijeru. Samopoštovanje. Tada nisam imala ništa od toga. – Vratila je pogled na njegovo lice, očiju blistavih od navale osećanja. – Možda je zbog toga što te volim. Prija mi da činim nešto za tebe. A onda opet – upozoravajuće je nastavila, kako ga njene reči ne bi previše ponele – možda je zato što sam slobodna i što mogu sama da odlučujem o svemu. To je ogromna razlika u odnosu na pre. – Impulsivno je pružila ruku i pomerila mu kosu sa čela. Bio je to neverovatno nežan gest i Daga je dirnuo do srži.

– Ovde ćeš uvek imati izbora, Saša. Čak iako nisam dobar u nekim stvarima, ja ću se truditi. – To joj je pokazao onog jutra kad je spremio doručak u njenoj kuhinji. – A kad si zauzeta pisanjem, možemo da unajmimo nekog da nam pomogne. Želim da ti život učinim lakšim, prijatnijim i ispunjenijim.

Saša se ozareno smešila. – Sladak si, Daglase Donohju.

– Hmm. Zaista verujem da si prva osoba koja je tu reč primenila na mene. Ne znam da li da se osećam polaskano ili uvređeno.

– Ono prvo – uzvratila mu je osmehom. Na pritisak njegovih prstiju po njenim leđima, nagnula se napred da dobije poljubac. Bio je pun ljubavi i iskrenosti, i vrlo, vrlo sladak.

A to je bio tek početak. Posle izvanredno prijatne večere udvoje u njegovoj kući, vratili su se u njenu pa se ona spakovala i pozatvarala prozore, dok se Dag pozabavio zakucavanjem daske na stepeništu gde je neko petljao. Vratili su se njegovoj kući pa su na čistoj, kariranoj posteljini vodili ljubav, polako i veličanstveno. Pošto mu je najveći plamen požude zadovoljen tog jutra, Dag je bio neverovatno nežan, otelovljenje nesebičnosti čak i na vrhuncu strasti, voleo je Sašino telo na načine koje bi nekad smatrala grešnim ali duboko erotskim. Sve je bilo u njegovom pristupu, u stanju njenog uma koje je zauzvrat raspaljivalo telo. U ljubavi nema

granica, radosno je zaključila pre nego što je utonula u dubok, dubok san u Dagovom snažnom naručju.

Njujork je bio zapanjujuće divan s obzirom na to da je za ono vreme koje je provela u nje-mu stekla jaku odbojnost prema bezumnim gužvama, neboderima koji se zlokobno nadnose nad njom i prema taksijima. S Dagom pokraj sebe, sve je bilo drugačije. Bila je nesvesna gužvi, nezastrašena neboderima a taksiji su bili samo mesta na kojima su kradom mogli da se poljube.

Iako je svežina u vazduhu najavljivala dolazak zime, satima su se šetali avenijama ruku pod druku, zastajući povremeno ispred nekog izloga, ponašali se kao turisti kao što ranije nijednom od njih dvoje nikada ne bi palo na pamet. Popeli su se na vrh Svetskog trgovinskog centra, vozili se kočijama u parku, i obišli Kip slobode.

Ako je Saša u haljini Daga oborila s nogu, ništa manje od toga nije doživela ni ona kada je videla Daga u odelu. Lepo su jeli, lepo spavali i naročito lepo vodili ljubav.

Vikend je imao samo jednu manu, a to je bila činjenica da će, kada se završi, Saša morati da se suoči s dva problema koje je očajnički želela da izbegne. Prvi se ticao njene majke kojoj je operacija zakazana za ponedeljak ujutro. Drugi se ticao poremećene osobe bez lica koja sistematično kuje zavere pokušavajući da joj naudi.

Dag se suočavao sa ta dva i još jednim. Nije imao predstavu kako da navede Sašu da pristane na brak. Za vreme koje su proveli zajedno, njegova ljubav prema njoj je narasla do zatražujućih proporcija, takvih da bi ga oblio hladan znoj svaki put kad bi pomislio da je može izgubiti. Koristio je svaku priliku da joj dokaže svoju ljubav, što mu nije padalo nimalo teško jer je to osećao svim srcem. Ali šta je potrebno da učini da dobije konačan pristanak – to ga je mučilo. Obećao je da će joj dati vremena i to će učiniti. Ali, Gospode, goreo je od nestrpljenja.

Bio je to par bezizražajnih lica što su se u nedelju uveče vraćala na Martas Vinjard. Vodeći računa da bi Saša možda želela da bude pored telefona u ponedeljak, noć su proveli u njenoj kući nakon što su je temeljno pretražili da bi se uverili kako je sve na svom mestu. Dagovo prisustvo u njenoj kući predstavljalo je za nju novinu. Posmatrala je kako se brije ispred njenog ogledala, radi trbušnjake na njenoj prostirci, i proteže svoje bronzano telo na velikom belom krevetu. Odvraćao joj je misli sa sumornih tema samim svojim prisustvom, i vatrenim vođenjem ljubavi. Ali ponedeljak je svanuo, kao što je znala da hoće, i Saša je bila napeta.

Dok je Dag čitao novine pa se pretvarao da drema, Saša je od pisanja pravila ceremoniju. Telefon je dva puta zvonio, jedan od Megi koja je bila zabrinuta pošto je čitav vikend pokušavala da je dobije a drugi od prodavnice kancelarijskog pribora da je obaveste da je stigao papir za štamapanje koji je poručila. Svaki put je poskočila do plafona. Svaki put je Dag bio na oprezu i jednako napet kao i ona.

Do podneva nije napisala ništa što bi bilo vredno sačuvati. Isključila je računar uz prigušenu psovku, otišla kod Daga, izvadila mu novine iz ruku i skliznula u njegovo krilo, proturila ruke oko pojasa i položila glavu na grudi.

– O, Dag – mrmljala je umorno. – Osećam se tako bespomoćno.

Brzo se pridižući iz poludremke, prstima je prešao duž njene kičme pa joj dlanovima milovao leđa. – To je normalno.

– Možda je trebalo da odletim tamo.

– Da li bi se onda osećala manje bespomoćno.

Uzdahnula je. – Ne, pretpostavljam da ne bih.

– Onda ne preostaje ništa drugo do čekaš. – Spustio je topao poljubac na njene šiške a onda, naginjući glavu napred, i na nos. Ponovo je uzdahnula i prepustila se njegovom tešenju da bi posle nekoliko trenutaka ustala i zaputila se ka telefonu.

– Zvaću Viki.
– Možda još nije stigla kući.
– Onda ću zvati bolnicu.
– Sumnjam da će ti dati informacije koje želiš.
– Nešto moram da učinim! – viknula je, dižući slušalicu i snažno pritiskajući brojeve.
Dag je bio u pravu. Viki nije bila kod kuće. Kada je pozvala bolnicu, saznala je samo to da je Natali Blejk u sobi za oporavak.
– Barem je preživela operaciju – Saša je jedva izgovorila, drhteći.
– U to nisi ni sumnjala. Dođi ovamo, mala. – Krotko se okrenula ka Dagu, ispruženih ruku.
– Znaš – predložio je tiho – mislim da bi trebalo da razmisliš o tome da odeš u posetu. – Kad je otvorila usta da se usprotivi, pohitao je da kaže. – Ne mora biti odmah, pod pretpostavkom da je ona dobro. Ali u međuvremenu. Hoću reći, pogledaj se, mala. Ubija te nervoza da saznaš kako ti je majka a ženu nisi videla godinama. Tebi je stalo.
– Naravno da mi je stalo – zamišljeno je odvrtila Saša. – I baš zbog toga mi je i teško da se vratim tamo. Boli me svaki put kad ih se setim. Želim da me prihvate i poštuju, ne želim još jedno odbijanje.
– Ko kaže da će te sada odbiti?
– Ja kažem. Ne poznaješ ih, Dag. Beskrajno su konzervativni. Oni se neće promeniti. Ne u tim godinama. Da su želeli da poprave naše odnose, mogli su to da učine tokom godina.
– Možda se pribojavaju.
– Pribojavaju? *Mene?* – Suvo se nasmejala. – Nikad se nisu pribojavali da mi kažu šta misle o meni.
– To je bilo onda. Ovo je sada. Postala si slavna i veoma prefinjena spisateljica čak i u svetu, što njih, vrlo verovatno, plaši. Možda oni misle da u stvari *oni* nisu dovoljno dobri.
– Hmm. Sumnjam u to. Šetaju se kroz život s povezom preko očiju. Sumnjam da su svesni onoga što su propustili.
– Saša – nežno ju je prekorio – gde ti je velikodušnost?
Podigla je glavu da ga pogleda pa ju je oborila, postidena. – Ne znam, Dag. Prosto ne znam. To se pretvorilo mučan problem za mene. Čudno, ali ranije nisam mnogo razmišljala o tome. Možda zato sada sve kuva u meni.
– Možda. Ali mi je drago što je tako. Moraš to da središ, mala. Na kraju krajeva, i sama si rekla. Problem postoji. Neće nestati. U jednom trenutku neko će morati da popusti.
Nagnuvši glavu unazad u prevoj njegovog ramena, iskosa ga je radoznalo osmotrila. – Jesi li oduvek bio sklon analiziranju? – tiho ga je pitala.
Sa osmehom je odmahnuo glavom. – Tek otkad sam tebe sreo, i baš zato što mi je stalo, ja želim da to raščistiš. Najviše od svega na svetu želim da budeš srećna. Ne želim nikakve senke nad nama kad budemo... – Zaustavio se na vreme. – Izvini zbog ovog – promrmljao je, iako nije stvarno mislio. Mislio je ono što je rekao i znao da će ona čuti upravo ono što nije izgovorio. – A kad bih ja pošao tamo s tobom?
Saša se veselo nasmejala. – To bi bilo sjajno. Mama i tata, da vas upoznam, ovo je moj ljubavnik Dag Donohju. Umrli bi. Mislim, stvarno bi umrli.
– Možeš da im kažeš da smo vereni – usudio se da prozbori, napola iščekujući da se Saša svom silinom okomi na njega. Umesto toga, euforično se nasmejala.
– E tek onda bi stvarno znali da sam beznadežan slučaj. Bez uvrede – dodala je ironično – ali i ti pripadaš svetu grešnika. Uspešan modni kreator za muškarce? – Razvlačila je u govoru i to kroz stisnute usne, što bi možda bilo zabavno da nije predstavljalo očiti dokaz njenog uzrujanog emocionalnog stanja. – Pretpostavljali bi da si homoseksualac – smelo je objavila, pa prasnula u neobuzdan smeh. – Trebalo bi samo da znaju koliko bi pogrešili! – borila se za dah. – Trebalo bi samo da znaju šta smo radili u krevetu! K-k-koliko si dobar! – Odjednom se smeh pretvorio u plač i Dag ju je čvrsto privijao uz sebe.

– Nemoj da padaš u histeriju, mala – rekao je. – Sve će biti u redu.

– O, Dag – izustila je, šmrcajući uz njegov džemper – kad samo ne bih osećala toliku krivicu zbog toga. Mislim, život me je mazio proteklih nekoliko godina. I u pravu si. Trebalo bi da budem velikodušnija. Trebalo bi da ih žalim. Umesto toga, ja sam besna. Zašto?

– Zato što su to tvojih roditelji. Jer ih voliš uprkos svemu. Jer si povređena, frustrirana i zbunjena.

– Šta da radim?

– Smiri se pa pokušaj ponovo da okreneš Viki. Čekanje je uvek najgore. Kad budemo saznali kako stvari stoje, smislićemo šta da radimo.

„Kako stvari stoje” zapravo su bile vrlo dobre vesti. Pošto je drugi put pozvala Viki, pa ju je konačno dobila u trećem pokušaju, Saša je saznala da njena majka ne samo što je odlično podnela operaciju već je i ispitivanjem u toku operacije utvrđeno da nema opasnosti od širenja bolesti. Blagi tretman radijacijom samo je mera predostrožnosti, i lekari daju Natali Blejk odličnu prognozu za potpun oporavak.

Umirena vestima da joj je majka dobro i blago postićena sopstvenim emocionalnim izlivom, Saša se nije opirala na Dagovo insistiranje da spakuje računar i još odeće i neko vreme ostane u njegovoj kući. Javila je Viki broj za hitne slučajeve, bez objašnjenja osim uopštenog: *ako me pozoveš i niko se ne javlja, probaj ovaj broj*, zaključala je kuću i vratila sa Dagom u njegovo utočište s pogledom na okean.

Saša je provela dve neobično spokojne i vrlo srećne nedelje. Ona i Dag se nisu odvajali, ako nisu bili u istoj sobi u kući, onda barem u dometu u kome su mogli da se dozovu. Na Sašino zaprepašćenje, i njen računar i njena koncentracija preživeli su preseljenje. Dok je udobno smeštena sedela u gostinskoj radnoj sobi, misli su joj same dolazile, iako je u početku bila sumnjičava da će ovaj rukopis dospeti u štampu, i priča je brzo napredovala.

– Pričaj mi o knjizi – rekao je Dag jedne noći dok su nagi ležali na njegovom krevetu. – Hoću reći, kuckaš tamo već danima a ja sam samo letimično video oskudni sinopsis koji si napisala još pre nekoliko meseci.

Saša se ušuškala uz njegovo telo koje joj se sada činilo kao da je njeno sopstveno. Protrljala je obraz o tople malje na njegovim grudima, prešla rukom preko njegovih rebara pa je položila na vitak muževan kuk, ugurala nogu između njegovih pa donjim delom svog tela intimno prekrila njegova bedra.

– To je divna priča – počela je lenjo, gledajući naviše, mimo jake brade i nosa, pravo u njegove oči. – Moj junak i junakinja se sreću sasvim slučajno, zaljubljuju i žive srećno do kraja života.

Dag ju je stisnuo. – Čak i u sinopsisu piše više od toga. Ma hajde. Reci.

– A ne. Ljubavne priče se uvek naruže prepričavanjem. Prosto ćeš morati da je pročitaš jednog dana.

– Jesi li odlučila kako će se zvati?

I nije, sve do tog trenutka. Izvijajući vrat, lagano ga je poljubila u obraz. – Mislim da će se zvati *Opojna privlačnost*.

– *Opojna privlačnost!*

– Mmm. *Opojna* zbog vrlo muževne boje njegove kože – protrljala je nos o Dagov – a *privlačnost* zbog junakinjine neverovatne opčinjenosti njime. – Podigla je oči naviše i pogled joj je ostao prikovan za strastan pogled sivih očiju iznad sebe. – Nikada nije sreća muškarca poput njega i ponekad prosto ne može ni da dokuči svu dubinu svojih osećanja prema njemu.

– Ipak, voli ga.

– Naravno. Neobuzdano i do ludila.

– Hoće li se udati za njega?

Saša je udahnula. – Mislim da hoće, kroz neko vreme. Ali prvo mora sama da reši još neke stvari.

– Sta ako se on umori od čekanja?

– Neće.

– Zašto?

– Zato što je opčinjen njome koliko i ona njime. Uostalom, mora da bude srećan kraj. Zar nije uvek tako?

– Nadam se – promrmljao je Dag pa je nežno poljubio.

Ko god bio zlikovac u Sašinom životu, nije se pojavljivao. Nije mogla to da razume osim da pretpostavi da su mu prvobitni planovi razvejani usled stalnog Dagovog prisustva. Kako su prolazili dani, počela je da se pita da možda nije sasvim odustao. A ipak, povremeno je razmišljala o njemu. I nije mogla da prestane da zamišlja šta bi se moglo dogoditi ukoliko se samo pritajio, dok nanovo osmišljava svoju spletku.

Sve više je razmišljala o braku. Svakodnevni život udvoje sa Dagom bio je bezmalo idiličan. Istini za volju, bilo je momenata kad je bio napet, a njegovo raspoloženje vedrije ili mračnije. Ali se uvek usklađivao s njom i teško da je mogla da nađe manu njegovoj ljubavi.

Često se dešavalo da oboje rade istovremeno u svojim radnim sobama. Više nego jednom, tiho je sedeo u njenoj radnoj sobi sa blokom papira u krilu i olovkom u ruci, posmatrao ju je, vraćao se papiru pa opet gledao u nju. Jednom takvom prilikom toliko je pobudio njenu radoznalost da je stisla dugme da sačuva urađeno i okrenula se u stolici.

– Šta radiš, Daglase? – zahtevala je da zna, stvorivši se kraj njegovog ramena pre nego što je stigao da sakrije skicu koju je pravio.

– O, ma ništa stvarno. Samo žvrljam.

Pružila je ruku i ukrala mu blok. – Bio si jako zauzet. Daj da vidim. Hej... – Proučila je skicu na početku pa okrenula stranicu u bloku i u njemu našla još desetak različitih crteža. – Ali ovo je odeća za žene?

– Sviđa ti se?

– Divna je – i stvarno je bila. Ležerna garderoba, pantalone, džemper, ženske bluze sportski elegantne, predivni poslovni kompleti i šik formalna odeća nežnih linija. – Oduševljena sam! Ali... zar ti ne radiš samo mušku garderobu?

Nagnuo je glavu na stranu sa izrazom skromnog samopouzdanja. – To ne znači da ne mogu da probam nešto novo?

Oči joj se razrogačiše. – Hoćeš li? Mislim, razmišljaš o tome da pokreneš liniju ženske garderobe?

– Nisam planirao... sve dok nisam počeo da sedim ovde i posmatram te. – Zadovoljno se smeškao. – Ko zna koliko sam te samo puta skinuo. Voleo bih da uradim obrnuto. – Stisnuo se tako da napravi mesta za nju pa je privukao na stolicu pored sebe. – Šta ti misliš? Da li bi volela da imaš znak *DD* na svojim grudima? – Podigao je prst do mesta gde bi oznaka stajala i opisao majušni krug.

– Ja već imam *DD* na svojim grudima – nestašno je šapnula Saša. Uхватила je njegov prst da zaustavi slatku muku i prinela ga usnama. – Ali bih volela da nosim tvoju odeću! Nova linija... to je uzbudljivo!

Ostatak poslepodneva su proveli u razgovoru o tome, sve dok uzbuđenje i međusobna blizina nisu razgovor učinili izlišnim. Vodili su ljubav na stolici u njenoj radnoj sobi, zajedno se istuširali pa se odvezli u grad da na brzinu večeraju. Na putu do kuće zastali su samo radi Sašinog omiljenog sladoleda domaće proizvodnje – božanstveno puterastog i hrskavog. A onda su se smestili u dnevnu sobu da uživaju u spokojnoj večeri i slušanju muzike. Povremeno bi tiho progovorili u atmosferi mira i zadovoljstva. Kad je kasno uveče Daga telefonom nazvao prijatelj, Saša se iskrala u kuhinju po kašiku sladoleda. Vratila se noseći jednu za

Daga; kad je odmahnuo glavom, ona je polizala kašiku, bacila je u sudoperu pa otišla u spavaću sobu da ga sačeka.

Nije mu dugo trebalo, ali je otkrila da se oseća neobično prazno. Kad joj se konačno pridružio, skinuo joj je odeću i uzeo je u naručje, odahnula je sa olakšanjem. Osećaj praznine je potisnula iz uma, predala se vođenju ljubavi sa Dagom sve dok oboje nisu dostigli vrtoglave visine pa se opet lagano spustili na zemlju.

Sasvim neobično, mučnina je nije napuštala iako je bila u polusnu. Kad se Dag probudio pola sata kasnije, telo joj je bilo obliveno znojem.

– Jesi li dobro, mala? – pitao je, s brigom ispisanom na licu. – Vruća si.

Bio joj je potreban minut da se usredsredi. – Ne znam – promrmljala je. – Osećam se čudno.

– Na koji način?

– Imam mučninu. I... grčeve.

– Menstruaciju su imala prošle nedelje.

– Znam, ali... – Pokušala je da sedne i u stomaku je osetila bućkanje. – O, bože – jeknula je pa jurnula s kreveta i stigla do kupatila na vreme da povrati nad šoljom.

Dag se smesta stvorio kraj nje, držao joj glavu, stezao uzdrhtale ruke, a kad je završila, oslonio ju je na ormarić u kupatilu i obrisao joj lice vlažnim peškirom.

– Bolje? – konačno je pitao. Izgledala je avetinjski bledo uprkos vrućici.

– Čini mi se. Sigurno je neki virus.

Odneo ju je do kreveta bez dalje rasprave o tome, ali je ostao budan dugo nakon što je zaspala, posmatrao je, osećajući olakšanje kad se čelo rashladilo a disanje postalo dublje. Tek tada je ustao, prebacio kućni ogrtač oko sebe pa krenuo u kuhinju.

9.

Kad je sledećeg jutra Saša otvorila oči, Dag je širom otvorenih očiju sedeo oslonjen o uzglavlje kreveta. – Kako si? – oprezno je pitao.

– Dobro. – Nešto u njegovom držanju ju je smesta probudilo. – *Ti* izgledaš grozno. Jesi li spavao? Nećeš se valjda razboleti kao ja od ovoga, šta god to bilo?

– Sumnjam – izjavio je s takvim ubeđenjem da ga je malo поближе zagledala.

– Kako to misliš? – nesigurno je promrmljala. Proučavajući napet izraz na njegovom licu, na tren je stekla utisak da je proteklih nekoliko nedelja bilo zatišje pred oluju. – Šta nije u redu, Dag?

Zaigrao mu je mišić na vilici. – Onaj sladoled što si sinoć jela? Siguran sam da je bio otrovan.

– Otrovan? Mora da se šališ?

– Ne šalim se. – Oči su mu poprimile tamnosivu boju. – Dobro sam ga zagledao sinoć kad si zaspala.

– Videla sam ga i ja. Izgledao je normalno.

– Jesi li videla sićušnu rupu sa strane, na kartonu, tik ispod ivice poklopca?

Prebledela je. – O, moj bože!

– Neko je ubrizgao nešto u kutiju.

Vrtela je glavom u zaprepašćenju i poricanju. – O, ne, o, ne...

– Ma daj, mala. Sagledaj činjenice. Pre toga ti je bilo dobro. Odličnog si zdravlja. Pojela si jednu ili dve kašike tog sladoleda i onda dobila mučninu.

– O, Dag – šapnula je, a oči joj se ispuniše suzama.

– Ne može biti ništa drugo, Saša. Jedino što mi nije jasno jeste odakle mu ideja. Pročitao sam sve tvoje knjige. Ni u jednoj se ne pominje trovanje sladoledom.

Ugrizla se za usnu i sela uspravno, stežući stomak, njišući se napred-nazad. Suze su se, jedna za drugom, slivale niz njene obraze.

– Opet te boli? – pitao je Dag, nagingjući se napred da joj pruži podršku.

Odmahnula je glavom. – Ne tu – jecala je, pokazujući na stomak. A onda je pokazala ka glavi. – Ovde. O, bože! O, moj bože!

Obavio je ruke oko nje, drhtala je ali ju je čvrsto držao. – Šta je?

– O, Dag. *Jesam* to napisala.

– Ali gde? Nisam...

– U ovoj knjizi. U ovoj novoj. Hoću reći, još nisam napisala tu scenu, ali se nalazi u sinopsisu. O, moj bože!

Dag je odvratio pogled, a oči su mu sevale. – Sinopsis. Nisam se toga setio. – A onda je vratio pogled na Sašu.

– Ko ga je pročitao?

– Dajana. Dajana... moj izdavač. Možda još neko u *M.P.I.-ju*.

– Još neko?

– O, bože – uzviknula je pa zarila lice u ruke.

– Ko, Saša? Jako je važno!

Kad je podigla glavu, oči su joj bile pune suza, straha i neverovatne agonije. – Sajmon – u dahu je izgovorila.

– Dajana je Sajmonu prepričala sinopsis! Ali... – izraz lica joj je postao molećiv – ali to ne može biti! Ne može! Neko vreme smo bili tako bliski! Bio mi je poput starijeg brata! Još uvek o njemu razmišljam kao o svom mentoru. – Načas su joj misli odlutale na zaplet *Opojne privlačnosti*. Zlikovac u tom romanu jeste bio junakov mentor, muškarac koga je na osvetu nagnala ljubomora i sumnjičavost. Sporo je vrtela glavom. – On nije sumnjičav tip. Savršeno je siguran u sebe, avanturista i nekonvencionalan čovek. Nikada nisam preuzela nijednu njegovu ideju. Sigurna sam!

– Ali on u poslednje vreme nije prodao nijedan svoj roman.

– Ne. Samo prvi.

– Znači, prilično si ga zasenila.

– Ali bavi se drugim stvarima. Dajana mi je to ispričala.

– To ne znači da nije ljubomoran. – Pala mu je na pamet još jedna misao. – Rekla si da je imao dara za dramatičnost. Da se stalno prerušavao i igrao razne uloge. Da li je moguće, prosto moguće, da si ga viđala na ostrvu a da ga nisi prepoznala?

– O Dag, sve je moguće! Ali on to ne bi učinio! Na svoj način, Sajmon me je voleo. Sigurna sam u to.

– Možda te voleo na drugačije nego što ti misliš – tiho je napomenuo Dag.

Saša je istog časa bila na oprezu. – Kako to misliš?

– Možda te je voleo. Stvarno voleo, dok si ti o njemu razmišljala kao o bratu i mentoru. Možda je želeo više. Jesi li ikada stekla takav utisak?

– Naravno. Ali on je znao kroz šta sam prošla i ne tražim više takvu vrstu veze. U potpunosti je to prihvatio.

– Što ne znači da, kako su godine prolazile, on nije ponovo počeo da razmišlja o tome. Ako je njegova karijera propadala dok je tvoja cvetala, a video je da si u vezi sa mnom...

– Ali sve je to počelo *pre* nego što sam te upoznala.

– Tačno – priznao je Dag. Za trenutak je ostao zamišljen. – Ali pretpostavimo, samo pretpostavimo, da je došao ovamo imajući na, donekle izopćenom, umu neku pakost. Ono što je radio na početku bilo je više da te zastraši nego da te povredi. Kad bolje razmislim – dodao je uz grimasu – mogla si da pogineš na tom motoru. – Uzdahnuo je. – Ali pretpostavljam da je

imao nameru samo da te uplaši, da se bolesno poigra s tobom. A onda nas je video zajedno i stvarno pobesneo. Prokletstvo, Saša, otrov! Sva sreća da si pojela samo malo!

– Sva sreća da ga ti nisi ni okusio!

– Do vraga, nemoj mi pričati o *meni*. Tebi je bilo loše! Ali kad razmislim, ako je sladoled *bio* otrovan, onda je imao oboje na umu, što znači da se nameračio i na mene. I *ja* kažem da zovemo policiju!

– O Dag, ne znam. Ako jeste bio Sajmon – a još uvek ne mogu da se pomirim s tom idejom – njemu je potrebna psihijatrijska pomoć a ne da ga zatvore kao kriminalca.

– Baš lepo od tebe, mala, ali šta da si pojela celu kutiju sladoleda? Da ti je bilo *stvarno* loše? Šta bi bilo da si umrla? Slažem se da mu treba psihijatrijska pomoć, ali prvo moramo da ga nađemo.

– Ako je on. – Namrštila, nastojeći da razbistri misli.

– U mislima se neprestano vraćam na poslastičarnicu. Tamo je bila samo šačica ljudi. Dva momka iza šanka.

– Kako ide u *Opojnoj privlačnosti*?

– Zlikovac bi bio jedan od ljudi iza šanka. – Prestala je da diše. – Prerušen.

Dag je klimnuo glavom, poenta je jasna. – Jedan je bio mlad, a drugi sredovečan. Koliko godina ima Sajmon?

– Tek je zašao u četrdesete, čini mi se. Ali taj čovek je imao sedu kosu. A Sajmon ima tamnu kosu.

– I vrlo je vešt u prerašavanju. Sad mi reci koliko je visok i kako je građen?

– Otprilike... baš tako, valjda – očajno je priznala. – Ali Sajmon to ne bi učinio! Znam da ne bi!

Pošto je shvatio da je to bilo dovoljno zasad, Dag ju je zagrlio. – U redu je, Saša. Samo se opusti. Hoću da legneš u kadu dok ja obavim nekoliko telefonskih poziva i saznam gde mogu da dam tu kutiju sladoleda na analizu. Možda je stvarno samo virus. Uvek postoji šansa da je to.

Ma koliko želela da veruje u to, Dag je posejao previše ideja u njenu glavu. A podudarnost s njenim zapletom je previše zapanjujuća da bi se oglušila o nju. Povinovala mu se bez opiranja, opustila se najduže što je mogla u njegovoj velikoj kadi pa izašla i obrisala se peškirom. Tek što je obavila peškir oko sebe, Dag joj se pridružio u toploj, zamagljenoj prostoriji.

– Pa? – pitala je snebivajući se.

Uhvatio ju je za ramena i nežno joj se zagledao u oči. – Policija će se pobrinuti za to.

– Policija? Nisi valjda, Dag!

– Morao sam, mala. Zbog tebe... i sebe. Ako bi ti se nešto desilo... – Stresao se i privukao je u zagrljaj. – Ne mogu da podnesem ni samu pomisao na to.

– Nisi... nisi im rekao...

– Ne. Nisam pominjao Sajmona. Samo sam im rekao da si povraćala i da želim da proverim taj sladoled. Uskoro će svratiti da ga uzmu. Mislim da bolnica ima laboratoriju kojom će moći da se posluže.

Uzdahnivši, Saša je klonula uz njega. Svršeno je. Uprkos protivljenju, možda je ipak osećala malo olakšanje. Na kraju krajeva, ako policija utvrdi da niko nije otrovao sladoled, možda cela priča s policijom prestane. Ako ne... Trgla se. Možda je Dag u pravu. Moraju pronaći Sajmona – ili koga god već. Više nije jedina koja je u opasnosti. A ako bi se nešto dogodilo Dagu – nije mogla da podnese ni pomisao na to!

Za sat vremena su se na Dagovim vratima pojavila dva policajca da pakuju kutiju sladoleda. Saša je ostala pozadi, sklupčana u fotelji, dok je Dag razgovarao s njima. Kad se vratio, sagnuo se i uhvatio je za ruku.

– Hajde. Obuci se. Idemo u Boston.

– U Boston. Bez obzira na sve?

– Zar ovo nije pravi trenutak? – rekao je uz sjaj u očima. – Policija radi svoj posao a mi ne možemo da učinimo ništa dok nam se ne jave. Nemoj mi reći da bi danas mogla da se usredrediš na posao.

– Valjda ne.

– Onda je rešeno. Hajde. – Stegnuo ju je uz sebe i poveo ka spavaćoj sobi pre nego što je stigla da smisli još neki izgovor. – Obuci nešto toplo i lepo. Provešćemo dan u gradu.

Na njeno zaprepašćenje, baš su tako i uradili. Na njeno zaprepašćenje, bilo je zabavno. Dag joj je zaokupljao misli šetnjom kroz Marketplejs, tražio njeno mišljenje o raznim umetničkim galerijama, šarmirao je duhovitim opaskama, razveseljavao šaljivim anegdotama iz svog života. Bio je sklon autoironiji zbog čega joj je bio još draži, ali je njegov umeren ponos zbog svojih postignuća bio nepogrešiv i zarazan.

Kad su se vratili u Vinjard, bilo je kasno popodne i nebom su jezdili svetli oblaci. Bilo je toplo, iznenađujuće toplo za početak decembra, redak dar prirode. – kažeš da se na brzinu izvezemo do litica? – pitao je, dok su ulazili u auto koji su ostavili na aerodromu.

– Sada?

– Zašto da ne? – Bacio je pogled ka nebu. – Bio je lep dan. Kiša još neće pasti. Uostalom – dodao je nežnijim tonom – još nisam spreman za povratak kući. Hajde da još malo produžimo zabavan dan... još samo malo?

Kako bi mogla da ga odbije kad se osećala isto. – Važi – rekla je sa osmehom.

Nažalost, vreme im nije išlo na ruku. Kad su stigli do litica Gej heda, lagana kišica je napravila izmaglicu na vetrobranskom staklu. Ali Dag je istrajavao.

– Sačekaj ovde – naredio je, uzeo ključeve i otvorio prtljažnik. Izvadio je veliki komad, kako se činilo, nepromočivog platna a kad ga je rasklopio, pokazalo se da je u pitanju ogroman pončo.

– Dizajner pre svega – šaljivo je ubacila Saša dok je on navlačio pončo preko glave i otvarao joj vrata. – Ti ćeš tako ostati suv, ali šta ću ja? – Bilo je dovoljno da ispruži ruku sa vragolastim osmehom na licu da ona shvati.

– Ovo je apsurdno, Dag – rekla je, ali je ipak pohitala pod pončo i uspela, uz njegovu pomoć, da proturi glavu kroz isti otvor. – Dvoglavo čudovište. – Osvrnula se oko sebe. – Nadajmo se da niko ne gleda.

– Niko ne gleda. Vidi. – Oboje su pogledali. – Mesto je potpuno prazno. Niko nije toliko lud da izlazi na kišu po blagom decembarskom danu.

– Zvuči romantično – otezala je, osećala se lakomisleno kao greh. Dagove istraživačke ruke nisu pomogle u umiravanju njenih misli.

– Definitivno – odgovorio je dubokim, hrapavim glasom koji je obećavao još. Zasad je, međutim, samo obavio ruku oko njenog ramena i zalepio je za sebe.

Litice su, kao i uvek, oduzimale dah u svom višebojnom plaštu žućkastoružičaste, bele i boje čokolade. Dag ju je pažljivo držao dok su prolazili kroz vlažnu travu iznad litica, pa niz šljaku, a onda dalje, zavijajući iza isturenih izdanaka brda pa do dolina.

– Ovo baš i nije zabavno sa ovolikim potpeticama – primetila je Saša dok je posrtala i još se tesnije pribijala uz njegov struk.

– Da, ali bez njih ne bi mogla da proturiš glavu kroz pončo. A u svakom slučaju, ako padneš, pašćeš na mene. Nije tako loše, hmm?

– Uopšte nije loše – srećno je razmišljala. Lica i kose su im bili prekriveni tankim blistavim kapima kiše, a mimo toga, bili su utopljeni i prilično zaštićeni ispod ponča.

Vodeći je pored nepravilnih pukotina, našao je pravo mesto. Bio je to udoban kutak, malo uvučen u liticu, dovoljno veliki da stanu oboje a nudio je spektakularan pogled na okean. Ušavši unutra najdublje što se moglo, Dag je seo, povlačeći je za sobom.

– Tako. Udobno ti je?

Nagnula je glavu i poljubila ga. – Mmm.

– Vidi. – Očima je pokazivao kuda. – Zar nije prelepo?

– Da. Ali mi je drago da sam ovamo gore. Zbog belih kresta izgleda hladno.

Čvršće je obavio ruke oko nje i dugo su sedeli kao jedno biće, diveći se blagoj razjarenosti prirode. Kad je njegova ruka našla put do njenih grudi, duboko je udahnula i izdahnula. – O, Dag. Ovo je bio stvarno predivan dan. Ne znam kako ti je to pošlo za rukom ali jeste.

– Drago mi je, mala – pevušio je, pa nagnuo glavu i na njene usne spustio poljubac koji je bio topao, vlažan i jednako razulareno nežan kao i okean. Jezikom je ispratio ravnu liniju njenih zuba, a onda uronio dublje u potrazi za njenom suštinom. U međuvremenu je prstima izvodio vrlo erotske poteze na njenoj bradavici, koje su zauzvrat izbile naviše kroz slojeve kašmira.

Može da je uzbudi. Uvek. Bilo da samo stoji, uspravan i visok, usred umetničke galerije, očeše se bedrom o njeno ispod stolnjaka u restoranu ili joj palcem protrlja dlan nasred kaldrmisane ulice. A sad, usred božje zemlje, ubrzanije je disala i obavijala ruke oko njegovog vrata. Spretno ju je pomerao sve dok se nije našla u njegovom krilu, licem ka njemu, koljenima zajahavši njegove butine. Kad je stavio ruke na njenu zadnjicu i stisnuo je uz sebe, ona je jeknula.

– Dag, nepristojno je! – promuklo je šapnula, ali nije popuštala stisak nogama.

– Niko nas ne vidi. – Iserio se pa obe ruke ponovo spustio na njene grudi, gnječio ih, mučio ih slatkom mukom, prstima prelazio preko vrhova sve dok nije zapalio vatru u njoj. Starstveno joj se zagledao u oči. – Volim da osetim tvoje telo. Tako toplo, čvrsto i uvek uzbuđeno. – Proturio je ruke ispod ivice džempera, podigao tkaninu visoko na njene grudi. A zatim su njegovi prsti našli put ispod čipke grudnjaka i nadraživali je sve dok se nije izvila naviše. Tek onda ga je otkopčao i oslobođene, njene vrele dojke su se izlile u njegove dlanove.

– Nije trebalo to da radiš – šapatom je rekla uz njegove usne.

– Ali prija, zar ne – uzvratio je šapatom, ljubeći je ponovo kao da objavljuje sve jaču žudnju. Osećala je tu žudnju, u sebi kao i u njemu. Da mu se osveti za dražkanje bradavica, uvukla je ruku između njihovih tela i dodirнула ga, milovala ga, osećala kako raste sve dok fina vuna njegovih pantalona nije opasno nabrekla.

– O da – bio je to dašak izgovoren uz njegova usta – prija. Želim... – Reči joj je neizgovorene zapečatio još snažnijim poljupcem i mada mu ruke više nisu bile na njenim grudima, zauzimale su položaj na kukovima i pravile takve pokrete kojima nisu nimalo umirivale njenu žudnju. – Moramo da prestanemo, Dag – hrapavim glasom je rekla. Telo joj je gorelo od žudnje za njegovim. Ako je ijedno od njih dvoje pomislilo da će im tek osvojena sloboda da vole ublažiti požudu, prevarili su se. Možda je to zbog sinoćne nedaće, možda dan proveden u uzdržavanju na javnim mestima, kako god bilo, u tom trenutku njihova žudnja nije poznavala granice.

– Hajdemo kući – šaputala je čak i dok je mrdala kukovima i tražila njegov nabrekli ud.

– O, ne – hrapavo je izustio, dižući joj suknju do struka.

– Dag!

– Psst. Samo polako. – Prst mu je skliznuo pod unutrašnju stranu njenih gaćica i nepogrešivo stigao do centra. Uzviknula je a onda zadržala dah, a sa usana bi joj se otelo tek poneko životinjsko mrmljanje. Obavijajući ruke oko njegovog vrata, blago se pridigla da mu dá prostora.

– O, ne, molim te. Hajdemo kući. Želim te, Dag. Ne tvoj prst, već *tebe!*

– Imaćeš me – kazao je, glasom muklim i iskidanim dok se migoljio ispod nje.

– Šta to radiš? – ošamućeno je pitala.

– Pokušavam – prostenjao je pa nastavio – da skinem proklete pantalone.

Pogledala ga je razrogačenih očiju i zavrelički šapnula: – Ovde?

Lice mu je odavalo istu požudu koju je osećala u njegovom telu, baš kao i u svom. – Da, ovde – rekao je kroz zube, pa njišući se s jedne na drugu stranu, uspeo raskopčane pantalone da smakne do butina.

– Dag, ne možemo! – grcala je, ali je on prstima već vukao pojas njenih gaćica, a s laktovima podbočenim o njegova ramena, ona mu je pomagala. Stigla je samo jednu nogu da oslobodi svilenih gaćica kad ju je spustio na sebe. A onda je polako i sigurno ušao u nju, ispunjavajući je kao što nikada pre nije bila ispunjena.

– Nikada mi te neće biti dosta – prostenjao je, rukama je stezao njene kukove, dizao je, spuštao, puštao da oseti njegovo pulsiranje dok je on uživao u tome da bude u njoj. – Volim te, mala. Bože, volim te!

Tada su im se usne ponovo srele, jezici se milovali oponašajući ritam donjih delova tela. I Saša je bila svesna da isto kao što je njihovo vođenje ljubavi svaki put bivalo sve bolje, tako je fizički vid ljubavi predstavljao samo jedan njen deo. Drugi deo je bila čista radost koju su nalazili jedno u drugom, tako savršena da ju je plašila. Ali, volela ga je više nego sam život. A strast koju je pokazivala prema njemu to je jasno govorila.

Dok su talasi zapljuskivali stene, oni su istovremeno dostigli vrhunac. A zatim su se pripili jedno uz drugo dok su talasi strasti jenjavali, šapćući nežne reči ljubavi i hvale. Nisu znali koliko su dugo ostali da sede tako u svom skrivenom kutku, zaštićeni pončom, zapleteni u najintimniji od svih zagrljaja. Nisu marili za vreme. Kao ni za mesto. Tek ih je sve jača kiša naterala da poprave odeću i zapute se nazad kući.

Zaista je bio u pitanju otrov. Laboratorijski tehničar mu je dao neko otmeno ime, policija joj je ponovila, ali je on Saši bio nepoznat. A opet, to je nije iznenadilo. U sinopsisu nije dala pojedinosti.

Na podsticaj policije i Dagovo brižno navaljivanje, Saša im je ispričala sled događaja koji su je naveli da poveruje da na ostrvu neko smišlja pakosti uperene protiv nje. Nerado im je ispričala ono što je znala o Sajmonu, iako je uz opis išlo i teško poricanje.

– To ne može biti on – ponavljala je iznova i iznova, dok je Dag pokušavao da je uveri da se ništa neće desiti ako ne budu imali dovoljno dokaza. Kad je rekla da se Sajmon najverovatnije nalazi u svojoj kući u Mejnu, policija joj je predložila da ga pozove. Učinila je to, opet nerado. Kad se niko nije javio, pokušavala je to da objasni. – Stalno menja svoja interesovanja. Najnovije je dubinsko ronjenje. Sigurno je negde dole na Karibima – primetila je.

Na Dagovo insistiranje, policija se složila da sprovede što neupadljiviju istragu. Njihov pristup, tvrdili su, zasnivaće se na tome da potraže nepoznata lica na ostrvu. Prva stanica će nesumnjivo biti poslastičarnica.

Kad je konačno ostala nasamo s Dagom, Saša je nesigurno posrtala. Skliznuti sa takvih visina strasti na mrtvilo onog časa kad su se vratili jer ih je policija čekala na pragu kuće, bilo je uznemiravajuće. A čekanje koje je usledilo samo je doprinelo tome.

I Saša i Dag su bili napeti. Iako se život nastavljao, naizgled normalan i bez dešavanja tokom sledećih nekoliko dana, bili su stalno na oprezu. Saša je nekoliko puta zvala sestru, zadovoljna što se majka lepo oporavlja i što je puštaju kući. Poslala je još jednu poruku, s tim što je ova bila adresirana na kuću i šira od prethodne. Složivši se s Dagom da će jednom ipak morati otići u posetu, utrla je put tome ćaskanjem o svojoj kući na ostrvu kao i o svom poslu.

A posao je bila sasvim druga priča. Saša je pisala skoro svaki dan, ali se ispostavljalo da je *Opojna privlačnost* više dnevnik nego fikcija. Kad se njena junakinja prepuštala razmišljanju o ljubavi prema svom junaku, to su zapravo Sašina osećanja prema Dagu obasjavala ekran. Kad je junakinja ozbiljno razmatrala budućnost, to je zapravo bio odušak Sašinim osećanjima o udaji za Daga. Kad se, u mračnom raspoloženju, junakinja rvala s mislima o tajanstvenom stvorenju koje je proganja, to su u stvari provejavali Sašini strahovi. Iščekivanje presudne

scene u knjizi jeste ono što je naročito mučilo Sašu. Po Sašinom sinopsisu, junakinju će kidnapovati i živu sahraniti u kutiji veličine kovčega sa samo jednom cevčicom za vazduh koja bi je održavala u životu. Stravično iskustvo iz koga će je, naravno, spasti njen junak. Naravno. I onda bi zaista bio srećan kraj. I upravo je tada Saša počela da se moli.

Lepo vreme je potrajalo. Saša i Dag su išli u duge šetnje po plaži, držali se za ruke, bez reči posmatrali talase, čekali i čekali zlikovčev sledeći potez. Jednako misleći na završnicu *Opojne privlačnosti*, Dag je nerado ispuštao Sašu iz vida na duže od nekoliko minuta i to je činio isključivo onda kad je situacija nalagala.

Policija, obavljajući svoju dužnost, ispitala je mladića zaposlenog u poslastičarnici, i saznala da nije ostrvljanin i da radi pola radnog vremena, kome nije bilo sumnjivo kad je stariji čovek s autoritativnim držanjem utrčao da mu pomogne. Mladić je prosto pomislio da je reč o vlasnikovom partneru. Ali je brzo došao i nestao, ne ostavljajući za sobom nikakve konkretne tragove po kojima bi se moglo saznati ko je. I nikada se više nije pojavio.

Polako je agonija čekanja počela da uzima svoj danak. Besan zbog svoje bespomoćnosti, Dag je postao razdražljiv. Želeo je da zatvori Sašu u Njujorku ili na nekom drugom skloništu gde bi mogla biti bezbedna. Ali, kao što je policija istakla, to će ili odložiti neizbežno ili, što je još gore, odvesti par u situaciju u kojoj bi bili ranjiviji nego što su sada. Barem je stanovištvo na Vinjardu malobrojno i nekako lakše za nadziranje. Nažalost, bilo je barem dvanaest ekscentrika, nedavnih i *ne baš nedavnih* došljaka na ostrvu, koji bi mogli biti onaj koga traže.

Bio je četvrtak, kasno poslepodne, kad je Dag umarširao u Sašinu radnu sobu i odmerio njenu nepomičnu priliku. – Hajde, mala. Idemo u grad. Moramo da malo da promenimo okruženje a i frižider je sve prazniji.

– Idi ti – promrsila je ne okrećući se, jednako napregnuta kao i on.

– Ne idem bez tebe. Neću te ostaviti ovde.

– O, molim te, Dag – izletelo joj je. – Nisam dete kome je neprestano potrebna dadilja. – Podbočila je bradu o pesnicu i zagledala se u prazan ekran pred sobom. – Ništa se neće dogoditi. Biću dobro.

Prišao joj je u dva besna koraka. – Ideš sa mnom.

– Ne.

– Saša.... – tiho ju je upozoravao.

Okrenula se ka njemu i besno ga pogledala. – Prokletstvo, ne možeš mi naređivati šta da radim! Smučilo mi se da budem pod stražom! Osećam se kao u kućnom pritvoru! Pa, znaš šta? Nadam se da će tip *stvarno* napasti! Ne mogu ovo više da podnesem!

Dagove oči se skupiše. – Da li moje društvo za tebe predstavlja kaznu?

– Nije to u pitanju, i ti to znaš! – Sevala je očima. – Ne idem u grad. Tačka.

Mrzela je sebe zbog tog tona, zbog toga što ne pokazuje zahvalnost i ljubav već bes i frustraciju, zaškrgutala je zubima i okrenula se ka ekranu.

Dan ranije, nedelju dana ranije, Dag bi imao više razumevanja. Ali su njegov bes i frustracija bili jednaki njenim i nimalo nije bio raspoložen da je moli.

– Dobro. Ti ostani ovde. Vidimo se kasnije.

Bez ijedne reči više, izjurio je iz sobe i kuće, ostavljajući tragove guma na prilazu dok je okretao *maserati* i odlazio. Tek onda je Saša zarila lice u ruke i pitala se kako je mogla biti tako okrutna prema čoveku kojeg voli, prema čoveku koji prolazi kroz taj užas zbog nje.

Za sve je ona kriva. Neko je proganjao nju – i Daga, čiji je jedini zločin to što voli nju. Nije pošteno, prokletstvo! Nije pošteno!

Razdraženo je skočila iz fotelje, zgrabila kaput pa krenula ka plaži. I njoj je potrebna promena okruženja i mada bi bilo lepo da je pošla s Dagom u vožnju do grada, da nije bila tako rđavog raspoloženja pa ga odbila. Ali i plaža može poslužiti. Mora. Kad se Dag vrati, izviniće mu se.

Dan je bio sunčan ali je nebo već počelo da se smračuje od raštrkanih oblaka i zalazećeg sunca. Dani su tako kratki u ovo doba godine, prepustila se mislima.

Život je tako kratak. Zašto onda drži Daga na odstojanju kad u dubini svog srca zna da želi da se uda za njega? Šta čeka? Nekakvo božansko posredovanje? Neko mistično otkrovenje o budućnosti?

Niko zasigurno ne zna šta budućnost nosi, najmanje ona i Dag. Zar su ikada postojale neke izvesnosti? Dag je učinio sve što je bilo u njegovoj moći da je ubedi da je voli. Zar može i dalje da ga kažnjava za nešto što je Sem Webster učinio pre više od deset godina? Može li i dalje da kažnjava sebe?

Oseka. Hodajući polako, oborene glave, uputila se daleko preko vlažnog peska, patike su joj ostavljale avetinjski trag duž brazdi zamršenih šara, između razbacanih hrpica morske trave. Zastala je na ivici vode pa se zagledala u penu što je zapljuskivala obalu a onda u daleki horizont. Bilo je nečeg umirujućeg u vodi, baš kao i u Dagovom naručju, u njegovom blagom glasu i ljubavi. Kad je čula kako se *maserati* uz grmljavinu udaljava, osećala se usamljenijom nego što je to bila nedeljama ranije. Da li bi tako izgledao život bez Daga, ova praznina što je tišti? Dao joj je toliko toga od sebe. Zar nije krajnje vreme da mu uzvрати istom merom? Zar nije vreme da se odluči da rizikuje? Zar ne duguje toliko Dagu? Zar ne duguje to *sebi*.

Posle višenedelnog mučenja, lako je donela odluku. Najednom se osećala bezbrižno i okrenula se kako bi se vratila istim putem. Osetno je zahladnelo otkad je izašla. Koža joj je bridela.

Nije napravila ni dva koraka, kad se zanela. Protresla je glavom osećajući vrtoglavicu i pokušala da nastavi da hoda, ali noge su joj bile neobično ukočene i neposlušne. Bezbrižna... izgledalo je da je hvata vrtoglavica? Od previše emocija, pomislila je. Previše je hladno. Ipak je, na kraju krajeva, decembar i postaje sve mračnije, mračnije...

Nesvestica ju je brzo stigla i ona se skljkala na vlažan pesak. Tek onda je udaljena prilika na litici spustila pištolj, potegla dobar gutljaj iz pljoske i povukla se.

Vožnja ukруг po ostrvu nimalo nije primirila Dagov bes. Kad se konačno zaputio ka gradu, bezglavo je srljao u potrazi za zadovoljenjem. *Maserati* se uz škripu guma zaustavio ispred policijske stanice, smesta je izašao iz auta i odjurio u zgradu. Nije bio iznenađen podudarnošću da je dežurni policajac bio upravo jedan od dvojice koji su radili na slučaju otrovanog sladoleda s obzirom na manjak u ljudstvu ostrvskog odeljenja. Dag je bio spreman da se istrese na onoga ko se bude zatekao unutra.

– U redu, policajče – promrsio je, sa žestinom spuštajući laktove na pult. – Mislim da je bilo dovoljno izvrđavanja. Ta žena i ja sedimo tamo kao glineni golubovi i smatram da je krajnje vreme da se nešto učini u vezi s tim.

Policajac je digao pogled sa figure koju je besposleno crtao. Iako je život u Vinjardu obično vrlo spokojan, naročito u periodu van sezone, policajac je imao dovoljno iskustva s temperamentnim stanovnicima pa je pred Dagom ostao savršeno miran.

– A šta vi predlažete da uradimo, gospodine Donovan?

– Donohju. Prezime je Donohju. I predlažem da ti, tj. vi – počnete da privodite ljude na ispitivanje.

– *Koga* da privedemo?

– Osumnjičene! Rekli ste da ima određen broj došljaka na ostrvu!

Policajac se nasmejao. – Sjajno. Dakle, trebalo bi da rasteram građane koji su došli radi mira i tišine? Kako biste vi podneli tako nešto, gospodine Donohju?

– *Ja* nisam došao na ostrvo sa isključivim ciljem da terorišem nevinu ženu!

– Ne, a prema onome što znamo, nisu ni oni drugi.

Dagov pogled je postao još tvrdi. – Hoćete li vi to da kažete da smo umislili onaj incident sa otrovanim sladoledom?

– Naravno da ne. Dobili smo laboratorijski izveštaj. Nema šta, reč je o otrovu. Ali ne možemo tek tako da privodimo gomilu ljudi koji poštuju zakon bez ijednog dokaza koji ukazuju na nečiju krivicu. Možemo samo da držimo oči širom otvorene. A mi to činimo.

Dagu je pogled pao na policajčeve žvrljotine pa je kroz stisnute usne procedio: – Da. Vidim.

– Slušajte. Neko mora da ostane ovde. Ne možete ostaviti praznu stanicu. Ali ima drugih policajaca na ulicama. Možete me držati za reč. Nismo vas zaboravili.

– Ali dokle treba da čekamo? – zarežao je Dag. – Mislím, počeli smo da šizimo. Vi ste nam rekli da ostanemo u svojoj kući. Ali ništa se ne dešava. – Pljesnuo je dlanom o sto i skrenuo pogled. – Ovo je smešno!

– Dobro je ako se ništa ne dešava. Možda je tip počeo da shvata da neće moći nekažnjeno da se provuče s onim što je naumio, šta god to bilo. Možda je otišao.

– Ko je otišao? – oštro je pitao Dag. – Neko od onih ekscentrika koje ste pomenuli?

Policajac udahnu duboko. – To vam ne mogu reći, gospodine Donohju. Nemamo načina da motrimo na svačiji dolazak i odlazak. Ljudi se svaki dan dovoze trajektom na jednodnevne izlete pa odlaze. Avioni stalno doleću i poleću sa ostrva. Sve što mogu da vam kažem jeste da se trudimo da pripazimo na čudna dešavanja. Ukoliko je ta osoba poremećena kao što vi kažete, verovatno će se negde usput sam razotkriti.

Ono što je započelo kao strpljivo udovoljavanje jednog policajca jednom stanovniku, izmehnulo se u borbu prodornih pogleda između njega i Daga. Nijedan nije hteo da popusti.

– Svakako – Dag je siktao. – Šta ako bude kasno?

– Radimo sve što je u našoj moći.

Dag je udahnuo, taman se spremao da i dalje više na svog protivnika, kad je shvatio svu uzaludnost tog čina. Pomislivši da bi se Saši nešto moglo dogoditi, uputio mu je preteći pogled, okrenuo se na peti i izašao. S rukama na kukovima, stajao je pored *maseratija*, nekoliko trenutaka duboko udišući hladan noćni vazduh pa je besno ušao u auto i odvezao se.

Piljarnica je imala koristi od njegove iznerviranosti, pošto je jednu po jednu stvar bacao na kolica a da nije bio ni svestan šta kupuje. Na sedištu pored njegovog nalazile su se tri kese na gomili kad je shvatio da još uvek nije raspoložen da se vrati Saši. Njoj je bila potrebna njegova podrška, a ne pogrešno usmeren bes. Skrenuvši u glavnu ulicu, obišao je jedan blok pa je naglo skrenuo u stranu i parkirao se. U blizini se nalazila klupa. Krupnim koracima se zaputio ka njoj i seo, ugurao ruke duboko u džepove i bezobzirno opružio noge pred sobom.

Pao je mrak. Automobili su se sporo kretali ulicama, kao odjek opuštenog ritma koračanja pešaka u prolazu. Bilo je mimo i bez gužve. Zašto je onda on bio u takvom haosu?

Odgovori su mu pristizali u brzom sledu. Ljubav. Za njega je ljubav bila novina i potpuno ga je oborila s nogu. Saša. Tako ju je žestoko želeo da nije znao šta da radi. Sajmon Tripoli, proklet bio. Upropašćuje im život, komplikuje stvari. Šta on misli ko je, kog đavola, da može tako da kontroliše njihove živote.

Udahnuo je duboko pa pustio da mu glava padne unazad a onda je podigao napred uz uzdah kajanja. Bila je to njegova lična frustracija, a on ju je iskalio na Saši kao da je to *njena* krivica. Izjurio je iz kuće kao da je odbila njega lično.

Sada mora da sagleda situaciju iz njenog ugla. Dala mu je toliko toga, zaista jeste. Priznala je da ga voli, tražila da joj dá još vremena, čak je nagovestila da će se jednog dana udati za njega. Zar može da je krivi što je oprezna? Zar može da je krivi što je napeta kao i on zbog saznanja da joj je manijak za petama? O, nije u potpunosti prihvatila da je to Sajmon, ali je Dag znao da nju najviše boli upravo zbog velike mogućnosti da je to on.

A ostavio ju je samu. Ostavio ju je samu da ključa... baš kad joj je najviše potreban!

Duboko obuzet svojom krivicom, poskočio je sa klupe i sudario se sa muškarcem koji se približavao. – Opa – reče muškarac. – Kud žuriš tol'ko?

Miris viskija odavao ga je isto koliko i spor i nerazgovetan govor. *Pijanica*, pomisli Dag. Kakva loša sreća.

– Izvinite – tiho je procedio kroz zube, u nameri da obide čoveka. – Klupa je vaša.

Ali kad je hteo da krene ka kolima, puka muškarčeva krupnoća ga je sprečila. Iako su slične visine, Dag je smesta procenio da su mu krupan izgled lažno davali slojevi džempera, košulja i drečava karirana vunena jakna a ne sami mišići.

– Sam samcat, a? Šta bi tu bilo zabavno? Ajd, sedi sa mnom. Da popričamo.

– Žao mi je. Žurim – reče Dag u još jednom pokušaju da ode, kad ga je ruka ščepala u čelični stisak.

– Baš s' okasnio – promrmljao je muškarac i nešto u vezi s njim je nagnalo Daga da ga pobliže osmotri. Tamne kose, sa gustom, kratko podšišanom bradom, lako je mogao proći kao skitnica. A ipak, odeća nije bilo ni previše iznošena ni dovoljno prljava. A pljoska koju je prinosio usinama nimalo nije ličila na flašu obavijenu papirnom kesom koju bi skitnica obično nosio.

– Šta? – napregnuto je pitao Dag, a svako čulo mu je odjednom bilo izoštreno kao oštrica žileta.

Činilo se da se muškarčeve oči usredsređuju na udaljenu tačku u mraku. – Baš s' okasnio. Ne moz š je imati.

– Šta?

– Ako ne mogu ja da je imam, ne mož'š ni ti. – Otpio je još jedan gutljaj. Nešto je privuklo Dagov pogled. Reagujući impulsivno, zgrabio je pljosku iz muškarčevih ruku u času kad ovaj to nije ni slutio i okrenuo je prema prigušenom svetlu obližnje ulične lampe. Sekund pošto je video inicijale na bočnoj strani pljoske, tresnuo je metal o pločnik.

– Št...? – Pijanica nije ni završio svoju prvu reč kad ga je Dag ščepao za okovratnik i bacio ga na klupu pritiskajući ga kolonom u stomak.

– Gde je ona, bedniče?

– Ne mož'š je imati.

Dag ga je protresao. – Gde je ona? Šta si joj učinio?

– Srce mu je prestravljeno tuklo, ali telo mu je bilo napeto kao struna; mogao je njime da ubije.

– Želeo sam je... Želeo sam je a ona je ot'šla... i postala tol'ko nadmena da nijednom nije pozvala... – Glas mu je iz cviljenja prerastao u režanje, a krvave oči su se razrogačile na Daga. – Pa, ne mož'š je imati. Nema je više. Ja sam se pobrinuo za to. Neć'š je dobiti!

– Gde je ona, kopile jedno! – zagrmeo je Dag, tresući Sajmona iznova i iznova iz puke bespomoćnosti. Jedan deo mozga mu je nalagao da pokuša da nađe Sašu, a drugi da će biti uzalud bez pomoći tog čoveka.

– Nema je – borio se za dah, dok se činilo da se ugiba kao beskičmenjak.

– Govori! Govori ili ću se, tako mi boga, lično postarati da ostatak svog života provedeš u zatvoru. Baš me briga jesi li bolestan ili ne. Trunućeš u paklu ako mi ne kažeš šta si učinio!

Nov glas se pridružio kavgi i nečije ruke su počele da odvlače Daga sa opružene prilike ispod njega. – Hej! Šta se ovde dešava?

Dag se borio svog snagom da se ponovo dočepa muškarca koji je posedovao jedini odgovor koji je želeo. – To đubre je učinilo nešto mojoj devojci – procedio je kroz zube, otimajući se od ruku koje su ga obuzdavale.

– Donohju? – upita policajac. – To ste vi?

Žestoko se boreći za dah, Dag je bacio pogled unazad. – Da. Ja sam. A ovo je Sajmon Tripoli, čovek koga je odavno trebalo da nađete! Uradio je nešto Saši i neće da mi kaže šta.

Osećajući koliko je situacija hitna, policajac je naprasno pustio Dagove ruke i nagnuo se nad Sajmonom. – U redu, druškane. Već si u nevolji. A situacija će se popraviti ukoliko mi kažeš šta se dogodilo. Gde je ona?

Sajmon je slegnuo ramenima i napravio kružni pokret glavom pa izvio vrat da potraži svoju pljosku. – Sad joj je tiho i spokojno. Baš blizu kuće. Gde je moj viski?

– Proklet bio! – povikao je Dag i sigurno bi opet nasrnuo na njega da ga policajac nije sprečio stavljajući mu ruku na grudi.

– Hajde, reci, Tripoli. Gde je ona? – Dag je uzeo pljosku i držao je dovoljno daleko od Sajmonove ruke.

– Na plaži je.

– Na kojoj plaži? – režao je Dag.

– Tvojoj.

– Šta si joj učinio? – pitao je, mašući pljoskom ispred muškarčevog nosa.

– Skoro niš'a.

Policajac je preuzeo inicijativu, pritegao je Sajmona i počeo grubo da ga stiska. – Šta? Tačno?

Sajmon napravi iznerviranu grimasu. – Strelica. Sa sredstvom za smirenje. Uskoro stiže plima. – Prostenjao je kad se policajac nagnuo napred, ali mu je pogled skrenuo na Daga, prkosan i bez straha. – Ne mož'š je imati, Donohju! Ne mož'š je imati!

Dag nije ostao dovoljno dugo da bi čuo tiradu koja se nastavljala. Tresnuo je pljosku o klupu, okrenuo se i jurnuo ka kolima, vozeći kao pomahnitao, što je na neki način i bio. Ako se išta dogodi Saši... ako joj se išta dogodi...

Kad mu se zamaglilo vetrobransko staklo, opsovao je i pustio brisače da bi tek tad shvatio da je to od njegovih suza. Frknuo je pa obrisao lice nadlanicom i nastavio da vozi, trudeći se iz sve snage da ostane pribran, da snagom volje prekrati put, zadrži plimu na odstojanju, da probudi Sašu pre nego što bude prekasno.

Ruke su mu u mrtvačkom stisku držale volan, vozio je kao mahnit, ne mareći da li će se policija pridružiti jurnjavi. Ali bi pored njega ili samo prozujali automobili s druge strane puta ili su naglo kočili da propuste *maserati* koji bi prohujao pored njih.

Plaža. Mora da stigne na plažu. Mora da stigne do Saše. Prokletstvo, gde je mesec kad je čoveku potreban? Hoće li uspeti da je nađe? A ukoliko uspe, prihvaćće je kako god bude želela. Brak? Ma k vragu s njim? Ako samo bude mogao da bude *sa* njom...

Skrećući na svoj privatni put luđačkom brzinom, poskakivao je od tragova točkova koje nikada pre nije video. Ispred kuće je snažno stisnuo kočnice i izleteo iz auta, ostavljajući širom otvorena vrata.

U punom trku se sjurio niz nasip prema okeanu, preko krševitih litica pa sve dalje i naniže dok ga je oblivao znoj od nervoze. Spotakao se pa se klizao nekoliko metara a onda se pridigao i nastavio dalje. Nije skidao pogled s plaže, a puls mu je gromoglasno tukao baš kao i talasi plime.

Kad je stigao na brdašce od peska, zaustavio se, teško dišući, unezvereno je žmirkao prema vodi u potrazi za prilikom, bilo kakvom prilikom. Tragajući, hodao je ulevo i udesno.

– Gde si? – škrgutao je. – Gde si? Prokletstvo, Saša, gde si? – A onda mu je glas postao jači od žalosnog jecaja. – Saša! Saaašaaaa! – Potračao je prema vodi, ne obazirući se na njenu hladnoću što mu je natapala patike i farmerice. – Saaašaaa!

10.

Saša je polako dolazila svesti, osećala je hladnoću, otupljenost i dezorijentisanost. Ležala je opružena na vlažnom pesku, osećajući kako je on grubo grebe po obrazu. Jedna ruka joj je bila zamršena u morskoj travi, a druga ispod nje. A svesti je prizvalo upravo stopalo uronjeno u vodu koja je sve više rasla.

Uspravila se pa prislonila ruku na čelo i zbunjeno se osvrnula oko sebe. Vode je bilo... svuda, osim na malom peščanom ostrvcu na koje je očito dospela. Ali... šta se dogodilo? Pripetila se da je pošla nazad prema obali, da je osećala vrtoglavicu, a zatim je pala...

Izbezumljeno se osvrnula po vodi crne boje poput mastila i dah joj je zastao. Zatim je rukama pribila kolena uz grudi i pokušala da umiri gromoglasnu lupanjavu srca. Gde je obala? Bila je sigurna da je licem okrenuta ka njoj, ali je sve bilo jako mračno, zastrašujuće i preteče.

Razumevanje je stizalo polako i shvatila da je nadošla plima dok je ona bila u nesvesti. Koliko je dugo trajala? Nije imala sat kod sebe, mada je sumnjala da bi uopšte nešto videla. Bio je mrak, apsolutni mrak. Jedva je razaznavala nejasne obrise litica, a kamoli kuću. I bilo je hladno. Prijatna svežina je nestala sa sunčevom svetlošću. Smrzla se do kostiju.

Moraće da pliva. To je sve. Uz veliki napor je ustala i tada osetila vrtoglavicu i iscrpljenost. Otupele i nebično izdvojene od ostatka tela, noge su joj klecale. Sa zaprepašćenjem se osvrnula ka talasima koji su je okruživali, a onda ka obali. Nije imala nikakvog izbora. Čak i dok je stajala na peščanom ostrvcu, osećala je kako se ono ugiba pod njom. Voda sigurno nije previše duboka, razmišljala je u očajničkom pokušaju da se okuraži. Dok se šetala nije primećivala nijednu veću uzvišicu u pesku. A s druge strane, misli su joj bile usredsređene na Daga. Bilo kako bilo, nije mogla da veruje da je tako daleko od obale!

Napravila je korak, zanela se pa sručila na kolena, i za nekoliko minuta su joj farmerice bile natopljene. Naravno. *On je ovo planirao*. Ako nema kontrolu nad nogama i zavrti joj se u glavi svaki put kad napravi pokret, kako bi uopšte mogla da dopliva do obale? Ukoliko oстане, umreće od hladnoće ili straha, osim naravno, ukoliko se jednostavno ne onesvesti i utopi se, što bi bilo najlakše.

Ali neće. Mora da uđe u... ima nešto što mora reći Dagu... ima previše toga za šta вреди živeti!

Progutala je nalet panike pa pokušala da stane na noge. Zubi su joj cvokotali, prsti su joj bili vlažni i ledeni. Napravila je jedan nesiguran korak a onda još jedan. Kad su joj talasi natopili patike, istog časa se ukočila. Privila je kaput bliže sebi i napravila još jedan korak. U glavi joj je gorelo od ledenih iglica svetlosti pa se zateturala; a onda, uprkos krikenu njenog uma protiv toga, bespomoćno je potonula u vodu. Previše uplašena da bi vrištala, potresli su je suvi jecaji prestravljenosti. Dag! Mora da stigne do Daga! Mora da vidi Daga!

Puzeći, sporo se vukla napred, ali kako se pomakne koji centimetar, ledena voda se približavala njenom telu i uskoro je počela da oseća težinu odeće. Dag. Dag. Gde je on? Pomozi mi, Dag! Molim te, pomozi mi! Prebacujući se s kolena na koleno, tiho se molila. A onda je iznad huke okeana čula glas koji kao da je odgovorio na njen.

– Saaašaaa!

Glas je bio udaljen. Mašta? Halucinacija?

– Saašaaa!

Nabrala je lice i viknula iz sve snage. – Dag! – Zatim je povikala i drugi put, s poslednjim atomom snage, ne mareći ako je i poslednji. – Daaag!

Na zvuk njenog glasa, Dagu srce zamalo nije prepuklo. Naglo je skrenuo pogled u pravcu iz koga je dopro njen povik i dok je trčeći hvatao zalet niz plažu, već je smakao cipele, bacio je jaknu sa sebe i iskobeljao se iz farmerka. Kad je stigao do vode, na sebi je imao samo košulju i gaćice, a ipak, srce mu je tuklo tako brzo da nije ni osetio hladnoću.

– Saša! Odazovi se! Ne vidim te!

Uplašena i slaba, opet je uzviknula njegovo ime, ali čim je zinula, glas su joj zaglušivali talasi. Iznova i iznova je pokušavala da vikne, dok se nekontrolisano tresla, iako joj je bilo važno samo to što je Dag stigao. Bio joj je potreban Dag i on je došao. Znala je da, kad bi se tog časa onesvestila i umrla, umrla bi sa ubeđenjem da ju je toliko voleo da je došao onda kad joj je bio potreban.

Ta misao joj je dala snagu. – Dag! – viknula je, podignute glave iako se presamitila na pola. – Ovde sam! Ovde, Dag!

Konačno ju je ugledao, dalje na istoku nego što je očekivao, tek jedva vidljiva senka na zastrašujuće malom parčetu peska. Trčeći kroz plitke talase, skočio je glavom u vodu i zaplivaovao. Ruke i noge kao da su bile obdarene nadljudskom snagom potrebnom da se suprotstavi navali vode.

Iako je Dag ulagao veliki napor, Saša je bila ta koja se borila za vazduh. Bilo je jako hladno i plivao je suprotno struji. Ako mu se išta desi...

– O, Dag – tiho je jeknula. – Hajde, Dag. Hajde.

Istrajno je veslao rukama, skraćujući razliku između njih sve dok voda opet nije postala plitka a on bio u stanju da se teturavo osloni nogama o zemlju i pretrči poslednjih nekoliko metara. I tada se obreo na Sašinom sićušnom ostrvu, uzeo je u naručje, snažno je privijajući na svoje mokro telo.

– Hvala bogu – mrmljao je isprekidano, lica zaronjenog u njenu kosu. – Hvala bogu da si dobro.

Saša se pripijala uz njega kao da je on izvor života. – Bila sam tako uplašena... n-nisam mogla da ustanem... i bilo je j-jako mračno...

– Sve je u redu, mala. Tu sam. Odneću te sa sobom.

– Mислеći na ono što ih čeka i na hitnost situacije, spustio ju je na pesak i brzo počeo da joj raskopčava kaput.

– Ovo će ti više otežavati kretanje nego što će te ugrijati. – Strgao je kaput s nje i bacio a onda pružio ruke ka njenim stopalima i otarasio se i njenih natopljenih patika. A isto tako i vunenog džempera i farmerka. – Drži dah i pokušaj da se opustiš, mala. Pusti mene da sve radim. Biće jako hladno.

Klimnula je glavom, ali joj je već bilo toliko hladno da temperatura vode nije imala gotovo nikakav uticaj na nju. Dag ju je nosio sve dok voda nije dosegla visinu njegovih rebara a onda su oboje potonuli u vodu pa je obavio ruku oko njenog struka i drugom veslao prema obali. Ruku obavijenih oko njegovog vrata, Saša je osećala svu težinu njegovog naprezanja, ali je on terao sebe napred, dovodeći ih sve bliže obali. Kad je opet mogao da zagazi kroz vodu, podigao ju je u naručje i počeo da trči pa je konačno stigao na obalu gde se zaustavio samo na časak da se sabere a onda se zaputio pravo ka kući.

Saša nikad neće saznati da li se opet onesvestila ili su joj čula bila toliko otupljena hladnoćom da neko vreme nisu reagovala. Sledeće čega se seća bilo je da se nalazi u Dagovoj kući, u njegovom kupatilu i da je njegove snažne ruke drže u uspravnom položaju dok je najtopliji mlaz vode, najslađa dobrodošlica, šibao njenu kožu.

Dagovo lice iznad nje bilo je zabrinuto. Bacila mu je ruke oko vrata i zarila glavu u njegov vrat sve dok joj knedla u grlu nije popustila i dok nije bila u stanju da govori. – Toliko te volim, Dag – mrmljala je kroz suze.

– Volim te. – Stiskala ga je još jače a on ju je nagradio uzvrćajući joj sve snažnijim stiskanjem njegovih ruku oko njenih leđa. – Nemoj me nikad više ostaviti. Molim te, nemoj me ostaviti.

– Psst – umirivao ju je, provlačeći drhtave prste kroz njenu kosu, sklanjajući je s njenog lica i ljubeći je u čelo.

– Sve je u redu. Ne idem ja nikuda. – Gurnuo je svoju butinu između njenih nogu da bi je pridržavao uza zid pa joj je nežno skinuo bluzu, grudnjak, gaćice i čarape. Zatim je skinuo i svoje i uzeo je opet u naručje, grlio je i ljuljao pod okrepljujućim mlazom vode. – Psst – opet je pevušio, koliko zbog nje toliko i zbog sebe dok su mu se suze polako slivale niz obraze.

Saša je otvoreno plakala, šapćući njegovo ime između jecaja. Kada se zagrejala, počela je da postaje svesna onoga što se dogodilo. Bila je rastrzana različitim emocijama. Kad je počela da se smiruje, gusta para je ispunjavala tuš-kabinu. Dag je zatvorio vodu, posegnuo za peški-

rom i obavio ga oko Saše pa uzeo jedan za sebe a zatim je poveo u spavaću sobu gde su ih čekali njegovi teški prekrivači.

– Dovoljno toplo, mala? – pitao je, gotovo nečujno, lica na samo nekoliko centimetara od njenog, torzoa priljubljenog uz njen, isprepletenih ruku i nogu. Još čvršće je privukao prekrivače na njih.

Osmehnula se i u dahu izgovorila: – Da – pa ga pogledala sa izrazom proživljenog užasa. – Bila sam tako uplašena i zbunjena – šaputala je, razrogačenih očiju.

– Stalno sam pokušavala da ustanem, ali me noge nisu držale. Imala sam vrtoglavicu i bilo mi je jako hladno. Da ti nisi došao...

Dagov topao prst je zapečatio reč na njenim usnama. – Došao sam. To je najvažnije.

Iskidano je disala u znak razumevanja i za časak ga je samo grlila, umirena njegovom snagom i toplinom dugog, vitkog tela. A onda je naterala sebe da govori. Toliko je toga trebalo reći. – Dag?

– Da, mala?

– I... izgleda da je to ipak bio Sajmon. – Kad je Dag nastavio nemo da je posmatra, produžila je dalje. – Znam da sam se neko vreme opirala toj pomisli. Pretpostavljam da bi ga policija lakše našla da ja nisam odbijala da poverujem da je on. Ali sigurna sam da je on. Njegov MO je suviše jasan.

– MO?¹ Na šta misliš?

– Njegova tehnika. Sajmon ju je upotrebio u svojoj prvoj knjizi, onoj jedinoj koju je prodao. Sačekao je da izađem što dalje na obalu a onda me je pogodio strelicom sa sredstvom za smirenje. – Zastala je pa se ugrizla za usnu. – Znam da je tamo negde napolju. Možda bi po danu mogli da ga potražimo sa policijom...?

– Nema potrebe – tiho je izustio Dag. – Uхватili su ga.

Dah joj je zastao u grlu. – Kako to misliš? Ako su ga uhvatili, ko je onda učinio ovo večeras?

– Sajmon je to uradio... pre nego što je došao u grad i napio se.

– Napio se? Ti si ga video?

Dag je klimnuo glavom, trljajući nos o njen. Sad kad je sve završeno i Saša je bezbedna, nije više osećao bes, već više neko neobično sažaljenje prema Sajmonu.

– On je bolestan čovek, Saša, i bilo je pogrešno ono što je pokušao da učini tebi, nama. Ali on pati. Nakon što je ispalio tu strelicu u tebe, pokušao je da naše utehu u piću. Kad mu to nije pošlo za rukom, zaustavio me je i sve mi ispričao.

– Šta je uradio?

Uz blag osmeh, Dag se vratio na početak priče. – Kad sam izašao iz kuće, neko vreme sam jurcao po ostrvu, zatim sam otišao u policijsku stanicu i očitao bukvicu policajcu na dužnosti, projurio kroz prodavnicu a onda našao klupu u parku i seo da se priberem. Upravo sam bio došao do velike odluke i ustao da se vratim kući kod tebe kad mi je prišao. Očigledno je znao ko sam ja. Kad je počeo da govori, shvatio sam da zna nešto o tebi. Onda sam video pljosku iz koje je pio – na prednjoj strani je imala inicijale *S. T.* Tad sam postao, ovaj, malčice grub.

– Šta si učinio? – pitala je Saša, uznemirena.

– Ne puno. O, pretio sam mu, ali je stigla policija i odvukla me pre nego što sam stigao da napravim neku štetu. Dobri policajac i ja smo uspeali da mu izvučemo informacije koje smo želeli. I tada sam krenuo po tebe.

Saša je zatvorila oči i tiho jeknula. – A policija je odvela Sajmona?

¹ MO je skaćenica na latinskom. Modus Operandi – način rada. (Prim, prev.)

– Da. Zadržaće ga u pritvoru. – A kad se trgla, pomilovao ju je po ruci. – Moraju, mala. Zar ne shvataš? Njemu je potrebna pomoć. Sutra ujutro će ga najverovatnije poslati na psihijatrijsku procenu. Ali ne mogu da ga puste na ulicu. Ne nakon onoga što je učinio.

– Ali *zašto*, Dag? – uzvicknula je, a oči su joj se iznova napunile suzama. – *Zašto* je to učinio?

– Mnogo razloga smo već podozrevali. Ljubomora – na tebe i tvoju karijeru, na mene i našu ljubav. Njegovo ubeđenje da si ga napustila. Sigurno postoji još čitava gomila drugih stvari koje uopšte nisu povezane s tobom a koje su ga dovele u to stanje. Najvažnije je da dobije pomoć koja mu je neophodna.

Suze su joj je slivale niz obraze. – O, Dag. Tako mi je žao. To je delimično moja krivica. Trebalo je da ostanem u kontaktu s njim.

– Nemoj kriviti sebe, mala. To je bio tek mali deo problema. Ostaje činjenica da si ga nadmašila kako na ličnom tako i na profesionalnom planu. Vrlo je moguće da nije mogao da podnese taj preokret.

– Pa onda – rekla je, šmrčući. – Žao mi je što sam bila tako tvrdoglava kad je on u pitanju. Žao mi je zbog onoga što sam ti malopre rekla, Dag. Bila sam čangrizava i uzrujana. Nije trebalo...

– Ja sam taj koji treba da se izvinjava, Saša, ja sam bio bahat i neosteljiv. I ja sam takođe bio uzrujan, ali ti nisi zaslužila da...

Ovaj put je njen prst zaustavio reči na njegovim usnama. – Volim te, Dag. Trebalo je da te razumem umesto da te oteram a onda izjurim iz kuće kao budala.

Oči mu se skupiše. – *Zašto* si to uradila? Moraš priznati da je to bio prilično glupav potez s obzirom na to da je luđak bio na slobodi. Šta si radila na plaži?

– Isto što si ti radio vozeći se po ostrvu. Smirivala se. Razmišljala. Svodila stvari na pravu meru. Konačno sam došla do značajne odluke i krenula sam nazad da te sačekam kad me je oborila Sajmonova strelica. – Glas joj se stišao sve do slatkog šapata. – Dugujem ti svoj život, Daglase Donohju. Znaš li to?

– Ne duguješ mi ništa – rekao je nenadano ozlovoljen. – Da nisam stigao, ti bi sama otplivala do obale. Ti si prilično dovoljna samoj sebi, Saša.

– Ne toliko – nežno se usprotivila. – Kolena me nisu slušala i imala sam vrtoglavicu. Nikada ne bih uspela sama da doplivam do obale. U svakom slučaju – u ozbiljnijem tonu je nastavila – ta samodovoljnost je dobila potpuno novo značenje otkad sam tebe srela.

– O? – oprezno je pitao.

– Da. – Prstima je napipala omiljeno udubljenje uz kičmu u dnu leđa. – Izgubila je svoj sjaj. Nekad sam mislila da mi je to najvažnije u životu. Ne poričem njen značaj ni sada. Ali... druge stvari mi sada mnogo više znače.

– Na primer?

Okrenuta licem prema njegovom preplanulom licu, nimalo nije oklevala. – Na primer, moja ljubav prema tebi, želja za tobom. Radost koju nalazim kad činim nešto za tebe, kad delim s tobom. – Na časak je oborila pogled. – I budućnost.

– Šta u vezi s budućnošću?

– Da li... da li ona ponuda još uvek važi? – Čula je sebe kako izgovara reči, a onda zadržala dah dok ju je Dag netremice posmatrao. Kad je stisnuo usne, srce joj se steglo.

– Hoćeš da kažeš da bi se udala za mene zato što sam ti spasao život? Udala bi se za mene zbog zahvalnosti – koja potiče od prećutnog trpljenja drugog muškarca? – Odmakao se od nje.

– Nema šanse, Saša. Ne želim brak zasnovan na takvim temeljima. Upravo sam to odlučio u gradu pre nego što sam naleteo na tvog prijatelja. – Oči su mu potamenele u blistavu sivu boju uglja. – Volim te. Želim ostatak svog života da provedem s tobom. – Glas mu je postao nežniji. – Ali želim te onako kako tebi odgovara, bez obzira na to šta to značilo. Ako ne želiš brak, neka bude. Jer ako ti nisi srećna, nisam ni ja. Toliko je jednostavno.

Osećaj sreće i zadovoljstva ispunio joj je srce istom brzinom kao ona hladnoća maločas. Saša se sporo osmehivala. – Ali i ja sam donela odluku, sećaš se? *Pre* nego što me je pogodila Sajmonova strelica. Shvatila sam da si ti sve što sam oduvek želela od muškarca, ljubavnika i muža i da nas oboje povređujem svojim uzmicanjem zbog iskustva sa Semom. – I njen glas je postao nežniji i pogledom je pratila svoje prste dok su se preplitali kroz njegovu gustu i živu kosu. – Toliko te volim da ponekad pomislim da mi se samo pričinjava da je sve ovo istina. Toliko dugo sam živela samo nošena željama. Teško mi je da poverujem da mi se ova želja ispunila.

– Jeste, mala. Veruj mi. Ispunila se.

– Onda ćeš se oženiti sa mnom?

Oči su mu poigravale. – Ako te to čini srećnom.

– A šta bi tebe učinilo srećnim?

– Da se udaš za mene. Hoćeš li?

– Da. O, da.

– Nema više sumnji?

Odmahnula je glavom. Iako su joj suze sijale u očima, blistav osmeh obasjavao joj je lice. – Volim te – šapnula je.

– Volim te – odjeknule su njegove reči uz drhtav osmeh a onda ju je šaljivo upozorio: – Ali ovo nije srećan kraj, znaš?

– Znam. – Sva ozarena. – Ovo je srećan početak? Je li tako?

– Pametnica – rekao je i okrenuo prvu stranu.

Nekoliko dana kasnije, Sašu i Daga je venčao lokalni matičar. Bila je to kratka ceremonija koju je ulepšala sama njena jednostavnost. Kako nisu bili prisutni ni roditelji ni prijatelji, predstavljala sliku povučene prirode njihovog odnosa. Nisu se venčali zbog novca, posla, porodičnih interesa niti tradicije, već zato što se vole. Vrlo jednostavno. Zato što se vole.

Nedelju dana kasnije, Saša je odvela Daga u Mejn da upozna njene roditelje koji su, definitivno slika i prilika para sa slike Granta Vuda „Američka gotika“, stvarno počeli da se otapaju. Nije bilo raširenih ruku, suza niti uzbuđenih osmeha, ali Saša to nije ni očekivala. Umesto toga, početna opreznost je postepeno popuštala, a poseta je postala prijatna. Pričalo se o Natalinom ozdravljenju, o farmi, Dagovom i Sašinom poslu – o ovom poslednjem uz nemo iako oprezno poštovanje od strane starijih pripadnika porodice Blejk. Bio je to početak. Saša više nije mogla tražiti. Uostalom, majka ju je iznenadila pošto je, pod izgovorom da su to doktorova naređenja, pustila oca da petlja po kuhinji kako bi pripremio ručak. U blagom osmehu Natali Blejk osetio se tračak nade.

Sajmon Tripoli je optužen za višestruki pokušaj ubistva. Mada bi Saša lično izabrala da odustane od tužbe, stvar joj je izmakla iz ruku kad se umešala policija. Zahvaljujući pre svega Dagovom advokatu, koga je dovukao iz Njujorka, presuda je bila oslobađajuća zbog neuračunljivosti a on je smešten u privatnu bolnicu da bi se o njemu starali onako kako mu je to stvarno bilo potrebno.

Kolekcija Donohju za žene planula je kao kuća u plamenu, sa table za crtanje preko salona za šivenje i modne piste do butika. Spremnije nego ikada, Dag je kolekciju promovisao širom zemlje, a svaki grad je bio nova avantura sa Sašom uz njega. Na Sašin zahtev, *M. P. I.* je nje-ne turneje usaglasio sa Dagovim, čime su toliko bili zadovoljni i autor i izdavači. Kad se pojavila njena šesta i najhvaljenija knjiga od strane kritičara, *Šeherezadina nedelja*, Saša je doživela najveću isplatu do tada.

Opojna privlačnost nikada nije otišla u štampu. Na dan njihovog venčanja, Saša je knjigu dala Dagu, koji ju je smesta uvezao u kožu i smestio je na noćni stočić pored njihovog kreveta da je čitaju u vrlo posebnim prilikama kad su sami, zajedno i nagi. Brzo se iskrzala po ivicama, jer mu se povremeno dešavalo da krišom iščitava razne delove. Baš kao i njoj. Bio je to

dnevnik, priča o poverenju, razumevanju i strpljenju, isto koliko i o ljubomori, sumnji i strahovima. Bila je to priča o pobedi ljubavi. I u sebi je nosila nadu u ljubav za svet sutrašnjice.

Barbara Delinski
OPOJNA PRIVLAČNOST
2010

Izdavač
Evro-Giunti, Beograd, Dimitrija Tucovića 41

Veleprodaja

011/307-77-71, 307-77-72, 307-77-54, 307-77-55

Fax: 011/316-74-74

prodaja@evro-giunti.com

Prvo izdanje

Štampa
Budućnost, Novi Sad

Tiraž
5.000
ISBN 978-86-505-1518-1